

COSMARUL

james hadley chase

J. P. ...

**James Hadley
CHASE**

COȘMARUL

Titlu original:
HIT AND RUN

Traducere de **SORIN COSMA**

Editura S & C 1993

CAPITOLUL I

UNU

Roger Aitken era unul din acei patroni care se feresc cât pot mai bine să-și amestece viața particulară cu activitatea profesională. Prima dată când m-am dus la el acasă și i-am cunoscut soția a fost în ziua când a alunecat în fața restaurantului Plaza Grill și și-a rupt piciorul.

Aitken nu avea nimic din patronul gen părinte. Era mai curând tipul stăpânului... Își selecționa cu cea mai mare grijă colaboratorii și îi plătea mai bine decât toate celelalte agenții de publicitate. Și dacă în prima săptămână nu-i dădeau satisfacție, îi trimitea la plimbare cu un picior în spate. Aitken nu-ți dădea niciodată ocazia să-ți răscumperi greșeala. Dacă nu mergea din prima, îți arăta ușa.

Înainte de a lucra pentru Agenția Internațională a Pacificului, cea mai importantă și cea mai bună agenție de publicitate din California și la care Aitken era director, lânzezeam într-o amărâtă de firmă, amenințată cu falimentul de la o zi la alta și cu un patron care probabil că urma să-și trăiască ultimele zile într-un azil pentru alcoolici incurabili.

Au trecut doi ani de atunci. Într-o bună zi, pe când mă aflam la birou și mă luptam cu proiectul de lansare a unei noi mașini de spălat vase – care n-ar fi fost în stare să curețe nici măcar o farfurie – am primit un telefon de la secretara lui Roger Aitken. Se părea că acesta dorea să mă vadă pentru o afacere care mă privea și mă ruga să-l vizitez la birou la ora șase.

Cunoșteam, bineînțeles, reputația lui Aitken. Știam că el conduce agenția în numele unui grup de oameni de afaceri bogați și că era o mină de aur. Natural că mă-ntrebam dacă avea de gând să-mi propună să lucrez pentru el. Și, firește, eram destul de ambalat; un post la Internațională era visul tuturor agenților de publicitate din regiune.

La șase fix intram deci în secretariat și la șase și cinci eram așezat în fața lui Aitken, sub privirea unor ochi de un albastru de oțel care mă străpungeau dintr-o parte în alta. Era un malac de peste un metru optzeci și cinci, înalt cât casa, cu fața roșie de la whisky, cu o gură făcută să înghită ginul cu litrul și fălci autoritare de mare patron. Aitken putea să aibă cam cincizeci și șapte de ani și începuse să se cam împlinească, dar chiar și așa arăta puternic și solid. Avea aerul unui tip care-și menține excelent forma fizică.

După ce m-a privit vreo zece secunde, se ridică și-mi strânse mâna ca într-un clește.

— Deci, tu ești Chester Scott? strigă el așa de tare că se putea auzi în anticameră fără să stai cu urechea lipită de ușă.

Mă întrebam cum putea să aibă vreun dubiu în privința identității mele, ținând cont de faptul că trebuise să mă prezint de cel puțin patru ori înainte de a intra în biroul său. I-am răspuns că eu sunt Chester Scott. A deschis un dosar de pe birou și a început să bată darabana cu degetele.

— Tu ai făcut asta?

Dosarul conținea două duzini de anunțuri și pliante publicitare, decupate din diverse reviste și ziare, pe care le concepusem în ultimele patru sau cinci luni. L-am asigurat că eu sunt autorul. A închis dosarul și-a început să se plimbe prin birou.

— Nu-i rău, a zis. Aș avea nevoie de un colaborator ca tine. Cât câștigi acolo unde ești?

I-am spus. S-a oprit din plimbare, privindu-mă surprins, de parcă n-ar fi înțeles bine.

— Știi că faci mai mult de atât?

I-am răspuns că eram convins.

— Atunci de ce dracu' n-ai căutat altceva?

I-am explicat că am avut mult de lucru în ultima vreme și nu prea am avut timp să caut altceva.

— Deci munca pentru tine contează mai mult decât banii, ai?

— Nici chiar așa. Dar am fost efectiv foarte ocupat.

M-a mai privit o dată și apoi s-a așezat la biroul său.

Îți ofer o sută de dolari în plus pe săptămână peste ce câștigi

acum. Poți să începi luni.

Lată cum am intrat la Agenția Internațională.

Doi ani după această întrevedere, devenisem director adjunct și nu dădeam socoteală decât lui Aitken. Aveam un salariu care cu doi ani mai devreme mi s-ar fi părut o himeră. Aveam un Cadillac decapotabil, un bungalou cu trei camere pe malul mării, un servitor filipinez și un cont în bancă destul de rotunjour.

Ei bine, într-o seară fierbinte de iunie, această mirifică imagine mi se spulberă subit în mii de cioburi.

Era trecut puțin de nouă seara și numai secretara mea, Pat Hennessey și desenatorul Joe Fellows mai erau cu mine. Toți ceilalți angajați plecaseră. Lucram la un proiect de campanie publicitară pentru o nouă marcă de săpun de toaletă. Era o afacere importantă, care cuprindea și o serie de emisiuni de televiziune și avea un buget de două milioane de dolari.

Fellows îmi arăta schițele pe care voia să le publice în revistele săptămânale. Erau excelente.

Pat și cu mine tocmai discutam când a sunat telefonul. Pat se duse să răspundă.

Pat era o fată fermecătoare, cu picioare lungi, cu părul de culoarea mierii, cu ochi mari albaștri și cu un ten care părea prea frumos ca să fie adevărat, dar care era absolut natural. Avea douăzeci și șase de ani și era descurcăreață foc. Lucram în echipă. Dacă n-ar fi fost ea acolo pe post de secretară, n-aș fi putut niciodată să urmăresc toate dosarele pe care Aitken le îngrămădea în fiecare zi pe biroul meu.

Nu dădeam atenție la ce vorbea la telefon. Eram ocupat cu Joe să modificăm una din schițele lui. Fata pe care o desenase nu-mi plăcea decât pe jumătate.

— Ascultă, Joe, dacă o fată ar avea și în realitate asemenea sâni, în mod sigur și i-ar prinde între ușile primului lift în care ar urca.

— Dar tocmai asta este, strigă Joe cu o sfântă simplitate. Este exact impresia pe care vreau s-o dau. Vreau ca oricine vede acest anunț să se întrebe cum ar putea o asemenea fată să intre într-un lift. Este un desen psihologic, bătrâne!

I-am aruncat cu schița în cap fără să mă pot opri din râs. Apoi Pat închise telefonul și declară cu vocea sa calmă și cu timbru plăcut:

— Domnul Aitken și-a rupt piciorul.

— Ah! Dacă ne-ai fi spus că și-a spart capul... încep Joe.

Apoi se întrerupse și rămase o clipă cu gura căscată înainte de a relua:

— Nu, serios, tu glumești?

Pat mă privi.

— Era guvernanta domnului Aitken. Domnul Aitken a alunecat pe scări la Plaza Grill. Și-a rupt piciorul.

— Ăsta-i Roger Aitken întreg, exclamă Joe disprețuitor. Bineînțeles, ca să-și rupă piciorul a trebuit s-o facă la localul cel mai snob. Nu ți-a spus și care picior?

— Ajunge, Joe, am spus.

Și am adăugat către Pat:

— Unde e? La ce spital?

— L-au dus acasă. Te cheamă. Guvernanta a zis că trebuie să te duci imediat.

De-abia în acel moment mi-am dat seama că nici nu știam unde locuiește Roger Aitken. M-am ridicat.

— Unde stă?

— Are o casuță pe lângă Palm Boulevard, relua Joe cu un surâs cinic. Douăzeci și patru de camere și un salon mare cât un depou. O nimica toată. O căbănuță pentru week-end, ce mai!

Nu i-am răspuns și am privit-o pe Pat.

— „The Gables” – Palm Boulevard – preciză ea cu rapiditatea obișnuită. A treia casă pe dreapta.

Începu apoi să deschidă sertare și clasoare și să scoată tot felul de hârtii pe care le băgă într-un dosar. O priveam cu admirație.

— Ce tot faci?

— S-ar putea să ai nevoie. Nu-mi închipui că domnul Aitken te cheamă numai ca să-l consolezi. Măine are loc o ședință a consiliului de administrație. Mai mult ca sigur că va trebui să te ocupi de asta. Îți va cere toate hârtiile pe care le ai aici, zise, întinzându-mi dosarul.

— Dar tocmai și-a rupt piciorul! Precis că nu-i arde de discutat afaceri. Probabil că suferă. Și presupun că i-au făcut și niște calmante.

— Dacă aș fi în locul tău, eu le-aș lua, insistă Pat foarte serios. S-ar putea să ai nevoie.

Și bineînțeles că avea dreptate. Am avut cu adevărat nevoie.

„The Gables” era o casă uriașă, situată în mijlocul unui parc ce se întindea pe un hectar, cu vedere spre mare și spre munții din zare. Poate nu avea chiar douăzeci și patru de camere, dar zece tot avea. Era o vilă splendidă, cum mi-aș fi dorit și eu.

O vilă pe care toți prietenii sunt obligați s-o admire, chiar dacă nu te pot înghiți.

În stânga corpului principal al clădirii, am remarcat o piscină și un garaj pentru patru mașini care adăpostea Bentley-ul lui Aitken, un Cadillac, un Buick break și o mașinuță sport englezească.

Parcul, împodobit cu tufe de trandafiri, begonii, petunii și diferite flori rare era luminat „*a giorno*”. La fel și piscina, care mi s-a părut pustie, pe când rulam pe alea cu pietriș. Era tipul acela de piscină care arată și mai bine cu câteva splendori în bikini.

Toată această somptuozitate îmi cam tăia respirația. Știam că Aitken era un barosan, dar nu bănuisem niciodată că e în stare să-și permită un asemenea decor impozant și luxos.

Am parcat mașina, am urcat vreo douăzeci de trepte și am sunat la ușa de la intrare.

Am așteptat puțin, cum se face și, când ușa se deschise, un personaj înalt și voinic, îmbrăcat în ținuta clasică a majordomului englez, ridică interogativ sprâncenele albe spre mine. Aveam să aflu ulterior că se numea Watkins și că trebuise să-i poleiască drumul cu aur ca să-l aducă din Anglia.

— Chester Scott, am spus. Domnul Aitken mă așteaptă.

— Da, domnule. Dacă domnul binevoiește să mă urmeze.

L-am urmat într-un hol uriaș, am coborât câteva trepte și am pătruns într-o cameră care trebuia să fie cabinetul de lucru al lui Aitken. Am remarcat un birou, un dictafon, patru fotolii tip club și radioul. Cel puțin două mii de volume căptușeau pereții.

Watkins aprinse lumina. Văzând că se pregătește să facă o mișcare de retragere, l-am oprit:

— Cum îi merge?

— Atât cât se poate de bine, domnule, răspunse cu o voce pe care i-ar fi invidiat-o orice angajat de la pompele funebre. Dacă domnul binevoiește să aștepte câteva minute, mă duc să-l anunț pe domnul de sosirea domnului.

Ieși. Am făcut atunci înconjurul camerei parcurgând titlurile cărților. După câțva timp, Watkins a reapărut.

— Domnul îl așteaptă pe domnul.

Cu mâna încheștată pe dosarul voluminos, pe care Pat mă constrânsese să-l iau, l-am urmat pe majordom de-a lungul unui culoar, apoi într-un ascensor care ne duse la etajul al doilea. După ce am traversat un hol uriaș, Watkins bătu la o ușă și, răsucind mânerul, se dădu la o parte:

— Domnul Scott, domnule, anunță el.

Aitken era lungit pe un divan, într-o cameră spațioasă și de bărbat sută la sută. Draperiile ferestrelor uriașe erau date de o parte și în lumina lunii se vedea marea.

Aitken era neschimbat; dar era curios să-l vezi culcat când erai obișnuit să-l vezi în picioare; stătea cu un trabuc între dinți și o grămadă de hârtii erau împrăștiate pe pat.

O veioză proiecta un cerc de lumină în jurul lui, iar restul camerei era în penumbră.

— Intră, Scott, zise. (După tonul vocii mi-am dat seama că era destul de enervat). Ce chestie! Ia un scaun. Dumnezeu, cineva o să mi-o plătească scump! Am de gând să trimit un avocat și un portărel să examineze scările cârciumii ăleia. Am să le fac un proces care o să-i coste și ochii din cap. Din păcate asta n-o să-mi vindece mie piciorul.

Mi-am tras un scaun la capătul patului și m-am așezat. Am vrut să-i spun câteva vorbe de îmbărbătare, dar se grăbi să-mi închidă gura.

— Nu te mai obosi, scrâșni el. Nu servește la nimic. Sunt condamnat să zac imobilizat la pat cel puțin o lună, dacă ar fi să mă iau după imbecilul ăla de doctor. Când vei fi la vârsta mea o să vezi că un picior rupt poate să ducă la tot felul de complicații.

Și dacă nu sunt atent risc să rămân șchiop. Dar n-am de gând să se întâmple asta. Așa că trebuie să stau la pat. Măine e ședința consiliului de administrație. Trebuie să te ocupi tu de ea. (Mă privi fix.) Te crezi în stare?

Nu era momentul să fac pe modestul.

— Spuneți-mi în ce sens doriți să îndrept discuțiile și am să mă ocup.

— Ai hârtiile?

Atunci am binecuvântat-o pe Pat. Dacă n-aș fi ascultat-o, aș fi fost bun de aruncat la gunoi. Am scos hârtiile din dosar și i le-am întins lui Aitken.

El mă privi lung vreo zece secunde, apoi trăsăturile sale dure se destinseseră într-un rânj.

— Știi Scott, spuse, luând hârtiile, îmi pari un tip dat naibii. Cum de te-ai gândit la toate astea? Cum de nu ți-ai zis că voi fi la pat și incapabil să lucrez?

— Îmi este imposibil să-mi închipui așa ceva, domnule. Nu sunteți omul care să se lase doborât cu una cu două.

— Asta-i adevărat.

Am înțeles că răspunsesem cum trebuie. Puse hârtiile deoparte și întinse mâna pentru a scutura scrumul trabucului într-o scrumieră așezată pe noptieră.

— Spune-mi, Scott, reluă el, ai ceva bani, ceva avere?

Întrebarea asta neașteptată mă-nmărmuri și am rămas mut câteva momente înainte de a răspunde.

— Am puțin mai mult de douăzeci de mii de dolari.

La rândul său, păru mirat.

— Douăzeci de mii zici? Așa de mult? (După care zâmbi. De când îl cunoșteam, era prima dată când îl vedeam vesel.) S-ar putea spune că nu prea ți-am lăsat timp să-ți cheltuiești banii, nu?

— Să nu exagerăm. Cea mai mare parte îmi revine dintr-o moștenire.

— O să-ți spun de ce ți-am pus această întrebare. Am început să mă satur să tot muncesc pentru gașca asta de snobi. Am de gând să mă stabilesc pe cont propriu la New York. Timp de o lună vei conduce agenția. O să-ți spun ce trebuie să faci, dar tu

vei acționa și vei fi obligat să iei hotărâri rapide fără să mă mai consulți. N-am să-ți cer să-mi telefonezi pentru un „Da” sau pentru un „Nu”. O să-ți indic principiile noastre de bază, dar detaliile de execuție vor fi la libera ta alegere. Dacă te descurci onorabil, am să-ți dau, la rândul meu, o ocazie pe care o vor invidia toți tipii din branșă. Am să te iau asociat la New York dacă vei fi de acord să-ți bagi banii în afacere. Asta vrea să însemne că vei conduce filiala noastră new-yorkeză în timp ce eu mă voi ocupa aici de Agenția Internațională. În felul ăsta, Scott, noi doi vom face o grămadă de bani. Ce părere ai?

— E formidabil, am zis, aplecându-mă în față cu inima bătându-mi nebunește. Puteți conta pe mine, domnule Aitken.

— De acord. O să vedem ce-o să iasă. Ocupă-te de Internațională fără greșală și te bag în schemă. La cea mai mică eroare, însă, te-am azvârlit cât colo. Înțeles?

N-am avut timp să reflectez pe loc ce consecințe ar putea avea această propunere, întrucât a trebuit să ne ocupăm imediat de ședința consiliului de administrație, dar mai târziu mi-am dat seama efectiv cât de importantă era. Acum sau niciodată era ocazia de a-mi face o situație comparabilă cu a lui Aitken și, mai devreme sau mai târziu, să mă stabilesc pe cont propriu. Cu cele douăzeci de mii de dolari ai mei, pentru început, plus posibilitățile pe care New York-ul le poate oferi unui agent întreprinzător și, în plus, cu sprijinul lui Aitken, aveam într-adevăr o ocazie pe care ar fi invidiat-o toți din branșă.

Am mai stat cu el încă vreo două ore și jumătate să răsfoim procesele verbale ale ședințelor precedente ale consiliului de administrație, apoi am discutat afacerile de care trebuia să mă ocup în săptămâna respectivă. Pat îmi dăduse toate hârtiile necesare. Nu uitase niciuna și asta-l impresionase puternic pe Aitken. În sfârșit, pe la unsprezece și jumătate, o femeie înaltă și slabă, în rochie de mătase neagră, doamna Hepple, guvernanta, după cum aveam să aflu mai târziu, intră și puse capăt întrevederii.

— E timpul să dormiți, domnule Roger, zise ea pe un ton care nu admitea replică. Doctorul Schulberg a insistat să vă culcați la unsprezece. Și e deja trecut de unsprezece și jumătate.

Mă așteptam să-l văd pe Aitken trimițând-o la plimbare, dar nu zise nimic.

— Șarlatanul ăsta! Mormăi el fără s-o privească, în timp ce-mi întindea dosarul. Bine, foarte bine. Ia toate astea, Scott.

Pe când îmi aranjam hârtiile în servietă, reluă:

— Iată ce mă așteaptă în următoarele patru săptămâni! Să-mi dai un telefon imediat ce se termină ședința. Păzește-te de Templeman. E un pisălog. Vino să mă vezi mâine seară. Vreau să știu de asemenea cum ai să rezolvi cu bugetul Wasserman. Nu trebuie să-l scapi din vedere niciun moment. Același lucru pentru săpunul de toaletă. Altfel riscăm să le pierdem pe amândouă.

L-am asigurat c-o să mă ocup de toate, i-am urat noapte bună și m-am retras.

Am traversat culoarul, am apăsat pe butonul ascensorului, dar fără niciun rezultat. Probabil că cineva uitase să închidă ușa. Trebuia deci să mă hotărâsc s-o iau pe scări. În timp ce coboram, am observat culoarul primului etaj, spre care dădeau mai multe uși. Una dintre ele era deschisă și lumina din interior desena un dreptunghi pe covorul verde cu alb.

Mocheta de pe scară era destul de groasă ca să înăbușe zgomotul pașilor și ăsta fu motivul pentru care tânăra nu mă auzi apropiindu-mă. Stătea în fața unei toalete înalte și se admira în oglindă, cu mâinile ridicate pentru a-și susține bucele bogate de păr șaten-roșcat care-i cădeau pe umeri, cu capul aplecat puțin pe o parte. Purta o cămășuță de noapte din acelea scurte, până la jumătatea pulpei, care lăsa să i se vadă picioarele lungi și goale.

În viața mea nu contemplasem un tablou atât de fermecător. Putea să aibă vreo douăzeci și doi de ani, poate nici atât. Douăzeci de ani mi se părea mai aproape de adevăr. Era plină de prospețime, tânără și frumoasă și totul la ea, de la părul lung și strălucitor până la picioarele-i superbe, totul era senzațional.

Imaginea asta mirifică aprinse-n mine o scânteie pe care nicio femeie nu reușise să o aprindă înainte. Și scânteia asta deveni o flacăra orbitoare care mă făcu să mă dau înapoi, îmi uscă gura, îmi tăie respirația și-mi accelerează bătăile inimii.

Am rămas înmărmurit, în penumbră, fără să-mi pot lua ochii de la ea; sângele-mi pulsa în tâmpile, inima-mi bătea nebunește. Niciodată, eram convins, nu văzusem o femeie pe care să o doresc atât de mult.

Instinctul s-o fi avertizat că era privită? Sau se săturase să se admire în oglindă? Cert este că dispăru brusc și ușa se închise.

Timp de vreo zece secunde am rămas încremenit pe loc, fixând ușa închisă. Apoi am coborât în sfârșit și m-am trezit în hol. De-abia atunci mi-am scos batista și mi-am șters fața. Watkins apără în pragul salonului.

— E destul de cald în seara asta, remarcă el în timp ce mă studia curios cu o privire expertă. Domnul nu a avut pălărie?

Mi-am băgat batista în buzunar.

— Nu.

— Domnul este cu mașina?

— Da.

M-am îndreptat spre ușă. Îmi deschise.

— Bună seara, domnule.

I-am răspuns și am ieșit în întunericul cald și liniștit. De-abia după ce m-am instalat la volan am fost în stare să respir.

Chiar dacă părea cu treizeci și cinci de ani mai tânără decât Aitken, eram sigur că nu-i era nici fiică și nici amantă. Totul îmi spunea că era soția lui și asta îmi frângea inima.

DOI

În noaptea aia, aproape că n-am dormit.

Aveam o grămadă de chestii în cap. Era perspectiva de a deveni asociatul patronului meu la New York, ocazie cu adevărat unică, știam asta. Apoi ședința de a doua zi, care putea să fie destul de delicată.

Agenția Internațională a Pacificului avea un consiliu compus din cinci administratori. Patru dintre ei erau bancheri. Se arătau cât se poate de înțelegători în privința lui Aitken, căruia îi admirau calitățile. Al cincilea, avocatul Selwyn Templeman, era un fel de „știe-tot” dintre cei mai dezagreabili și mă îngrijora

serios.

Și apoi mai era și bugetul Wasserman. Joe Wasserman era cel mai mare fabricant de televizoare de pe coasta Pacificului. Era (și știa foarte bine asta) unul dintre cei mai mari clienți ai noștri și unul dintre cei mai generoși în materie de publicitate. Din când în când ne amenința c-o să-și cheltuie banii în altă parte, dar până-n acel moment, reușisem să-l păstrăm de client. Aitken se ocupase întotdeauna personal de el. Era una din acele afaceri rare de care se interesa îndeaproape. Acum o aveam eu pe cap și asta mă îngrijora de asemenea.

În fine, îmi ziceam că timp de o lună, începând de a doua zi, voi fi în fruntea agenției, cu o sută cincizeci de bărbați și femei angajați sub ordinele mele și două sute trei clienți care puteau, la orice oră din zi, să ne scrie sau să ne telefoneze pentru a ne cere sprijinul, în speranța că le voi oferi imediat o soluție. Înainte, chestia asta nu mă frământa prea tare, pentru că știam că, la o adică, puteam oricând să mă adresez lui Roger Aitken și să-i pasez problema. Puteam s-o fac și acum, bineînțeles, dar asta i-ar fi schimbat complet părerea despre mine. Și apoi, când te-ai căptușit cu un picior rupt, nu-ți convine să fii deranjat pentru fleacuri. Aspectul ăsta al problemei nu înceta să mă frământa, întins în pat, luminat de razele lunii ce pătrundeau pe fereastră, legănat de zgomotul valurilor ce se spargeau pe plajă, rumegam toate aceste dificultăți. La prima vedere mi se păreau aproape de nedepășit, dar după ce-am reflectat mai adânc, mi-am dat seama că dacă mă frământam atâta, era de fapt pentru că mă obseda imaginea soției lui Roger Aitken în fața oglinzii.

Adevărata cauză a insomniei mele era imaginea brațelor sale ridicând pe umerii albi pletele-i șatene, conturul sânilor sub cămașa spumoasă, frumusețea ei plină de tinerețe și prospețime, faptul că era soția lui Aitken și dorința arzătoare pe care mi-o inspira.

Asta-mi dădea o stare de fierbințeală și îmi alunga odihna.

De ce-o luase Aitken de soție? Era destul de tânără ca să-i fie fiică... Și apoi, mult mai important, de ce-l luase ea de soț? Nicio fată din lume nu putea să se îndrăgostească de un bărbat ca Roger Aitken!

Să nu credeți că nu încercam să-mi alung gândurile astea. Făceam orice să nu mă mai gândesc la această magnifică făptură, îmi repetam că era soția lui Aitken și, în consecință, sacrosanctă. Nu era pentru mine. Era imposibil. Era o nebunie să te gândești la ea așa cum făceam eu, dar nu puteam face nimic. În noaptea aceea n-am dormit prea mult.

A doua zi dimineață am sosit la birou puțin după ora nouă; am luat ascensorul odată cu Pat. Eram înghesuiți amândoi într-un colț, cu alți angajați; i-am zâmbit, fără să-i vorbesc, căci erau prea multe urechi indiscrete.

Numai ajungând în biroul meu i-am anunțat proiectul agenției de la New York.

— O! Ches, dar e minunat! Strigă ea. Întotdeauna m-am întrebat de ce nu se stabilește pe cont propriu la New York. Și acum, poftim, tu vei fi patronul!

— Încă nu-i sigur. Aș putea foarte bine s-o scrântesc aici și să mă dea afară!

— N-ai s-o scrânțești deloc. Vei reuși foarte bine. N-ai de ce să-ți bagi în cap că ai putea să ratezi ceva.

— Aș avea nevoie de tine la New York, Pat. Fără tine nu voi reuși.

Cu ochii strălucitori, răspunse:

— Dar nimeni nu m-ar putea împiedica să vin! Întotdeauna am visat să lucrez acolo.

Pe fondul acestor discuții, Joe Fellows își făcu apariția în birou, în timp ce parcurgeam corespondența.

— Salut, șefule, zise surâzând. Cum îi merge bătrânului?

— Ca de obicei, doar că stă întins, în loc să meargă de colo-colo. Ascultă, Joe, am treabă. E ședința consiliului în câteva minute. Ce vrei?

Joe se așeză pe colțul biroului.

— Calm, amice. De ședința asta, puțin îmi pasă. Tot ce vreau să știu este dacă bătrânul se zvârcolește de durere. M-ar încălzi teribil să știu că suferă. Pariez că scoate niște urlete de școală tot cartierul.

— Ba deloc. E de-un stoicism grozav. Îmi pare rău să te dezamăgesc, Joe. Și acum, dacă ai vrea s-o ștergi, aș putea să-mi

citesc și eu corespondența.

Joe nu se clinti și mă privi cu un aer perplex.

— Îmi pari cam nervos. Ce ți se-ntâmplă?

Lucram de doi ani cu Joe și-mi plăcea. Era cel mai bun desenator de publicitate din branșă. Repetase de nenumărate ori că m-ar prefera ca patron, în locul lui Aitken și că, dacă m-aș stabili pe cont propriu, ar fi fericit să mă urmeze. L-am pus deci la curent cu proiectul new-yorkez.

— Dar e nemaipomenit! Zise el când am terminat. Pat, tu și cu mine vom face o echipă imbatabilă. Ches, dacă nu pui mâna pe plăcinta asta, te sugrum.

— Dacă-i așa, am să fac pe dracu-n patru, am replicat eu cu un surâs.

Joe se ridică.

— Ai văzut-o pe soția lui Roger Aitken, când ai fost la el?

Un val de căldură mă străbătu. Tocmai aranjam niște hârtii, întors cu spatele, altfel m-aș fi trădat. Am răspuns cu o voce pe care încercam să o fac cât mai indiferentă.

— Soția lui? Nu, n-am văzut-o.

— Atunci, să știi c-ai ratat o chestie. Poți să spui un fenomen! Am zărit-o o singură dată și de-atunci o visez și noaptea.

Avusesem timp să mă stăpânesc și am ridicat privirea spre Joe:

— Ce are așa de extraordinar?

— Așteaptă s-o vezi și-ai să-ți dai singur seama c-ai pus cea mai prostească întrebare din lume. Ce are așa de extraordinar? În primul rând, numai la degetul mic are mai mult sex-appeal decât orice altă femeie. Nu cred că are mai mult de douăzeci de ani; și ce frumusețe! Mă îmbolnăvește numai gândul că s-a măritat cu bătrânul ăsta pisălog și zbârcit care înoată în whisky!

— De unde știi tu că nu-i fericită cu el?

— Dacă tu ai fi o puștoaică așa frumoasă, ai fi fericită cu un soț ca Roger Aitken? Eterna poveste, bineînțeles. Singurul motiv pentru care l-a luat de soț a fost probabil carnetul de cecuri. Și acum trăiește într-un palat, poate să-și pună la gât un colier de diamante și se poate băga-n pat cu Roger Aitken. Dar fac pariu că nu-i fericită.

— Curios, dar n-am auzit niciodată spunându-se că-i căsătorit. Ea de unde-a apărut?

— Nu știu. Din lumea music-hall-ului, presupun. Cred că era una dintre cele mai frumoase bijuterii din vreo trupă de fete îndrăcite. A luat-o de soție cu un an înainte să vii tu aici. Cred că avea vreo șaptesprezece ani. Poți să-i spui corupere de minore! În fine, deschide ochii mari. Merită o privire.

— Și dacă ai lăsa cancanurile și ai șterge-o? Mai am zece minute până la ședință.

Pe moment, n-am avut timp să mă gândesc prea bine la ce îmi spusese Joe, dar mai târziu mi-am amintit. Faptul că se aruncase în brațele lui Roger Aitken numai pentru banii lui. Îmi plăcea destul de mult. Eram convins că Joe avea dreptate. Nu putea să se fi măritat cu el pentru altceva.

Pe la ora trei după-amiază, i-am telefonat lui Aitken. Aveam impresia că trecusem printr-un storcător. Ședința de consiliu fusese încă și mai furtunoasă decât mi-aș fi imaginat, căci Templeman, văzând că Aitken nu e ca să-i țină piept, scosese toată artileria grea. Dar în final reușisem să ies deasupra și restul consiliului mă ascultase. Reușisem să-i conving să accepte punctele la care Aitken ținea în mod deosebit; numai asta și tot era un succes.

Am sunat deci acasă la Roger Aitken, înainte chiar de a mă întoarce în biroul meu. Soneria țârâi doar un pic când cineva ridică receptorul și o voce feminină îmi zise:

— Alo? Cine-i acolo? repetă ea.

— Chester Scott, am reușit să articulez. Aș putea vorbi cu domnul Aitken?

— Domnul Scott? Da, bineînțeles. Numai o clipă. Aștepta apelul dumneavoastră.

— Cum se simte? Am zis pentru a auzi încă o dată această voce atât de dulce, atât de tulburătoare.

— Foarte bine. (Era imaginația mea? Sau efectiv îi lipsea entuziasmul?) Doctorul e foarte mulțumit de el.

Apoi lăasă receptorul și, puțin mai târziu, Roger Aitken începu să-mi vorbească.

CAPITOLUL II

UNU

Am sosit la „The Gables” puțin după ora opt. În timp ce rulam spre vilă mă întrebam dacă aveam s-o revăd. La gândul ăsta mi se usca gâtul, mi se contracta stomacul și inima îmi bătea nebunește.

În apropierea casei, mi-am dat seama că stinseseră luminile parcului și piscinei, dar proprietatea continua să aibă același aer maiestuos în lumina palidă a clarului de lună.

Mi-am lăsat mașina în fața intrării principale, am urcat treptele și am sunat. După așteptarea obișnuită, Watkins deschise ușa.

— Bună seara, domnule, zise. E frumos, astă seară.

— Da, am răspuns, trecând prin fața lui. Cum se simte domnul Aitken?

— Destul de bine, după părerea mea. Numai că domnul este puțin cam nervos astă-seară. Dacă mi-aș putea permite, l-aș ruga pe domnul să nu stea prea mult cu domnul.

— Voi fi cât se poate de scurt.

— Domnul este foarte amabil.

Mi-a făcut loc în ascensor. Bătrânul servitor respira zgomotos și, de fiecare dată când respira, plastronul apretat pârâia încetitor.

Aitken era așezat în pat, cu un trabuc în gură. Mai multe ziare financiare îi erau deschise pe genunchi și, lângă el, am remarcat un bloc-notes și un creion.

Mi s-a părut că are fața congestionată; lumina veiozei făcea să-i lucească pe frunte câteva picături de sudoare. Colțurile gurii îi căzuseră trist și avea o privire abătută. Nu mai părea deloc în aceeași formă bună din seara precedentă.

— Intră, Scott, mormăi pe un ton care-i trăda din plin proasta dispoziție.

M-am apropiat de pat și m-am așezat în fotoliu.

— Cum merge piciorul? Am întrebat fără să-l privesc, deschizând servieta cu un aer ocupat.

— Merge. (Mătură ziaarele cu un gest.) Hamilton mi-a telefonat. Mi-a spus că te-ai descurcat foarte bine la ședința consiliului.

— Mă bucur că crede asta. N-am fost prea strălucit cu Templeman. Mi-a arătat de ce-i în stare.

Rictusul lui Aitken se transformă într-un surâs.

— Te-ai descurcat foarte bine. Mi-a spus Hamilton. Bătrânul cretin a plecat cu coada-ntre picioare. Ai procesul verbal al ședinței?

I l-am întins.

— Ia un pahar, până arunc eu o privire, și dă-mi și mie unul, zise, indicându-mi o întregă colecție de sticle și pahare pe o măsuță de lângă perete. Dă-mi un whisky și, pentru numele lui Dumnezeu, nu te teme să torni.

Tonul vocii îmi spuse să nu discut și am turnat în două pahare. Am revenit dându-i-l pe al său. Îl contemplă și încrunță sprâncenele. În momentul ăla avea aerul unui bulldog.

— Ți-am spus să nu-ți fie frică să torni! Nu înțelegeți?

M-am întors la măsuță, am mai turnat whisky în paharul său și i l-am întins. Îl privi și îl goli dintr-o înghițitură. Apoi rămase mai mult timp cu paharul în mână, privindu-mă fix. În sfârșit, mi-l întinse din nou.

— Mai dă-mi unul și vino să te așezi.

Am reînnoit porția, am pus paharul pe noptieră și m-am așezat. Ne priveam și dintr-o dată mi-a zâmbit.

— Nu mă băga în seamă, Scott, zise. Când ai un picior rupt ești neputincios. În casa asta e un întreg complot să mă transforme într-un bolnav grav. Am așteptat toată ziua ca să vii să-mi dai și mie ceva de băut.

— M-aș fi gândit că nimic nu poate să vă facă mai rău.

— Crezi? (Râse.) Asta mă privește personal. (Luă procesul verbal.) Poți să fumezi.

Mi-am aprins o țigară și am băut un pic de scotch. I-au trebuit vreo douăzeci de minute ca să citească procesul verbal,

apoi lăsa foile pe genunchi și își luă paharul.

— Nu-i rău pentru început, aprobă el. Aș zice chiar mai mult, nici eu n-aș fi procedat altfel. Continuă așa și postul de la New York e al tău.

Era într-adevăr un compliment.

— Și acum, să vedem ce ai de gând să faci cu ce le-ai smuls. Spune-mi ce idei ai.

Mă așteptam să-mi pună întrebarea asta și discutaseam cu șefii diferitelor servicii înainte să plec de la birou; aveam deci toate răspunsurile pregătite.

Timp de o jumătate de oră, i-am expus punctul meu de vedere. Nu se clinti și mă ascultă sorbindu-și whisky-ul, aprobând din când în când. Eram aproape sigur că spuneam ceea ce trebuia. Când am terminat, declară:

— Nu-i rău deloc. Acum, lasă-mă să-ți dau câteva sugestii pentru a îmbunătăți toate astea.

A fost rândul meu să-l ascult și a fost o lecție interesantă. Se servea de ideile mele, dar le mai șlefua un pic și am înțeles imediat care-mi fuseseră greșelile. Maniera mea de a le trata era mai greoaie. Urmând metoda lui, câștigam zece la sută, ceea ce dovedea că era mai bun afacerist ca mine.

Trecuse deja de ora nouă și mi-am amintit de recomandarea majordomului. Am început să-mi aranjez hârtiile în servietă.

— Perfect, domnule. O să mă ocup de asta. Și acum, dacă nu vă deranjează, am să mă retrag. Am o întâlnire la ora zece.

Îmi zâmbi.

— Ești un mare mincinos, Scott. Te iei după flecarul ăla bătrân de Watkins. Dar nu-i nimic. Du-te. Vino mâine seară la ora opt.

Își termină whisky-ul, puse paharul și întrebă:

— Tu ai o prietenă, Scott?

Întrebarea mă surprinse. Am tresărit și am lăsat să-mi scape câteva hârtii. Aplecându-mă să le ridic, am răspuns:

— Niciuna în mod deosebit, dacă asta vreți să spuneți.

— Nu asta vreau să spun. Un bărbat are nevoie de o femeie din când în când. Nu te lăsa îmbrobodit, dar să nu-ți fie frică să mai agăți câte una. Pentru asta sunt făcute. (Tonul cu care

vorbise mă călca pe nervi.) Nu vreau să te văd muncind întruna. Trebuie să te distrezi. Ești destul de copt ca să știi că femeia este un mijloc de distracție dintre cele mai satisfăcătoare, cu condiția să nu le lași să pună gheara pe tine. Dacă le lași, ești terminat.

— Da, domnule, am murmurat înghesuind dosarele în servietă. (Eram mirat. Nu mă așteptam la genul ăsta de conversație din partea lui și cinismul său mă irita.) Voi fi mâine aici la ora opt.

Se așază între perne, cu privirea ațintită asupra mea.

— Îți dau liber pentru week-end. Nu vreau să te văd vineri seara. Îmi dai luni un telefon. Ce zi e azi? Marți? Fă-ți programul pentru week-end, Scott. Vreau să te odihnești. Joci golf?

I-am răspuns că da.

— E cel mai frumos joc din lume dacă nu-l iei prea în serios. Golful, ca și femeile. Dacă le iei prea în serios și dacă te lași îmbrobodit, ești terminat. Care e punctajul tău obișnuit?

I-am răspuns că, atunci când sunt în formă, fac șaptezeci și două de puncte la cele optsprezece găuri. Mă privi de parcă mă vedea pentru prima oară.

— Nu mai spune, păi ești dat naibii!

— E firesc. Joc de la vârsta de cinci ani. Taică-meu era mort după golf. Ajunsese s-o convingă până și pe maică-mea să joace.

M-am îndreptat încetișor spre ușă.

— Pe mâine, deci, la ora opt, am zis.

— E-n regulă, Scott, răspunse fără a înceta să mă privească cu un aer perplex. Și vezi cum aranjezi să faci o partidă de golf în timpul week-end-ului. (Gura i se strâmbă într-un rictus răutăcios.) Și găsește-ți o fetișcană pentru noapte. Golful și femeile sunt cele mai bune distracții din lume.

Am fost fericit să ies din cameră. Cinismul lui mă îngrozea. Pe palier, am avut o ezitare. Să iau ascensorul sau să cobor pe scări? Și apoi, imaginea tinerei în picioare, în fața oglinzii, îmi reveni în minte și, renunțând la ascensor, am luat-o pe scări.

M-am oprit pe prima treaptă și am aruncat o privire la etajul de dedesubt. Mare mi-a fost dezamăgirea văzându-l cufundat în întuneric. Inima-mi era sfâșiată. Apoi mi-am dat seama că de-

abia trecuse de ora nouă. Era mult prea devreme ca ea să fie în cameră.

M-am întors, deci, să iau liftul. Watkins mă aștepta în holul de la parter.

— Mi s-a părut că domnul Aitken nu-i într-o formă prea bună astă-seară, i-am spus urmându-l spre ușă.

— Are puțină febră. Era și de așteptat, de altfel.

— Da. Voi reveni mâine seară.

— Domnul va fi cu siguranță încântat să primească vizita domnului, susură el deschizându-mi ușa de la intrare.

I-am spus bună seara și-am ieșit în noaptea scăldată în lumina lunii. Ușa grea se închise în urma mea.

Am coborât agale cele câteva trepte, îndreptându-mă spre locul unde lăsasem Cadillac-ul. Pe ultima treaptă, însă, m-am oprit și am contemplat casa. Cu excepția ferestrelor de la camera lui Aitken, toate celelalte erau cufundate în întuneric. Ca niște orbite goale care mă priveau. Mă întrebam unde o fi.

Ieșise în oraș sau se găsea undeva într-o cameră din spate?

Toată ziua așteptasem ocazia de a o revedea. Mi-a trebuit un efort considerabil ca să nu rămân înfipt acolo, cu ochii ridicați spre casă, în speranța că se va aprinde o lumină și că o voi vedea la o fereastră.

Dar, cine știe? Poate că doamna Hepple și Watkins tocmai mă pândeau din spatele uneia din ferestrele întunecate. Nu era momentul să mai rămân acolo. M-am îndreptat spre mașină, am deschis portiera, mi-am aruncat servieta pe scaunul din spate și m-am așezat la volan...

Era acolo, alături de mine, cu mâinile încrucișate pe genunchi. Cu toate că era întuneric în mașină, puteam să-i ghicesc forma capului, pe care-l ținea puțin aplecat, privindu-mă. Știam că este ea. Trebuia să fie ea. Dacă ar fi fost altă femeie, nu mi-ar fi bătut inima așa de tare și nu aș fi fost cuprins de o asemenea emoție.

Am rămas cu gura căscată, privind-o timp de cinci secunde, inspirându-i parfumul lejer, ascultându-i respirația ușoară și ritmică, în tot acest timp am pierdut complet orice noțiune a lucrurilor.

A fost un moment pe care nu-l voi uita niciodată.

DOI

— Bună seara, zise. Te-am speriat? Nu m-am gândit că o să revii așa repede.

— Ei bine, puțin! – am spus cu voce răgușită, nu mă așteptam.

Râse.

— E mașina ta?

— Da.

— E superbă. Ador mașinile. Când am văzut-o pe asta, nu m-am putut opri și m-am urcat. O prefer Bentley-ului lui Roger. Pun pariu că zboară.

— Da. E destul de rapidă.

Se așază comod în scaun, cu ceafa sprijinită de spătar. Razele lunii îi luminau profilul. Era așa de frumoasă de ți se tăia respirația.

— Roger mi-a vorbit de tine. Zice că ești noul său asociat.

— Încă nu-i nimic hotărât.

Stăteam încordat, cu pumnii strânși pe genunchi, complet înmărmurit de a o fi găsit acolo și de a o auzi vorbind cu mine de parcă mă cunoștea de când lumea.

— El mi-a zis că-i hotărât. Ți-ar place să locuiești la New York?

— Foarte mult.

— Și mie mi-ar place să merg acolo. (Ridică brațele și-și încrucișa degetele la ceafă. Sâni i se ridicară și întinseră lâna subțire a tricoului.) Palm City e ca un cimitir, nu ți se pare?

— Pentru cei de vârsta ta, cu siguranță, întoarse capul și mă privi.

— Vorbești de parcă ai fi un bătrân, dar nu ești. Cred că nu ai încă treizeci de ani, nu?

— Treizeci și unu.

— Trebuie să fii teribil de inteligent. Roger zice că o să bagi douăzeci de mii de dolari în afacere. Cum ai făcut să câștigi

atâția bani, dacă n-ai decât treizeci și unu de ani?

— O bună parte din ei mi i-a lăsat tata. Iar restul sunt economii.

— Și o să bagi toți banii ăștia în afacerea lui Roger?

Eram stupefiat de calmul cu care îmi puneă toate aceste întrebări precise.

— Se pare că te interesează destul de mult.

— Da. (Îmi zâmbi.) Întotdeauna m-a interesat felul în care bărbații câștigă banii. Pentru o femeie, singura cale de a deveni bogată este să se mărite...

Se îndreptă, întinse mâna și o așeză pe tabloul de bord.

— Ador mașina asta. Vrei să mă înveți să conduc?

— Nu este nimic de învățat, am spus cu o voce sugrumată. Schimbătorul de viteze este automat. Trebuie doar să apeși pe accelerație și merge singură.

Se răsuci spre mine.

— Crezi ce vrei, dar nu am condus niciodată. Roger nu vrea să mă ating de mașini, deși are patru.

— Dar de ce?

— Ține teribil la lucrurile lui. Dacă vreau să plec, trebuie să iau bicicleta. E culmea, nu? Pretinde că nu sunt în stare să conduc. Dacă aș învăța, ar trebui să-mi dea o mașină. Deci, vrei să mă înveți?

N-am ezitat deloc.

— Bineînțeles. Dacă asta poate să-ți facă plăcere.

Își încrucișă mâinile pe genunchii ridicați până sub bărbie. Am văzut că purta un pantalon de culoare deschisă.

— E chestia care-mi face cea mai mare plăcere. Vrei să începem acum? Sau ești ocupat?

— Vrei să spui imediat?

— Da, dacă ai timp.

— Bun. De acord. Să schimbăm locurile.

Mă pregăteam să cobor din mașină, dar mă trase de mânecă. Contactul cu degetele ei îmi transmise ca o descărcare electrică pe șira spinării.

— Nu aici, suflă ea. O să ne vadă și o să-i spună lui Roger. Să mergem în altă parte, unde n-o să ne vadă nimeni.

— De ce? Ce vrei să spui?

— Doamna Hepple și Watkins. Ai văzut-o pe doamna Hepple?

— Da.

— Nu mă place. E prefăcută. Ție nu ți se pare prefăcută?

— Nu știu. N-am văzut-o decât o clipă ieri seară. Nici nu i-am vorbit.

— Îi displac. Îi face plăcere să mă sâcâie. Roger are deplină încredere în ea.

Brusc mi-am dat seama că toată povestea asta risca să iasă prost.

— Dacă domnul Aitken nu vrea ca să înveți să conduci... O mână pusă pe brațul meu mă opri brusc.

— Să nu-mi spui că și tu ești unul dintre cei care tremură de frica lui. Dacă-i așa, mai bine-mi găsesc alt profesor.

— Nu-i vorba că mi-e frică de el, dar nu-i ușor să te opui voinței lui.

Își lăsă capul într-o parte și mă privi întrebător.

— Dar voința mea, ea nu contează deloc?

Ne privirăm un timp, după care am pornit motorul.

— Dacă ții să înveți să conduci, am să te învăț, am spus, cu inima spărgându-mi pieptul.

Am manevrat schimbătorul de viteze, am apăsât pe pedală și mașina țâșni ca din pușcă. La poartă am frânat și când am pătruns pe asfalt, am răsucit volanul pentru a ieși pe șosea. Iar apoi i-am dat bătaie.

Am condus rapid vreo cinci minute, cu vreo sută patruzeci la oră, apoi am încetinit, am virat pe un drum lăturalnic și am oprit.

— Uf! Exclamă ea, cu răsuflarea tăiată, nu te-ncurci la condus! N-am mers niciodată așa repede!

Am coborât și am făcut înconjurul mașinii.

— Treci dincolo, am zis, deschizând portiera pe partea ei. Nu poți să conduci de unde ești.

— Ea trecu la volan, iar eu i-am luat locul.

Pernele erau calde încă și sângele începu să-mi clocotească.

— Privește. E foarte simplu. Asta-i schimbătorul de viteze. N-

ai decât de împins în poziția asta, așa, apoi apeși pe pedală cu piciorul drept. Când vrei să te oprești, ridici piciorul și apeși pe pedala mare din stânga. Asta-i frâna. Ai înțeles?

— Dar e ușor.

Și dintr-o mișcare, trase schimbătorul și apăsă cu toată puterea pe pedala accelerației.

Brusc, mașina făcu un salt înainte. Partenera mea nu pusese într-adevăr niciodată mâna pe volan. Eram sigur că nici nu se uita pe unde merge. Am întrerupt contactul și am oprit la timp.

— Se pare că n-ai înțeles prea bine. Domnul Aitken nu te-a învățat niciodată să conduci?

— Roger? spuse râzând. Oh! Nu. N-ar avea răbdare.

— Vrei să conduci prea repede și nu privești drumul. Reîncepem mergând mult mai încet.

De data asta reuși să ruleze vreo sută de metri cu douăzeci și cinci la oră, chiar pe mijlocul drumului. Se întoarse spre mine râzând.

— Ce-mi place! Ador chestia asta. Știu că o să învăț repede. Ai să-mi împrumuți și mie câteodată mașina, dacă Roger nu mă lasă să le conduc pe-ale lui?

— Îți mai trebuie câteva lecții ca să poți merge singură.

— Da, dar când am să pot... mi-o împrumuți?

Nu avea niciun dubiu, iar eu eram gata să i-o fac cadou dacă mi-ar fi cerut-o: iată unde ajunsesem deja!

— Bineînțeles, am răspuns. Numai că mi-e frică să nu intri în careva sau să te lovească cineva. Îți trebuie mai multă experiență înainte de a te lansa singură. Și apoi, unde vrei să mergi?

— Nicăieri. Pur și simplu îmi doresc să conduc. Îmi doresc să simt vântul suflându-mi pe la urechi și să zbor ca o săgeată. Îmi doresc demult chestia asta.

— Bine, de acord. Atunci, când ai să știi să conduci, am să ți-o împrumut.

Își puse mâna pe a mea. Contactul cu pielea ei răcoroasă mă cutremură din cap până-n picioare.

— Serios?

— Da, bineînțeles.

— O să pot lua mașina când o să vreau? Trebuie doar să-ți

telefoniez și mi-o lași?

— Exact.

— Juri?

— Bine... jur.

Mă privi îndelung, apoi mă mângâie pe mână cu multă blândețe.

— Ești cel mai simpatic tip pe care l-am întâlnit vreodată.

— Să nu exagerăm, am zis, cu un nod în gât. Dacă vrei mașina, am să ți-o împrumut. Acum să mai facem o încercare. Să vedem dacă te descurci mai bine.

— Da, zise, pornind motorul.

O puse în mișcare și rulă încetitor. De data asta se descurcă într-adevăr mai bine. Chiar când ne încrucișarăm cu doi bolizi, reuși să păstreze Cadillac-ul pe sensul nostru.

— Acum știi, zise. O simt.

Și accelerează. M-am apropiat puțin de ea pentru a putea prelua volanul în caz de nevoie. Mi-am vârât piciorul lângă pedala de frână, dar mergea cât se poate de drept și, după un timp, începu să apese pe accelerator.

Acul vitezometrului se îndreptă spre o sută douăzeci și cinci și se fixă la o sută treizeci.

— Nu te enerva, i-am zis. Mergi prea repede.

— E minunat! exclamă. Am visat întotdeauna să conduc așa. Ce mașină! Ce minune!

— Mai încet, acum! am spus scurt.

Și am pus piciorul pe frână.

O mașină țâșni din noapte, cu toate farurile aprinse și venea drept spre noi. Eram chiar în mijlocul drumului. Apăsai pe frână.

— Dreapta!

Trase brusc de volan. Dacă n-aș fi frânat, ne-am fi răsturnat în șanț.

Am prins volanul și am redresat mașina în momentul când celălalt autoturism ne intersecta într-un urlet de claxon. Am oprit Cadillac-ul.

— De ce ai făcut asta? mă întrebă răsucindu-se spre mine. Mă descurcam foarte bine.

— Fără îndoială, era perfect. (Începusem să mă satur. Eram la capătul răbdării.) N-ai nevoie decât de un pic de antrenament. Dar pentru astă seară ajunge. Am să trec eu la volan.

— Bine, dacă așa vrei. (Se uită la ceasul de la bord.) Ah! Dumnezeu! Trebuie să mă întorc! O să se întrebe pe unde-am umblat!

Aceste cuvinte transformă întâlnirea noastră într-un fel de conspirație. Aveam o impresie curioasă, dulce-amară. În timp ce schimbam locurile, adăugă:

— Vrei să te grăbești? Dar într-adevăr cât mai repede?

Am apăsât pe accelerație. În câteva secunde Cadillac-ul zbura pe șosea cu o sută patruzeci și cinci la oră.

Își strânse genunchii și începu să urmărească cu privirea, prin parbriz, dărele luminoase ale farurilor alergând în fața noastră. Aveam impresia că s-a lăsat pradă beției vitezei și că adora chestia asta.

Am ajuns la poarta vilei la unsprezece fără douăzeci. Pe când parcam, scoase un suspin prelung.

— Conduci foarte bine. Pe bune. Ador chestia asta. Aș fi putut să continui așa ore în șir, la viteza asta. Pe când următoarea lecție?

Am ezitat puțin. O voce lăuntrică îmi spunea că aventura asta putea să fie periculoasă.

— Ascultă, am zis, n-aș vrea să-ți fac greutate. Dacă într-adevăr soțul tău nu vrea să înveți să conduci...

— N-o să știe niciodată, zise, punându-mi mâna pe braț. Cum vrei să afle?

Contactul cu trupul ei mă făcea să-mi pierd capul.

— Trebuie să vin mâine la opt seara. Fără îndoială că pe la nouă o să termin.

— O să te aștept în mașină, zise, deschizând portiera să coboare. Nici nu știi cât mi-a plăcut. De obicei, mă plictisesc îngrozitor! Am petrecut cea mai minunată seară, cea mai excitantă, cum n-am petrecut niciodată. Sunt încântată, cu adevărat!

În lumina palidă și rece a lunii am observat că era îmbrăcată într-un pantalon gălbui și un tricou verde închis. Avea niște linii

atât de perfecte sub tricoul strâns pe corp, că am tresărit de admirație.

— Mă cheamă Lucille, zise. O să-ți amintești?

I-am răspuns că nu voi uita. Îmi zâmbi complice.

— Atunci pe mâine. Bună seara!

Făcu „la revedere” cu mâna și se îndreptă spre casă pe aleea principală. O urmăream cu privirea; mâinile-mi erau încleștate așa de tare pe volan, că mi se albiseră încheieturile. Am rămas acolo, cu respirația tăiată, până când dispăru din vedere.

Îmi pătrunsese în suflet, în sânge, ca virusul unei boli infecțioase. Da, era la fel de contagioasă. Nici nu știu cum am ajuns acasă. Nu-mi amintesc să mă fi culcat. Tot ce știu e că n-am dormit toată noaptea.

Cum aș fi putut? Eram cuprins de patimă. Și orele care mă despărteau de următoarea noastră întâlnire mi se păreau secole.

CAPITOLUL III

UNU

Următoarele trei zile se derulă toate la fel. Soseam la birou în fiecare dimineață la ora nouă, plecam la șapte, mâncam rapid câteva sandvișuri într-un bistro italian pe drumul spre „The Gables” și ajungeam în fața vilei la ora opt. Petreceam o oră și jumătate cu Aitken, discutând afacerile curente și parcurgând corespondența de care, de obicei, se ocupa el însuși, apoi reveneam la Cadillac unde mă aștepta Lucille.

Nu trăiam decât pentru clipa asta! Restul orelor din zi erau ca o corvoadă de care încercam să scap cât mai repede posibil. Numai după ce îmi luam la revedere de la Watkins, și ușa se închidea în spatele meu, de-abia atunci începeam să trăiesc.

De la nouă și jumătate la unsprezece, Lucille și cu mine rulam mai mult pe drumuri secundare. Nu ne vorbeam prea mult. În primul rând, pentru că trebuia să-și concentreze întreaga atenție asupra condusului. Îmi dădeam seama că dacă pălăvrăgeam, îi distrăgeam atenția și atunci mașina mergea de capul ei pe șosea. Pe de altă parte, era evident că adora să conducă Cadillac-ul și nu-i convenea să-i tulbur bucuria. De-abia când ajungeam în fața porților principale de la „The Gables” ne permiteam cinci sau zece minute de conversație.

În cursul acestor trei seri petrecute cu ea, dragostea mea luase un asemenea avânt că trebuia să fac eforturi supraomenești ca să nu-i mărturisesc sentimentele mele. În ceea ce o privește, nu făcea nimic ca să mă încurajeze. Mă trata ca pe un prieten cu care te înțelegi bine și știam că era adevărat. Îmi dădeam seama de asta după felul în care mă privea și îmi vorbea, dar totul se oprea aici.

Mai curând, propria mea atitudine mă îngrijora.

Știam că dacă mi-ar fi dat cel mai mic semn de încurajare, n-aș fi putut rezista tentației de a-mi declara sentimentele.

Nu ignoram că mă jucam cu focul. Dacă vreodată Aitken ar fi aflat ce se întâmplă, m-ar fi azvârlit pe ușă afară. Ea mă avertizase că ținea foarte mult la lucrurile lui personale. Îl cunoșteam acum suficient de bine pentru a ști că n-ar fi tolerat nicio clipă să mă vadă în compania soției sale, indiferent cât de platonice erau sentimentele ei față de mine.

A treia seară, pe când ne luam la revedere, i-am amintit lui Lucille că a doua zi nu voi veni la ei.

— Domnul Aitken mi-a dat liber pe perioada week-end-ului, i-am explicat. Deci mâine seară nu voi urca la vilă.

— Atunci eu rămân fără lecție? Întrebă răsucindu-se în scaun cu fața la mine.

— Numai până luni seara.

— Ai să pleci din oraș?

— Nu, nu plec.

— Atunci, de ce nu poți veni ca de obicei? Putem să ne întâlnim aici, în loc să urci până la vilă. Dar poate că n-ai chef?

— Ba da, numai că trebuie să-ți mărturisesc că problema asta mă frământă destul de mult. Sunt sigur că dacă soțul tău ar afla, ar turba de furie.

Începu să râdă. Niciodată n-o auzisem râzând cu atâta poftă. Apoi mă apucă de braț cu amândouă mâinile și mă scutură ușor.

— O să turbeze, și, ce ne pasă? Și, în fond, n-o să afle niciodată.

— Watkins sau doamna Hepple ar putea să ne vadă...

— Ei nu ies niciodată seara. Dar o să-ți spun ce-o să facem. O să ne întâlnim la tine. Vin cu bicicleta. Se poate? Mi-ar place să-ți văd bungaloul.

Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul.

— Mai bine nu. Nu, nu trebuie să vii la mine. Dacă vrei cu adevărat să iei o lecție și mâine, o să vii aici la ora nouă, dar numai dacă dorești asta cu adevărat.

Deschise portiera și coborî, apoi se întoarse și mă privi prin geamul deschis.

— O să fiu aici, zise. Ches, sunt tot mai convinsă că ești cel mai simpatic tip pe care l-am cunoscut. Fac progrese, nu-i așa? În curând o să fiu în stare să-mi iau permisul, ce zici?

— Ești formidabilă, am murmurat cu vocea răgușită. (Aș fi dat orice s-o pot lua în brațe și să-i sărut buzele atrăgătoare.) De acord. O să vin mâine.

Odată ajuns în vastul meu salon, m-am instalat într-un fotoliu, cu un pahar de whisky cu sifon în mână și am încercat să rezum situația.

O cunoșteam pe Lucille de cinci zile și știam că eram mai îndrăgostit de ea decât fusesem vreodată în viață. Oare înțelegea? Sau era atât de naivă încât își imagina că riscam să-mi pun patronul în cap numai ca să-i învâț soția să conducă? Chestia asta trebuia să o clarific.

Eram destul de neliniștit că îmi propusese să vină la mine. Îi spusese că servitorul pleca de obicei la șapte seara și că trăiam singur. Dorea poate să-mi sugereze prin asta că era gata să-mi arate dragostea ei?

Deși fără tragere de inimă, trebuia să recunosc că era puțin probabil. Nu făcuse nimic ca să mă lase să cred că eram pentru ea altceva decât un prieten amabil, săritor să o învețe să conducă și să-i facă plăcere, fără speranța de a obține în schimb cea mai mică favoare.

Am petrecut o noapte agitată, rumegând acest aspect. A doua zi dimineață, am sosit la birou destul de prost dispus și am scos un suspin de ușurare aranjându-mi ultimele hârtii și luându-le pe cele pe care doream să le studiez în timpul week-end-ului. Pat, care suportase fără să riposteze schimbările mele de dispoziție, îmi mai aduse câteva scrisori la semnat.

— Fi-r-ar al naibii! Am mormăit, credeam că le-am semnat pe toate!

— Nu sunt decât șase, spuse, punându-mi-le pe birou. Am luat stiloul, am mângălit rapid o semnătură în josul scrisorilor, apoi m-am ridicat, mi-am pus la loc stiloul și am declarat:

— Luni la prima oră voi fi aici. Acum, am plecat. E trecut de șase, nu?

— Aproape și jumătate. Pleci din oraș, Ches?

I-am aruncat o privire rapidă și deloc binevoitoare.

— Nu știu. Poate. Cred că am să fac un golf.

— Sper că ai să te poți odihni. N-ai de ce să-ți faci atâtea griji,

Ches. Te descurci admirabil.

Altădată, vorbele astea m-ar fi încurajat, dar în starea mea de spirit, n-au făcut decât să mă irite.

— Nu-mi fac niciun fel de griji, am replicat aspru. Pe luni!

Cu un scurt semn din cap am părăsit-o, lăsând-o mirată și cu un aer necăjit. Pe când străbăteam culoarul, Joe ieși din biroul său.

— Mă lași și pe mine la gară, Ches?

— Dacă vrei.

Compania lui nu-mi surâdea în niciun fel, dar nici nu puteam să-l refuz deoarece știa că pentru a ajunge acasă, treceam obligatoriu prin fața gării.

Am luat împreună liftul. Coborând, Joe îmi zise:

— Te vezi cu Roger Aitken în seara asta?

— Nu. Mi-a dat liber pentru week-end. Trebuie să arunc o privire pe textul dosarului Wasserman pentru televiziune. După cât am observat nu arată prea rău.

— De ce nu lași tu un pic deoparte munca? Ar trebui să te odihnești, îmi zise Joe traversând holul. Pari destul de nervos. Ce ai?

— N-am nimic, i-am tăiat-o scurt, dând din coate pe trotuarul aglomerat, pentru a ajunge la Cadillac.

Joe se așează alături de mine.

— De două zile ești cu nervii la pământ și te cerți cu toată lumea. Azi după amiază ai făcut-o să plângă pe Paula.

— Paula e o tâmpită. I-am cerut de trei ori să-l sune pe Wasserman și nu a fost în stare să-l găsească.

— Era plecat. Iar ea nu poate să facă minuni.

Am pornit mașina.

— Drept cine te crezi, Joe? De când ți-am permis să mă critici?

— Ei, vezi! Suspină Joe lăsându-se pe pernele mașinii. Acum mi-a venit mie rândul. Bine. Dacă-ți închipui că așa trebuie să te porți ca să pari barosan, n-am să te împiedic, dar urmează-mi sfatul: încearcă să te odihnești. Te obosești prea mult.

Știam foarte bine că avea dreptate și dintr-o dată, mi se făcu rușine de mine însumi.

— Da. Îți cer iertare, Joe. După week-end o să fie mai bine.

— Cred că în locul tău și eu aș face la fel, zise Joe într-un elan de generozitate. Ai o muncă afurisită.

Apoi schimbă subiectul și reluă:

— Doamne, cât pot să-ți invidiez mașina! Ce minune!

— Întotdeauna mi-am dorit un Cadillac. M-a costat o groază de bani, dar își merită greutatea în aur. O am de un an și jumătate și nu m-am plictisit încă de ea.

— Te înțeleg. Când o să se pună pe picioare afacerea de la New York, dacă vreodată Aitken va accepta să-mi mărească salariul, mi-ar place să-mi cumpăr și eu una.

— Dacă o să meargă, să nu-ți faci probleme, Joe. O să am eu grijă să-ți mărească salariul.

— Cum se mai prezintă situația, Ches? Ți-a mai vorbit?

— Am vorbit aseară. Cred că e ca și aranjată. M-a întrebat când aș putea dispune de bani peșin.

— Crezi că este o idee bună să-ți bagi banii în afacerea asta?

— Sunt convins. O agenție la New York trebuie să meargă. Iar cu o participare la afacere, am să câștig cinci la sută din venitul brut peste salariul meu. Aș fi un prost să ratez ocazia. Pe de altă parte, cum eu am să conduc mai mult sau mai puțin afacerea, o să-mi fie ușor să-mi apăr interesele.

— Ce mi-ar place să fiu bogat, suspină Joe. Cinci la sută din venitul brut! O să te scalzi în aur, Ches!

Mâinile mi se încheștară pe volan. O să mă scald în aur, dar cu condiția să nu fiu descoperit. Aș putea deveni chiar destul de bogat ca să i-o suflu pe Lucille lui Aitken.

— Știi, asta va depinde foarte mult de felul în care o să ne ocupăm de afacere, bătrâne.

— Când o să ai banii?

— I-am spus agentului de schimb să vândă toate acțiunile. În principiu e o problemă de câteva zile. Bursa merge bine în clipa asta. Am baftă. S-ar fi putut să vând în pierdere.

Am încetinit în fața gării.

— Mulțumesc, Ches, zise Joe coborând din mașină. Poate că într-o zi o să pot să-ți cumpăr rabla. Când vei fi la New York, vei avea posibilitatea să-ți iei un Eldorado. O să vrei să mi-o vinzi?

adăugă, mângâind tandru aripa Cadillac-ului.

— Așteaptă să ai cu ce, am spus zâmbind. Nu zic nu. La revedere. Duminică plăcută!

După care, am zburat ca o săgeată în direcția bungaloului meu.

DOI

La nouă fix trăgeam mașina în fața grilajului înalt, din fier forjat, care bara intrarea la „The Gables”.

În picioare, în întuneric, Lucille mă aștepta.

Văzând-o că se apropie rapid, am deschis portiera pe partea mea. Când traversă spațiul luminat de lună, am observat că purta o rochie albastru deschis cu falduri bogate. Avea părul strâns în coadă de cal. Era frumoasă de-ți tăia răsuflarea. Se instalează la volan și eu mă așezai alături de ea.

— Bună seara, zise cu un surâs. Ești grozav de punctual. Ți place rochia mea? Am pus-o în cinstea ta.

— E extraordinară; și tu la fel.

Zâmbi fericită.

— Chiar crezi? Adevărat?

— Da.

Ceva din tonul vocii mele o surprinse. Cert este că se întoarse brusc spre mine, dar eram în penumbră și nu putea să-mi ghicească expresia feței.

— Deci? Unde mergem? zise. Dacă am coborî spre mare?

— De acord.

În seara aceea nu părea dornică de viteză. Rula cu maximum cincizeci la oră și, la viteza asta, conducea destul de onorabil.

Părăsi șoseaua și o luă pe o arteră secundară până la un drumeag care ducea spre plajă.

Fredona încetișor în timp ce conducea, cu mâinile sprijinite lejer pe volan, fără să se cramponeze de el cum făcea la început. Cu o strângere de inimă, mi-am dat seama că în curând va fi destul de experimentată ca să-și dea examenul și că lecțiile vor lua sfârșit.

Urmă încetișor drumeagul și, după un viraj în ac de păr, am observat o vastă întindere de nisip, cu câțiva palmieri și oceanul care strălucea ca o oglindă în lumina lunii.

Mai rula un pic pe nisipul întărit, apoi se opri și întrerupse contactul.

Am rămas nemișcat, cu mâinile umede și încleștate, cu inima bătând, privind fix plaja pustie, marea și palmierii. Dintr-o dată stinse farurile.

— Mă duc să fac baie, spuse. Vii și tu?

Era ceva neașteptat. Am rămas fără grai.

— Eu am venit să te învăț să conduci, am spus în sfârșit. Nu ai prea mult timp. E zece fără douăzeci.

— I-am spus lui Roger că mă duc la cinema. Nu mă așteaptă înainte de miezul nopții. (Deschise portiera și sări pe nisip.) Nu-i nimeni aici. Nici dracu'. Plaja-i toată a noastră. Dacă nu vrei să faci baie, stai în mașină și așteaptă-mă.

Începu să alerge pe nisip, spre un mic pâlț de palmieri. Am rămas o vreme în mașină, privind-o. În tot cazul, această nouă inițiativă trebuia să fie răspunsul la întrebarea care mă frământase toată noaptea. Dacă n-ar fi avut intenția să accepte avansurile mele, nu m-ar fi adus în niciun caz într-un asemenea loc pustiu.

Cu respirația întretăiată, cu inima bătând, am ieșit din mașină. O vedeam distinct pe Lucille, lângă pâlcul de palmieri. Se opri ca să-și scoată pantofii, apoi își trase fermoarul rochiei și o lăsă să-i alunece la picioare. Dedesubt purta un costum de baie dintr-o bucată.

Din portbagaj am scos două prosoape de plajă și slipul meu, pe care le țineam mereu în mașină.

M-am dezbrăcat în spatele mașinii, mi-am lăsat hainele pe nisip și, apucând prosoapele, am alergat s-o ajung pe Lucille, care înainta agale spre mare.

Când am ajuns-o, se întoarse spre mine și zâmbi.

— Știam că ai să vii. Am să-ți fac o mărturisire. Întotdeauna mi-am dorit să fac baie pe clar de lună, dar Roger n-a vrut niciodată să mă lase. Pretinde că-i periculos.

— Îmi pare că faci cam tot ce-ți este interzis... Și mă atragi și

pe mine, în plus! am zis, pășind alături de ea pe nisipul încă fierbinte.

— De-aia îmi și plăci.

După care, o rupse la fugă pe plajă și se aruncă în valuri.

Dacă la volan era debutantă, în apă înota ca un pește. Am intrat în apă după ea, dar am înțeles că era inutil să încerc s-o ajung.

După o vreme, se întoarse și veni lângă mine, la fel de repede cum se îndepărtase. Începu apoi să înoate în jurul meu.

— Nu ești mulțumit?

— Ba da.

Făceam pluta și contemplam luna uriașă. Apa era caldută, dar nu-mi ardea să mă bucur de ea. Așteptam cu nerăbdare să termine cu scăldatul și să iasă din apă. Ea înota în cerc, se depărta, revenea. În sfârșit, se hotărî să plutească lângă mine. Ne-am lăsat așa, legănați în tăcere de valuri, mai multe minute, care mi s-au părut cele mai lungi din viața mea. În sfârșit, n-am mai rezistat.

— Am face mai bine să ne întoarcem, am zis.

Am început să înot spre plajă și ea mă urmă. Odată ieșiți din apă – ne îndreptam spre locul unde-și lăsase rochia, pe nisip – când mă-ntrebă brusc:

— Ce faci mâine. Ches?

— Nu știu. Nimic deosebit. S-ar putea să joc golf.

— Mă gândeam dacă nu ne-am putea vedea. Am fost invitată de o prietenă. Aș putea foarte bine să mă scuz și să mergem într-o plimbare mai lungă la țară, cu mașina.

Eram deja sub palmieri. Am luat un prosop și i l-am aruncat. Apoi, cu celălalt, am început să-mi șterg părul.

— Riscăm să fim văzuți, am zis, așezându-mă pe nisip.

În picioare, lângă mine, Lucille își ștergea brațele, cu spatele întors la lumina lunii.

— O să fim atenți. Vin la tine cu bicicleta și evităm șoselele principale.

M-am surprins mototolind prosopul cu degetele crispate.

— Nu cred că ar fi înțelept să ne vedem în timpul zilei, Lucille. Ar putea oricine să ne surprindă.

Aruncă prosopul și veni să se așeze lângă mine. Își înlănțui cu brațele genunchii îndoiți sub bărbie.

— E plicticos, nu găsești?

— Sunt de aceeași părere.

— Ar fi așa de amuzant să petrecem toată ziua cu mașina. Am putea să ne oprim undeva la iarbă verde. Nu crezi că am putea să riscăm?

— Chiar ții cu adevărat? i-am spus brusc cu o voce dură.

— Nu văd cine ar putea să ne surprindă. O să-mi pun o pălărie cu boruri mari și ochelari negri. O să-mi strâng părul. Pariez că n-o să mă recunoască nimeni.

— Și dacă află soțul tău, Lucille, n-o să ai greutăți?

— Păi, cred că da.

— Ce-o să facă, după părerea ta?

— Ar fi furios, bineînțeles, dar hai mai bine să nu mai vorbim despre asta. Ascultă, dar dacă aș veni la tine? Am petrece ziua împreună. Casa ta e izolată, cred. Am putea să ne scăldăm, să mâncăm ceva și nimeni n-o să ne vadă.

— Nu vorbești serios?

Se gândi puțin, apoi se ridică brusc.

— Nu. Nu cred. Mi-e frig. Mă duc să mă îmbrac.

Își luă rochia și pantofii și o rupse la fugă spre mașină. Am rămas pe loc, împietrit, cu degetele încleștate pe prosop. După vreo zece minute, am auzit cum mă strigă.

— Ches...

Nu m-am întors, nici nu m-am mișcat.

— Vii, Ches?

Tot nu m-am întors. Apoi am auzit-o alergând pe nisip și o clipă mai târziu era postată în fața mea.

— Tu n-ai auzit? spuse, cu picioarele-i lungi și suple la două degete de nasul meu.

Am ridicat privirea. Își pusese rochia, dar certitudinea că era goală pe dedesubt mă stârnea.

— Așează-te, am spus. Trebuie să stăm de vorbă.

Se lăsă pe nisip la câțiva pași de mine și-și trase picioarele sub ea.

— Deci?

— Chiar ți-ar face plăcere cu adevărat să mergem mâine amândoi la o plimbare și un picnic?

Razele lunii o luminau din plin. Păru mirată.

— Credeam că ai spus...

— N-are importanță ce am spus eu. Chiar ți-ar face plăcere?

— Păi, da. Bineînțeles. Absolut.

— Bun. Spune-i soțului tău că vrei să-ți petreci ziua cu mine, și dacă el e de acord, mergem.

Am văzut-o împietrind.

— Dar este imposibil. O știi foarte bine. El... el nici nu știe că te cunosc.

— Ei bine! O să-i spui că m-ai cunoscut.

— Nu înțeleg. (Se aplecă în față ca să mă vadă mai bine.) Pari cam furios. Ce s-a întâmplat, Ches?

— Spune-i că ne-am cunoscut, am repetat fără să o privesc.

— Dar nu pot! N-o să-i placă câtuși de puțin.

— De ce?

— Ches, nu știu ce te-a apucat. Știi la fel de bine ca și mine de ce n-o să-i placă.

— Nu știu. Spune-mi tu de ce.

— În privința mea e stupid de gelos. Nu va înțelege.

— Ce nu va înțelege?

— Ches, ești îngrozitor. Ce se întâmplă?

— Te-am întrebat ce nu va înțelege, am spus întorcându-mă, ca s-o privesc în ochi. Spune-mi. Ce nu va înțelege, de fapt?

— Nu-i place să mă vadă ieșind cu alți bărbați.

— De ce? N-are încredere în tine?

Tăcu, nemișcată și încăpățânată, cu privirea perplexă.

— Crede că-l înșeli, dacă ieși cu altcineva? Am insistat.

— Ches, ce ai? De ce ești așa de supărat? De ce-mi vorbești pe tonul ăsta?

— Dacă o să ieși cu mine, o să creadă că-l înșeli?

— Habar n-am. Ches, te rog, nu mai suport. Dacă mai continui, plec.

— De ce nu mai suporti? Am strigat, dintr-o dată furios. Nu poți privi adevărul în față? Ești măritată, nu? Nu ești virgină. Trebuie să știi foarte bine că dacă o femeie atât de fermecătoare

atrage un bărbat într-un loc atât de izolat ca ăsta, noaptea, el o să intre obligatoriu la idei. Sau ești prea proastă ca să înțelegi?

Avu o mișcare de recul și expresia feței i se schimbă. Era furioasă, jignită. M-am aplecat s-o privesc.

— Ești îndrăgostită de mine, Lucille?

Se îndreptă brusc.

— Îndrăgostită? Nici vorbă. Ce tot bați câmpii, Ches?

Profunda dezamăgire mă făcu să văd roșu înaintea ochilor.

— Atunci, de ce m-ai adus aici? De ce mi-ai impus prezența ta? Am întrebat ridicând vocea. Drept cine mă iei? Un eunuc?

— Plec...

Încercă să se ridice. Am întins mâna. Am luat-o de braț și am tras-o brutal spre mine. Îmi căzu pe picioare, cu spatele arcuit, cu figura lipită de a mea. Mă aplecai spre ea.

— Ches! Lasă-mă!

— Nu sunt de lemn, am suflat.

Tâmpilele-mi zvâcneau. Am încercat să-mi apropii buzele de gura ei, dar începu să se zbată și-mi dădui seama că era neașteptat de puternică.

Timp de câteva lungi și penibile minute, am încercat să o țin cu forța. În sfârșit, reuși să-și elibereze o mână și-mi plesni o palmă din toate puterile.

Lovitura mă aduse la realitate. O lăsai. Se îndepărtă dintr-o smucitură și se ridică brusc. Am rămas așezat pe nisipul fierbinte, cu respirația întretăiată, cu ochii fixați pe Lucille.

Se întoarse și o rupse la fugă spre mașină. Rămăsesem ținut, cu privirea pierdută spre ocean, când am auzit dintr-o dată motorul Cadillac-ului.

Dintr-un salt, am fost în picioare. Cadillac-ul se pusese în mișcare.

— Lucille! Nu... Lucille!

Motorul fu ambalat, apoi mașina făcu un salt înainte, descrie derapând un cerc larg și dispăru.

— Lucille!

Am început să alerg, apoi m-am oprit. Am rămas pe loc, strângând pumnii, ascultând uruitul motorului care se îndepărta și se pierdea în noapte.

CAPITOLUL IV

UNU

Mi-au trebuit vreo patruzeci de minute ca să ajung pe jos la bungalou. Mergând, am rumegat toate consecințele scandalului cu Lucille. Trebuie să-mi fi pierdut capul, ca să mă port în halul ăla! Ar fi fost exact ce-mi lipsea ca Lucille să meargă drept la Aitken și să-i povestească tot. Ceea ce probabil că era pe cale să facă. Îmi era prea rușine de mine însumi ca să-mi mai fac griji. Nu încetam să-i revăd aerul șocat și stupefiat atunci când o întrebam dacă mă iubește. Auzeam întruna răspunsul ei și cuvintele îmi bubuiau în urechi.

Bungaloul meu era clădit în mijlocul unei grădini, la vreo cincizeci de metri de mare. Cel mai apropiat vecin era la patru sute de metri mai departe, pe șosea. Era un agent de schimb, bogat, Jack Seaborne, care petrecea la proprietatea sa doar o lună pe an, în timpul verii. Urmând drumeagul care urca de la plajă spre mine, am văzut o mașină oprită în fața porții. Mi-au trebuit numai câțiva pași ca să-mi dau seama că era Cadillac-ul meu.

Atunci apăru Lucille din umbră.

— Ches...

M-am oprit brusc, înmărmurit.

— Ți-am adus mașina, spuse ea cu voce șoptită. Se opri și ea la vreo doi metri de mine.

— Îmi pare teribil de rău, Lucille. Cu adevărat, te rog să mă ierți. Mi-am pierdut capul...

— Te rog, lasă, n-ai de ce...

— Am să te conduc.

— N-am putea intra un minut? Am ceva să-ți spun.

— Mai bine, nu. Vino, am să te conduc. Și-mi povestești în mașină.

Își ridică cu un gest disperat părul care îi cădea pe umeri.

— Te rog. Să intrăm un pic la tine, vrei?

Stătea dreaptă, în lumina lunii, încordată toată, cu o privire terorizată care mă înfricoșa.

— O să discutăm pe drum, am zis. Trebuie să te întorci acasă. Hai să...

M-am întrerupt brusc, văzând-o că se clatină. Dintr-o dată dădu ochii peste cap; genunchii i se muie. De-abia am avut timp să o prind în brațe.

— Lucille! Dumnezeu, ce ai?

Mi se lăsa moale în brațe. Am întins-o încetișor pe pământ, îngenuncheat lângă ea, îi țineam capul lipit de pieptul meu. În lumina lunii, îmi părea lividă ca o moartă. Părea atât de bolnavă că mi se făcu frică.

În sfârșit, pleoapele-i clipiră și deschise ochii, mă privi și încercă să se ridice.

— Încetișor. Nu te mișca...

Își lăsa capul pe umărul meu și închise ochii. Cu cealaltă mână am prins-o de sub genunchi și am ridicat-o. Era mult mai ușoară decât aș fi crezut. Nu mi-a fost deloc greu s-o duc până la bungalow.

— Mi-e mai bine acum, zise. Poți să mă lași jos. Scuză-mă. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată.

Am lăsat-o jos și am ținut-o lângă mine pe când căutam cheile în buzunar. Le-am găsit, am deschis ușa, am luat-o din nou în brațe pe Lucille și am dus-o în salon. Am întins-o pe divan, lângă fereastră.

— Nu te mișca.

Am lăsat-o o clipă ca să închid ușa de la intrare. Apoi am revenit și am aprins lumina. Rămăsese nemișcată, cu ochii fixați în tavan, două pete întunecate pe fața ca de var.

— Am să-ți dau ceva de băut. N-am să-mi iert niciodată purtarea asta prostescă. Puțin alcool o să-ți facă bine.

— Nu vreau! strigă acoperindu-și fața cu mâinile și începând să plângă.

Am luat sticla de coniac și un pahar din vitrină, i-am turnat puțin și i l-am întins.

— Bea. Asta o să te pună pe picioare.

— Nu, te rog. (Se întoarse.) Ches, îmi pare rău, îmi pare teribil de rău. Ți-am lovit mașina.

— Haide, zău, n-ai de ce să leșini și să plângi. N-o să faci o dramă pentru că mi-ai zgâriat puțin caroseria!

Se întoarse pe o parte și mă privi. Paloarea ei mă surprinse. Figura îi părea din fildeș șlefuit, ceea ce îi scotea și mai mult în evidență ochii imenși.

Începu să vorbească atât de repede, încât o urmăream cu greu.

— N-am făcut-o intenționat. A venit alături de mine și a început să strige. Habar n-aveam că era în spatele meu. Nu stăpâneam direcția. Am auzit un zgomot asurzitor. E o zgârietură cât toate zilele pe toată partea stângă și aripa este îndoită.

Un fior de gheață mă străbătu din cap până-n picioare.

— Ce vrei să spui? Ai răsturnat pe cineva?

Se întoarse din nou și începu să privească în tavan strângându-și pumnii:

— Nu a fost vina mea. Ți-o jur. A venit prin spate și a început să strige. Habar n-aveam că-i acolo înainte să apuce să urle.

— Cine? Cine a strigat la tine?

— Agentul. Era pe motocicletă. A venit lângă mine și-a strigat...

Am pus paharul de coniac și m-am așezat lângă ea pe divan.

— Nu ai de ce să te agiți în halul ăsta. Povestește-mi pur și simplu ce s-a întâmplat.

Își strânse pumnii și începu să-i lovească unul de celălalt.

— A virat și a strigat. L-am lovit cu aripa mașinii...

Se întrerupse și reîncepu să plângă. Cu mâinile puse pe genunchi, am început să-mi strâng pumnii până s-au albit.

— Nu folosește la nimic să plângi, am spus aspru. Ce s-a întâmplat când l-ai lovit?

Scoase un oftat prelung și se cutremură.

— Nu știu. Am continuat să rulez. Nu m-am oprit să văd.

Am rămas un moment nemișcat, ascultându-mi inima bătând nebunește. Apoi i-am zis:

— Vrei să spui că nu te-ai oprit?

— Nu. Mi-a fost frică. Am venit direct aici.

— Era rănit?

— Nu știu.

— Unde s-a întâmplat?

— Pe drumeagul de lângă plajă.

— Nu l-ai mai auzit strigând după aceea?

— Nu. A fost izbitura aceea groaznică de mașină și atât. Am venit direct aici. Te aștept de mai mult de o jumătate de oră.

— Aveai viteză?

— Da.

Am privit-o lung și în sfârșit m-am ridicat.

— Mă întorc. Mă duc să arunc o privire la mașină.

Am luat o lanternă din sertarul biroului. Părăsind camera, am auzit-o gemând încetișor și asta mi-a înghețat sângele în vene. Apoi m-am îndreptat spre mașină. În lumina lunii, se putea vedea deja că aripa stângă era înfundată. Lanterna mi-a permis să constat tot dezastrul.

Farul stâng era spart și aripa îndoită. O zgârietură profundă și neregulată străbătea pe toată lungimea portiera din stânga.

Am remarcat toate aceste detalii dintr-o privire. Apoi am făcut înconjurul mașinii. În lumina lanternei, o pată întinsă de un roșu aprins lucea pe roata din spate. Latura albă a pneului era mânjită și năclăită. Într-o secundă am înțeles că era sânge. Priveam fix pata. Eram înghețat de spaimă și-mi venea să vărs.

Se părea că-l lovise pe motociclist dintr-o parte și îl răsturnase; apoi trecuse peste el cu roata din spate. Și nici măcar nu opri!

Am stins lanterna și m-am îndepărtat cu un pas. Sudoarea care-mi șiroia pe față părea de gheață în noaptea toridă. În timpul ăsta probabil că el zăcea în drum agonizând, pierzându-și tot sângele.

M-am grăbit să intru în salon.

Ea zăcea în continuare pe spate, cu ochii în tavan, cu pumnii strânși și respirând întretăiat. Arăta destul de rău. Am luat paharul de coniac și m-am apropiat de ea.

— Ține. Bea asta. Hai. N-are niciun rost să plângi.

I-am luat capul și am ajutat-o să bea. Apoi împinse paharul

cu o tresărire.

— Mă duc să văd ce s-a întâmplat. Așteaptă-mă aici. Am să încerc să mă întorc repede.

Dădu din cap fără să mă privească.

Am aruncat o privire la pendulă. Era unsprezece fără douăzeci.

— Așteaptă-mă aici. N-o să lipsesc mult. Dădu din nou din cap.

Am lăsat-o și n-am întors la Cadillac. M-am oprit să examinez din nou farul spart și aripa îndoită. Mi-am dat seama că ar fi fost nebunie curată să merg cu mașina în halul în care era. Dacă cineva ar fi observat loviturile, ar fi fost imposibil să nu facă legătura, citind ziarele de a doua zi, în care accidentul va fi pe larg comentat, ori de asta puteam fi sigur.

Cu toate acestea, îmi trebuia o mașină, și încă repede. Mi-am amintit atunci de Seaborne, vecinul meu. Avea o mașină în garaj, pentru perioada concediului. Mergeam din când în când pe la el și știam că ascunde cheia garajului într-o crăpătură de deasupra ușii. M-am hotărât să-i iau mașina.

M-am așezat la volanul Cadillac-ului și m-am îndreptat spre vecinul meu. Odată ajuns, am lăsat mașina în față, am găsit cheia garajului și am deschis porțile duble.

Mașina lui Seaborne era un vechi Pontiac 1950 care îi servea să-și trambaleze cei șase copii pe timpul vacanțelor. Am scos Pontiac-ul, am lăsat motorul în mers, am băgat Cadillac-ul în locul lui și am închis porțile cu cheia. Am băgat cheia în buzunar. După care, m-am urcat în Pontiac și am zburat pe șosea cu toată viteza. Mi-a luat zece minute ca să ajung pe drumeagul dinspre plajă.

Ajungând la intersecție am încetinit. Șase sau șapte mașini erau trase pe dreapta. Farurile lor formau pete de lumină pe șosea. Un grup de bărbați și femei în picioare priveau spre drumul dinspre plajă. Doi motocicliști de la poliția rutieră barau trecerea, în picioare, lângă motocicletele lor.

Cu inima bătând să-mi spargă pieptul, am tras Pontiac-ul în spatele ultimei mașini și am coborât.

Puțin mai într-o parte, alături de mașină, un tip grăsan, cu

pălărie de pai lăsată pe ceafă, cu mâinile în buzunare, privea agenții. M-am apropiat de el.

— Ce se întâmplă? Am întrebat, încercând să par cât mai indiferent. Un accident?

Se întoarse spre mine. Era întuneric, iar farurile mașinilor erau îndreptate spre sol. Putea să-mi vadă picioarele, dar în niciun caz n-ar fi putut să mă recunoască ulterior.

— Da. Un polițist care a fost dat peste cap. Eu spun mereu că în felul ăsta în care barează calea, motocicliștii ăștia parcă ar căuta moartea cu lumânarea. Iar ăsta s-a jucat un pic cam mult cu focul.

O sudoare rece îmi inundă fața.

— E mort?

— Cred și eu! Și tipul a întins-o. Fugă de la locul accidentului! Eu unul însă n-o să-l plâng. Eu spun mereu că polițiștii de pe aici nu-s cu nimic mai breji decât naziștii!

După care, el se întoarse la mașina lui și eu la Pontiac. Am pornit motorul, am întors și am revenit în trombă la bungalou.

Intrând în salon, am găsit-o pe Lucille ghemuită într-un fotoliu. Părea mică, speriată și fără apărare. Fața ei avea culoarea pergamentului vechi. Văzându-mă, se îndreptă și mă privi fix.

— Deci, e-n regulă, nu-i așa, Ches?

Mi-am turnat o porție dubla de whisky cu foarte puțină apă și am dat-o peste cap.

— Nu, n-aș prea zice că-i în regulă, am zis.

Am luat un scaun și m-am așezat lângă ea, fără s-o privesc.

— Ah!...

După un lung moment de tăcere, reluă:

— Ai putut... ai văzut?

— Poliția era acolo. (Nu reușeam să-i spun că-l omorâse. Era imposibil să mă hotărâsc.) Nu l-am văzut.

După un nou moment de tăcere, întrebă:

— Ce trebuie făcut, după părerea ta, Ches?

Am privit pendula. Se făcuse unsprezece și douăzeci.

— Nu cred că putem face mare lucru.

Am zărit-o îndreptându-se.

— Vrei să spui că nu o să facem absolut nimic?

— Exact. S-a făcut târziu. Trebuie să te conduc.

Se aplecă în față, cu mâinile pe genunchi și mă examinează.

— Dar, stai puțin, Ches, trebuie neapărat să facem ceva! Ar fi trebuit să opresc. E un accident, bineînțeles, dar ar fi trebuit să opresc. (Lovi cu pumnii în genunchi.) Ar putea să mă recunoască dacă mă vede. Poate a luat numărul mașinii. Trebuie neapărat să facem ceva.

Mi-am terminat whisky-ul și am pus jos paharul, apoi m-am ridicat.

— Vino. Te conduc.

Nu se clinti, cu ochii larg deschiși, cu privirea fixă.

— Îmi ascunzi ceva, nu? Ce s-a întâmplat?

— E grav, Lucille. Cât se poate de grav, dar nu trebuie să-ți fie frică.

— Ce vrei să spui? strigă, cu o voce ascuțită.

— Ai trecut peste el.

Strânse pumnii.

— Oh, nu! E grav rănit!

— Da.

— Du-mă acasă, Ches. Trebuie să-i spun lui Roger.

— Nu poți. El nu mai poate face nimic.

— Oh! Ba da. E prieten cu șeful poliției. Ar putea să-i explice.

— Ce să-i explice?

— Că de-abia am început să învăț să conduc, ce naiba! A fost un accident.

— Mi-e teamă că asta nu mai servește la nimic.

Se îndreaptă, țeapănă, cu ochii măriți de spaimă.

— E chiar așa de grav rănit? Nu cumva vrei să spui... Nu-i mort, nu-i așa?

— Ba da. Mai bine să știi. Da, e mort.

Închise ochii și-și încrucișa mâinile pe piept.

— Oh! Ches...

— Hai, fără panică, am zis, încercând să-mi stăpânesc vocea. Nu putem face absolut nimic; în sfârșit, cel puțin pentru moment. Suntem în găleată, dar dacă nu ne pierdem capul...

Mă privea, cu buzele tremurând.

— Da, dar nu tu erai în mașină! Chestia asta nu te privește. E

numai vina mea.

— Suntem amândoi în găleată, Lucille. Dacă nu m-aș fi purtat așa cum am făcut-o, nici tu n-ai fi fugit așa. Sunt tot așa de vinovat ca și tine.

— Oh! Ches...

Își înfundă fața în perne și începu să hohotească. Am privit-o un moment, apoi m-am ridicat, am luat-o în brațe și am strâns-o la piept. Măinile i se crispară și mă strânse suspinând:

— Ce ne vor face?

— Nu mai fi îngrijorată. Nu putem face nimic înainte de a vedea ziarele de mâine. Apoi, vom putea lua o hotărâre.

— Și dacă m-a văzut cineva provocând accidentul?

— Nu te-a văzut nimeni. Nu era nimeni pe plajă, am spus, strângând-o la piept. După accident te-ai mai încrucișat cu vreo mașină?

Mă dădu deoparte, se ridică clătinându-se și se apropie de fereastră cu pași nesiguri.

— Nu cred. Nu-mi aduc aminte.

— Este foarte important, Lucille. Încearcă să-ți amintești. Reveni și se așează pe divan.

— Nu cred.

— Bun. Acum, ascultă. O să discutăm mâine despre toate astea, după ce vedem ziarele. Vrei să vii aici? Nu văd unde am putea să ne întâlnim pentru a discuta. Ai putea să vii aici pe la zece?

Mă privi fix, fără să mă vadă, cu ochii măriți de spaimă.

— O să mă bage la închisoare?

Aceste cuvinte fură ca un șoc. Mi-am dat seama că dacă era prinsă o aruncau în închisoare. Nu poți uide un polițist și să scapi. Cu un avocat de primă mână, ai putea să scapi în caz de accident mortal, dar în niciun caz dacă ai omorât un polițist.

Își prinse capul cu amândouă mâinile.

— Nu crezi că ar fi mai bine să-l anunț pe Roger? Poate reușește să facă ceva.

Dacă aș fi crezut că Aitken ar fi putut să facă cât de puțin, n-aș fi ezitat o clipă să merg cu Lucille și să-i relatez întreaga poveste. Dar eram convins că n-ar fi putut să facă nimic pentru

ea. Dacă aş fi mers la el, ar fi aflat că eu şi Lucille am fost împreună pe plajă. Ar dori să afle pentru ce a rupt-o la fugă aşa. Cunosându-l pe Aitken aşa cum îl cunoşteam, eram convins că ar fi reuşit să scoată adevărul de la Lucille şi atunci eu eram terminat. Am scos un oftat.

— Nu poţi să-i spui, Lucille. Dacă-i povesteşti tot, cum ai să-i explici prezenţa ta la mine în maşină? Cum ai să-i explici ce făceai pe drumul spre plajă? Şi cum ai să-i spui că am fost împreună pe plajă, că ne-am dezbrăcat şi ne-am scăldat împreună? Dacă aş fi crezut că soţul tău poate aranja lucrurile, te-aş fi însoţit ca să-i spunem totul, dar nu poate face nimic. Dacă-ţi pierzi capul şi te apuci să-i povesteşti tot, îi dai cel mai bun motiv de divorţ, iar eu voi rămâne pe drumuri.

Mă privi fix, apoi vorbi cu o voce sugrumată de spaimă:

— Prefer să divorţez decât să merg la închisoare. Roger n-o să mă lase să intru la închisoare. Are multă influenţă, sunt sigură că n-o să mă lase să intru la închisoare.

Am luat-o de mână şi am scuturat-o încetişor.

— Se pare că tu încă nu-ţi dai seama de gravitatea situaţiei, am spus, încercând să vorbesc cu calm şi răbdare. Ai omorât un poliţist. Este un accident, de acord, dar se adaugă şi fuga de la locul faptei. Fără a mai pune la socoteală că nu ai nici permis. Dacă ai fi ucis un trecător oarecare, poate că soţul tău ar fi putut să aranjeze lucrurile, dar chiar dacă ar fi mai influent decât Eisenhower – ceea ce nu e cazul – tot nu ar putea face nimic pentru tine.

— Atunci, vrei să spui că o să intru la închisoare?

Faţa ei păru că îmbătrâneşte brusc, în timp ce ochii i se făcură şi mai mari. Spaima îi îndepărtase toată tinereţea şi îi alterase prospeţimea frumuseţii.

— Nu. Nu cred că ştiu că tu eşti vinovatul şi nu cred că vor afla vreodată. Am fi proşti de-a dreptul să mergem să ne denunţăm singuri înainte de a afla ce s-a întâmplat cu exactitate. Când o să ştim, atunci vom putea lua o hotărâre.

Mă observă, muşcându-şi buzele.

— Vrei să zici că nu trebuie să facem absolut nimic?

— Astă seară n-o să facem nimic. Ne-am înţeles pentru

măine? Poți veni la zece? Și o să hotărâm atunci. (Dădu afirmativ din cap.) Bun. Atunci, vino. Te conduc.

Se ridică și mă urmă în hol până la ușa de la intrare, unde se opri brusc.

— Doar n-o să luăm mașina, nu, Ches? Nu cred să mai am curaj să mă urc în ea.

— Am o altă mașină. Am împrumutat-o de la un amic care locuiește prin apropiere. Nu ne întoarcem cu Cadillac-ul.

Am luat-o de mână și am ieșit pe verandă. Apoi am stins luminile și am închis ușa în timp ce ea mă aștepta pe prima treaptă a scării. Tocmai răsuceam cheia în broască, când o voce de bărbat mă strigă:

— Hei! Ia spune, e mașina ta?

Am tresărit așa de tare, de parcă aș fi atins un cablu de înaltă tensiune. Nu cred să fi tresărit așa de tare cum îmi imaginam, dar, în orice caz, am avut o reacție destul de bruscă.

Am auzit-o pe Lucille scoțând un mic strigăt de surpriză; dar a avut atâta prezență de spirit să se retragă în umbra verandei pentru a nu fi văzută.

Am aruncat o privire pe alee și am observat un tip lângă gard. Era prea întuneric ca să-l văd bine. Se observa doar că era înalt și voinic. În spatele Pontiac-ului lui Seaborne era tras un Buick decapotabil, luminat slab de lămpile Pontiac-ului. L-am șoptit lui Lucille:

— Nu te mișca.

Apoi am coborât treptele și m-am îndreptat spre tip. Apropiindu-mă, am observat că avea vreo patruzeci și cinci de ani. O mustață groasă îi bara figura înroșită de whisky.

— Iartă-mă că te-am speriat așa, zise. Credeam că m-ai văzut. Asta nu-i mașina lui Jack Seaborne?

— Ba da, am răspuns cu o voce nesigură. Am împrumutat-o până o repar pe a mea.

— Ești Chester Scott?

— Da.

— Încântat de cunoștință, zise, întinzându-mi mâna. Eu sunt Tom Hackett. Nu știu dacă Jack ți-a vorbit vreodată de mine. În orice caz, mie mi-a vorbit deseori despre tine. Treceam pe aici și

am vrut să văd dacă pușlamaua asta bătrână nu-i din întâmplare pe acasă.

Mă întrebam dacă o zărise pe Lucille. Ieșisem amândoi în prag, în plină lumină. Totul depindea dacă era acolo de mai mult timp. I-am strâns mâna. Am simțit că a mea părea de gheață în mâna lui.

— Nu, Jack nu va veni înainte de luna august. Nu coboară niciodată înainte.

— Am încercat. Eram în drum spre Palm Bay unde o să petrec vreo cincisprezece zile la Paradise. Soția mea vine și ea cu trenul. Nu suportă drumurile lungi cu mașina, îi fac rău la inimă, zise, râzând bine dispus. Dar nu-mi pare rău. Asta-mi dă un pic de libertate. Mă gândeam că dacă Jack e aici, am fi putut bea un pahar și să trăncănim câteva minute.

— N-o să vină înainte de luna august.

— Mda, mi-ai spus. (Mă examinează). Dacă n-ai nimic mai bun de făcut, vino să luăm un păhărel undeva. E încă devreme.

— Nu mi-aș dori altceva, dar sunt așteptat.

Privirea lui scrută întunericul din spatele meu apoi surâse.

— În cazul ăsta... mi-am zis că am fi putut să ne distrăm un pic. Dar „Când ești în doi”, fredonă el, „nu-i la fel ca atunci când...”, nu? (Se apropie de Pontiac.) Bună vechitură, nu-i așa? Merge bine?

— Foarte bine.

— Când n-ai ce face, vino să ne vezi. La hotel Paradise. Nu-i rău. Te poți distra bine. Adu-ți și prietena, dacă nu-i prea timidă, în fine, nu te mai rețin. Pe curând!

Făcu un semn cu mâna și, așezându-se la volan, porni motorul și demară.

Am rămas împietrit, cu mâinile încheștate de barele grilajului, cu inima bătând să-mi spargă pieptul, privind pozițiile din spate ale mașinii pierzându-se pe șosea.

— M-a văzut, suflă Lucille cu glas tremurat.

Coborî și veni lângă mine la poartă. I-am răspuns cât am putut de calm.

— A văzut că eram cu o femeie, dar n-a putut să te vadă suficient de bine pentru a te putea eventual recunoaște. Nu ai de

ce să fii îngrijorată.

Am luat-o de mână și am ajutat-o să se urce în Pontiac.

— Ești sigur că nu trebuie să-i spun lui Roger? Întrebă cu glasul sugrumat.

Eram la limita nervilor și asta era mai mult decât puteam suporta. M-am întors brusc, am luat-o de umeri și am zguduit-o cu forță.

— Odată pentru totdeauna, bagă-ți în cap că am zis nu, și dacă am zis nu, nu rămâne! Nu poate nimic pentru tine! (Începusem să strig.) Dacă îi spui, faci din el un complice! Chiar nu înțelegi odată? Dacă nu te denunță imediat la poliție, riscă și el o condamnare. Lasă-mă pe mine. O să-ți spun mâine ce-i de făcut.

Se ghemui într-un colț, își scoase batista și începu să plângă. Am apăsat pe accelerator și m-am îndreptat spre Palm Boulevard.

DOI

Pe drum, m-am trezit dintr-o dată blocat de un șir lung de mașini ce avansau la pas spre oraș. Nu văzusem niciodată o asemenea îmbulzeală și-am înțeles imediat că era datorită morții motociclistului.

Ieșind de pe drumeagul care ducea spre bungaloul meu, nu-mi era prea ușor să intru în coloana de mașini. În sfârșit, careva încetini pentru a-mi face loc și am pătruns și eu în cortegiul de mașini ce se târa ca un melc. Lucille încetă să plângă văzând ce se întâmplă.

— Ce este? m-a întrebat.

— Nu știu. N-ai de ce să te îngrijorezi, am mormăit, fără a crede nici eu în ceea ce spuneam.

Mașina continua să avanseze la pas. Din când în când, mă uitam la ceasul de bord. Era douăsprezece fără zece și mai aveam încă aproape patru kilometri ca să ajungem acasă la ea.

Brusc, mașinile din față se opriră. Am rămas cu mâinile pe volan, încercând să străpung întunericul, dar nu se vedeau decât

stopurile roșii a peste o sută de mașini care se întindeau într-un interminabil șir nemișcat.

Apoi am observat agenții. Erau vreo doisprezece. Treceau de-a lungul mașinilor, înzestrați cu lanterne puternice, și inspectau din mers interiorul fiecăreia. O transpirație rece mi se scurse pe spate.

— Mă caută, murmură Lucille, cu vocea sugrumată de frică, încercând să deschidă portiera.

Am prins-o de braț.

— Nu te mișca! (Inima-mi bătea nebunește și mă felicitam de a fi luat mașina lui Seaborne.) Nu te caută pe tine. Caută mașina. Nu te mișca și stai liniștită!

O simțeam tremurând lângă mine, dar avu prezența de spirit să stea liniștită când apără unul din agenți.

Un tip înalt cât casa ieși din mașina din față. Pe când agenții se apropiau de el, strigă furios:

— Ce dracu' se tot întâmplă? Trebuie să ajung la Palm Bay. N-aveți de gând să vă ocupați odată de circulația asta?

Polițaiul îndreptă lanterna spre el.

— Dacă nu vă convine, n-aveți decât să veniți la post și să depuneți o reclamație, scrâșni cu o voce de tinichea ruginită. O să plecați când o să vă dăm drumul, nu înainte.

Matahala păru brusc că se face mic și întrebă cu un ton mult mai politicos:

— Dar, ce se întâmplă, domnule agent? Credeți că va mai dura mult timp?

— E vorba de un accident cu fugă de la locul faptei. Verificăm toate mașinile care părăsesc orașul. Nu mai durează mult.

Polițaiul examinează mașina matahalei și se îndreptă spre noi. Mă dureau mâinile de cât de tare strângeam volanul când a luminat cu lanterna aripile și bara de direcție. Era un tip îndesat, cu fața colțuroasă. Îndreptă apoi lumina lanternei spre mine, pentru a mă observa mai bine, apoi spre Lucille, care se ghemuise în colțul ei, încercând să-și țină respirația. Nu i se păru nimic neobișnuit, întrucât ne părăsi pentru a trece la mașina următoare. Am luat-o de mână pe Lucille.

— Calmează-te. N-are de ce să-ți fie frică.

Spusesem „frică”, dar eu eram tot scăldat într-o sudoare rece! Nu-mi răspunse și rămase nemișcată, cu mâinile strânse între genunchi, respirând greu, ca o bătrânică de optzeci de ani după ce a urcat trei etaje.

Mașina din față demară și eu o urma. Ne-am mai târât în tăcere încă patru sau cinci sute de metri, apoi ritmul deveni mai rapid.

— Mă caută, nu-i așa Ches? murmură ea tremurând.

— Caută mașina, dar n-au găsit-o.

— Unde este?

— Undeva unde n-au cum s-o descopere. Acum, ascultă, nu te mai frământa atât. Stai liniștită și calmează-te.

Am ajuns la intersecția cu Palm Boulevard.

Am ieșit din șirul de mașini și am accelerat. Când, în sfârșit, am ajuns la „The Gables” și am oprit în fața porții, era douăsprezece și zece. Am coborât și i-am deschis portiera.

— Te aștept la mine mâine dimineață la zece, am spus.

A coborât cu greutate, de parcă picioarele-i erau de plumb.

— Ches, mi-e frică! O să mă caute!

— Îți repet că ei caută mașina. Te rog, du-te și te culcă și nu te mai gânde. Până mâine nu putem face nimic, nici tu, nici eu.

— Dar o să verifice toate mașinile! Agentul așa a spus. (Rămase împietrită, cu ochii holbați de spaimă.) Ches, e grav. Cu adevărat! Nu crezi că-ai face mai bine să-l anunț pe Roger? El se pricepe la chestii de-astea.

Inspirai adânc.

— Nu, i-am replicat, încercând să nu ridic tonul. Nu poate să-ți fie de niciun folos. Sunt singurul care poate să se ocupe de treaba asta. Trebuie să ai încredere în mine.

— Dar dacă merg la închisoare, am să mor!

— N-ai să mergi. Trebuie să-ți revii și să nu-ți mai pierzi capul. Vorbim mâine.

Păru să facă un efort pentru a-și reveni.

— Bine, de acord. O să aștept până mâine, dacă vrei. Dar dacă tu crezi că n-ai să te poți descurca, Ches, atunci va trebui să-i spun lui Roger.

— O să mă descurc. Du-te la culcare și lasă pe mine.

Mă examina îndelung, apoi se întoarse și se îndreptă spre casă cu pași nesiguri.

Am urmărit-o cu privirea până ce dispăru, apoi m-am urcat în Pontiac și m-am întors la mine.

Și în timp ce conduceam, Doamna Frică îmi stătea deasupra capului, ca un blestem.

CAPITOLUL V

UNU

A doua zi dimineată, când se făcu zece și zece, eram într-un asemenea hal de nervi, că am făcut ceea ce nu făcusem niciodată. Am băut două whisky-uri duble, unul după altul, în speranța că o să mă calmeze și o să alung teama îngrozitoare care mă măcinase toată noaptea.

Nu închisesem un ochi și, la ora șapte, începusem să măsor salonul dintr-un capăt în celălalt, așteptând băiatul cu ziarele. Din nu știu ce motiv însă, nu a sosit decât la opt și jumătate. Pe când mă duceam să ridic ziarele, pe care le aruncase pe verandă, și-a făcut apariția și Toti, servitorul meu filipinez.

Nu țineam să citesc ziarele în fața lui, așa că i-am spus să servească micul dejun și apoi să plece.

— Azi nu merg la birou, Toti. Mă scrută cu îngrijorare.

— Sunteți bolnav, domnule?

— Nu. Dar mi-am luat liber pentru week-end, am spus, îndreptându-mă spre terasă.

Ziarele îmi ardeau palmele.

— Păreți bolnav, spuse fără să mă scape din ochi.

— Nu te mai preocupa de starea mea, am mormăit. Termină cu bucătăria și șterge-o.

Mă apucase o dorință nebună de a citi ziarele și am reușit cu greu să mă stăpânesc. Toti era suficient de șmecher. Trebuia să-l fac să creadă că totul e în ordine.

— Aveam de gând să fac bucătăria lună în dimineața asta, zise. Cam are nevoie. N-o să vă deranjez.

Am insistat, făcând un efort pentru a-i vorbi calm.

— Poate să aștepte și până luni. Nu am mereu parte de un week-end; vreau să mă pot mișca în voie prin casă.

Ridică din umeri.

— Foarte bine, domnule. Cum doriți.

Am ieșit din nou pe terasă.

— Oh! Domnule...

— Ei bine! Ce mai e?

— Puteți să-mi dați cheia de la garaj?

Mi-a tresărit inima. Bineînțeles că o să vrea să știe ce caută Pontiac-ul acolo și unde e Cadillac-ul. Mașina asta era una dintre marile lui bucurii. O spăla, o răsfăța și numai datorită grijii lui permanente părea încă nouă, după aproape un an și jumătate de folosință din plin.

— Pentru ce-ți trebuie cheia?

Sunt niște cârpe de praf pe care aș vrea să le iau, domnule. Soră-mea mi-a promis că le spală.

— Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă-n pace cu toate prostiile astea! O s-o faci altădată. Vreau să citesc ziarele.

M-am dus să mă instalez pe terasă și nu m-am mișcat înainte de a-l auzi intrând în bucătărie. Apoi am desfăcut ziarele cu o mână tremurândă.

Titluri mari cu litere de-o șchioapă ocupau toată lățimea primei pagini. Ziarele afirmau că era culmea crimelor comise de șoferi. Nimeni nu fusese până atunci victima unui accident de circulație atât de barbar, atât de inuman. Victima, după cum spuneau ziarele, era un agent motociclist pe nume O'Brian. După părerea tuturor, fusese foarte apreciat de șefii săi și urma să se căsătorească cu o cântăreață de cabaret, Dolores Lane.

Dar nu comentariile isterice ale presei mă nelinișteau. Atitudinea poliției mi se părea de o mie de ori mai amenințătoare.

Căpitanul John Sullivan declarase, în cursul unui interviu acordat noaptea târziu, că niciunul din oamenii săi nu va cunoaște odihna înainte de a pune mâna pe șoferul vinovat de moartea colegului lor. Și, după ce preaslăvise calitățile profesionale ale victimei, Sullivan încheiase:

„Să nu vă lăsați înșelați. Aici nu-i vorba de un accident banal, o să-l prindem pe criminal. S-a mai întâmplat, din nefericire, ca polițiști să-și găsească moartea în accidente de mașină, dar, de fiecare dată,

șoferii și-au recunoscut vina. Nu au fugit. Fugind, acest om s-a situat în rândul asasinilor și această specie noi n-o s-o tolerăm aici. O să-l descopăr! Știm că mașina lui e serios avariata. Toate mașinile din oraș vor fi verificate. Și nu-i o vorbă-n vânt. Fiecare proprietar de mașină va primi un certificat de liberă trecere. Toți conducătorii care-și vor accidenta mașina, vor trebui, imediat după accident, să anunțe poliția, altfel vor risca mari neplăceri. Și vor trebui să explice în amănunțime oamenilor mei în ce împrejurări și-au lovit mașina. Pe cei care nu vor putea răspunde îi voi interoga eu însumi; iar pe cei ce nu vor putea să-mi dea explicații satisfăcătoare, îi plâng de pe acum. Toate drumurile sunt barate. Nicio mașină nu poate părăsi orașul fără a fi controlată. Sunt sigur că asasinul e prins în cursă. Mașina lui e ascunsă pe undeva. Nu ne rămâne decât s-o găsim. Și când o să punem mâna pe ea o să-i arăt proprietarului ce grav este să ucidă unul din oamenii mei și să fugă.”

Astfel că, pe la zece fără zece, după ce reușisem să scap de Toti și mai reflectam la ceea ce tocmai citisem, am simțit o nevoie imperioasă de a bea două whisky-uri duble.

Mi se părea de neconceput ca poliția să reușească să verifice toate mașinile din oraș. Era o misiune extrem de grea. Nu mi se părea posibil, până când mi-am amintit că odată, pentru a găsi arma unei crime, poliția a controlat absolut toate lăzile de gunoi. Și în final au găsit-o, după patru zile de căutări asidue și eforturi incredibile. Mi-am zis atunci că era mult prea riscant să-l subestimez pe Sullivan. Dacă într-adevăr credea ceea ce spunea, și dacă asta nu era doar o simplă lăudăroșenie pentru presă, atunci mai mult ca sigur că era în stare să verifice toate mașinile, chiar dacă asta i-ar fi luat săptămâni la rând.

La zece, m-am instalat lângă poartă, pândind sosirea lui Lucille.

Nu avusesem timp să stabilesc exact ce urma să fac în viitorul imediat, dar luasem două hotărâri importante. În primul rând,

nici nu se punea problema să merg și să mărturisesc totul la poliție. În al doilea rând, dacă ar fi descoperit vreodată Cadillac-ul, trebuia să-mi asum singur întreaga răspundere pentru accident.

Această ultimă decizie nu-mi era dictată numai de sentimentele mele față de Lucille. Era clar că n-aveam altă șansă. N-avea niciun sens să intrăm amândoi la apă; pe de altă parte mă simțeam direct răspunzător. Dacă nu mi-aș fi pierdut capul și nu m-aș fi comportat așa cum o făcusem, ea nu ar fi fugit singură cu mașina.

Iar dacă aș fi lăsat să fie inculpată, s-ar fi descoperit adevărul și nu numai că-mi pierdeam slujba, dar aș fi fost și condamnat pentru complicitate. Dacă reușeam să împiedic implicarea lui Lucille în afacerea asta, și dacă aș fi avut norocul să scap cu o condamnare ușoară, poate că Aitken m-ar fi reprimat la ieșirea din închisoare.

Încă mai reflectam la toate aceste aspecte, când a sosit Lucille, l-am pus bicicleta în garaj și am condus-o în salon.

— Ai citit ziarele? am întrebat-o închizând ușa.

— Da, și au spus și la radio dimineața. Ai ascultat?

— La radio? Nu, nu m-am gândit. Ce-au spus?

— Cer relații. (Vorbea cu un glas ezitant.) Cer ca toți cei care au văzut ieri seară o mașină accidentată, să se prezinte la poliție. Cer tuturor garajistilor să anunțe imediat orice automobilist care le aduce la reparat o mașină lovită. (Rămase în picioare, cu privirea ațintită spre mine, cu fața trasă și palidă.) Oh! Ches...

Și dintr-o dată se aruncă în brațele mele, lipindu-și capul de umărul meu.

— Mi-e frică, suflă ea. Sunt sigură că or să mă găsească. Ce-o să mă fac?

Am strâns-o la piept.

— Va fi totul bine. M-am gândit. Nu trebuie să-ți pierzi firea. Lasă pe mine. N-ai de ce să te îngrijorezi.

Se depărtă și mă privi cu sprâncenele încruntate.

— Cum poți să spui așa ceva? Ce vrei să zici cu asta? Purta o cămașă galbenă, deschisă la guler și un pantalon verde deschis strâns pe picior. Chiar și în clipele acelea îngrozitoare, nu mă

puteam opri să gândesc că era splendidă.

— Așează-te, i-am spus, conducând-o spre divan.

Se supuse și eu mă instalai în fața ei într-un fotoliu.

— N-are niciun rost să ne vâram amândoi în porcăria asta. Dacă vor găsi mașina, am să iau toată răspunderea asupra mea.

Rămase nemișcată, încleștând pumnii și privindu-mă posomorâtă.

— Dar nu se poate! A fost vina mea...

— A fost un accident. Dacă te-ai fi oprit și dacă te-ai fi dus după ajutoare, în mod sigur ai fi scăpat. Dar pentru asta, ar fi trebuit să spui adevărul la tribunal. Ar fi trebuit să explici de ce ai fugit cu mașina. Asta te-ar fi scăpat de închisoare, dar nu te-ar fi scutit de scandal. Te las pe tine să-ți imaginezi cum ne-ar fi catalogat presa. Soțul tău ar fi cerut fără îndoială divorțul, iar eu aș fi rămas pe drumuri. Deci, chiar dacă te-ai duce acum să te denunci, am fi amândoi în încurcătură. Ai înțeles, nu-i așa?

Aprobă din cap. Am continuat.

— N-am deloc intenția să povestesc poliției ce s-a întâmplat. Poate că există o șansă să nu descopere Cadillac-ul. Pe asta mizez. Dar dacă găsesc Cadillac-ul, am să le spun că eu l-am răsturnat pe motociclist. Este absolut necesar, atât pentru unul cât și pentru celălalt, ca tu să nu fii amestecată în povestea asta. Poate o să am baftă să nu fiu condamnat prea aspru. Soțul tău mă apreciază destul de mult și s-ar putea să mă reprimească la ieșirea din închisoare. Dar dacă vreodată vei fi implicată, o să mă pună pe lista neagră și nu voi mai găsi în viața mea de lucru în publicitate. Deci, după cum vezi, mă gândesc atât la mine, cât și la tine, atunci când îți spun că țin să iau întreaga răspundere asupra mea.

Rămase un moment nemișcată, apoi se destinse.

— E adevărat, Ches? Chiar o să le spui că ai fost tu?

— Da, cu adevărat.

Scoase un oftat prelung.

— În sfârșit... Dacă tu crezi...

— Cred. Fără îndoială.

Își scutură părul de pe umeri, cu o figură îngrijorată în continuare. Nu părea chiar așa de liniștită cum am crezut.

— Nu te simți puțin mai bine, Lucille?

— Oh! Ba da, bineînțeles. (Își privi mâinile, apoi înălță capul.) Dar mai e ceva, Ches! Mi-am lăsat costumul de baie în mașina ta!

Am rămas ca trăsnit. Mă gândeam că ar fi putut măcar să-mi mulțumească pentru că am scos-o din situația asta nenorocită.

— Nu-i nimic. O să mă duc la mașină după ce pleci. O să iau costumul de baie și, data viitoare când merg să mă întâlnesc cu soțul tău, am să ți-l aduc.

Își trecu limba peste buze.

— N-am putea merge să-l căutăm imediat?

— Am să-l caut când mă duc să verific mașina.

— Aș vrea să-l iau acum.

Dintr-o dată, am înțeles motivul insistenței ei, dacă poliția ar fi descoperit cumva mașina și costumul de baie, ar fi putut afla că-i aparține.

— Bine. Așteaptă-mă aici. Mă duc să-l caut.

— Vreau să te însoțesc.

— Nu-i prudent. Nu trebuie să fim văzuți împreună.

— Prefer să vin cu tine.

Am privit-o atent.

— Dar ce ai, Lucille? N-ai încredere în mine? Crezi că n-am să ți-l dau?

— E foarte important pentru mine, murmură ea, întorcându-se.

— Natural, dar este tot așa de important să nu fim văzuți împreună. Mă duc să-l caut.

Se ridică.

— Aș vrea să vin cu tine, Ches.

Mi-am stăpânit cu greu furia și am ieșit în hol. Mă urmă.

— Așteaptă-mă aici. Mă duc s-aduc mașina.

Am lăsat-o pe prima treaptă a scării și m-am dus să scot Pontiac-ul din garaj. Am privit în stânga și în dreapta, dar nu se vedea nimeni primprejur. L-am făcut semn lui Lucille.

— Vino.

Coborî în fugă scările și aleea și sări în mașină. M-am așezat la volan și am parcurs rapid cei o mie cinci sute de metri până la

casa lui Seaborne. Acolo am coborât amândoi.

Am luat-o înaintea lui Lucille pe aleea spre garaj și dintr-o dată, m-am oprit brusc. Ea făcu la fel.

Ușa garajului era întredeschisă.

Seara trecută, după ce băgasem Cadillac-ul, închisesem ușa cu cheia. Nu încăpea nici o îndoială. Nu numai că o închisesem, dar și verificasem dacă am închis-o bine. Lucille mă întrebă pe un ton sec:

— Ce este, Ches?

— Așteaptă.

Am rupt-o la fugă spre garaj, am împins ușa dublă și am privit în interior.

Cadillac-ul era tot acolo. Soarele puternic care se reflecta în aripa îndoită și bara strâmbă le făcea să pară și mai îngrozitoare decât seara precedentă, în lumina lanternei.

Am examinat broasca ușii garajului. Un frison mă străbătu din cap până-n picioare, când am văzut că fusese forțată și încă se puteau observa urmele lăsate de unealtă. Lucille se apropie.

— Ce este?

— A umblat cineva.

Scoase un strigăt.

— Cine?

— De unde vrei să știu?

— Crezi c-a fost poliția? șopti, strângându-mă de braț.

— Nu. Dacă ar fi fost polițiștii, ar fi venit în trombă să mă caute. Numele meu e trecut pe placa de bord.

— Costumul de baie, Ches!

— Unde i-ai lăsat?

— Pe jos, ia bancheta din spate.

Am intrat în garaj, am deschis portiera și am privit în interior.

Și-o fi lăsat ea costumul de baie în mașină, dar acum nu mai era nici urmă.

DOI

Un avion bâzâia pe cer. Nu se mai auzea niciun alt zgomot.

Tăcerea îmi păru nesfârșită. În picioare, lângă mașină, priveam interiorul absolut gol și simțeam cum inima-mi spărga pieptul. În sfârșit, Lucille, mă întrebă pe un ton șoptit:

— Ce se-ntâmplă?

M-am întors și i-am strigat în față:

— Nu-i aici.

Făcu ochii cât cepele.

— Dar trebuie să fie! Lasă-mă să mă uit!

M-am dat la o parte ca să privească.

— Trebuie să fie, murmură ea, urcându-se în mașină pentru a scotoci pe sub scaune.

— Ești sigură că nu l-ai lăsat pe plajă?

— Bineînțeles că sunt sigură! Strigă cu o voce ascutită. L-am aruncat pe jos!

Leși din mașină, cu ochii măriți de groază.

— Poate că l-ai pus în portbagaj.

Am făcut înconjurul mașinii, am ridicat capacul și am privit. Nu era niciun costum de baie. Am trântit capacul și m-am îndreptat spre Lucille.

— Ce-ai făcut? mă întrebă.

Am făcut ochii mari.

— Ce vrei să spui? N-am făcut nimic. Habar n-am avut că l-ai lăsat în mașină.

Se dădu înapoi.

— Minți! L-ai luat și l-ai ascuns!

— Cum poți să spui așa ceva? Îți repet că habar n-aveam că era în mașină.

Avea fața crispată, ochii strălucitori. Nu mi se mai părea nici tânără și nici frumoasă. Cu greu o mai recunoșteam. Îmi strigă furioasă:

— Nu minți! L-ai luat! Unde e?

— Ești nebună! A fost cineva! Doar ai văzut foarte bine! Privește ușa. Cel care a spart ușa a găsit costumul de baie și l-a luat.

— Oh! Nu! N-a venit nimeni. Tu ai forțat broasca! De aceea te arătai gata să-ți asumi responsabilitatea! zise pe un ton furios. Ți-ai închipuit că-ți voi fi atât de recunoscătoare că o să-ți cad la

picioare, nu? Îți imaginezi că poți să mă seduci așa! Și că o să-ți permit orice, din recunoștință! Țasta a fost planul tău, nu-i așa? Și între timp, aveai de gând să mă denunți! Aveai intenția să pui la loc costumul în mașină ca poliția să știe că eram cu tine!

Îmi venea s-o plesnesc, dar m-am abținut la timp.

— Foarte bine, Lucille. N-ai decât să crezi ce vrei. Dar eu știu că nu eu ți-am luat costumul, tâmpită fricoasă ce ești! Cineva a intrat și l-a luat, dar n-am fost eu acela.

Nu se clinti, cu privirea ațintită asupra mea. Apoi își înfundă fața în palme.

— Da, zise, bineînțeles.

Vorbea așa de încet, că de-abia o auzeam.

— Ce vrei să spui? am murmurat fără să o scap din ochi.

Își strânse tâmplele în pumni și brusc îmi adresă o urmă de surâs.

— Îmi pare rău, Ches. Zău, te rog să mă ierți. N-am vrut să-ți vorbesc pe tonul ăsta. N-am închis ochii toată noaptea. Sunt la capătul nervilor. Te rog, iartă-mă.

— Nu-i nimic.

— Cine ar fi putut să-l ia, Ches? Nu a fost poliția, nu-i așa?

— Nu. N-a fost poliția.

Se întoarse. Dintr-o dată, am avut impresia că pentru ea nici nu mai eram acolo, gândurile ei erau undeva, departe.

— N-are niciun rost să mai pierdem timpul pe aici, Lucille. Nu-i prudent.

Tresări ușor, mă privi un moment, cu ochii pierduți, apoi se însufleți, de parcă m-ar fi văzut din nou.

— Da. Poți să-mi dai și mie o țigară, te rog?

Surprins, am scos pachetul de Camel și i-am întins o țigară. O puse între buze și o aprinse de la bricheta mea. După ce inspiră fumul cu nesaț, îl suflă câte puțin, cu privirea ațintită pe cimentul garajului.

— Am impresia c-am intrat la apă amândoi, Ches, nu-i așa? zise după un moment.

— Nu neapărat. O fi fost vreun spărgător.

— Crezi? Eu cred mai curând c-a fost un șantajist.

Am făcut ochii mari.

— Dar pentru ce, Dumnezeuule?

— Așa simt eu, zise după un moment de ezitare. Suntem prada ideală pentru un șantajist, nu crezi? Eu, că am ucis motociclistul, iar tu pentru că ai vrut să mă cucerești.

Am rămas tăcut câteva minute. Posibilitatea asta nici nu-mi trecuse prin cap, dar acum că ea o pomenise, înțelegeam că, poate, avea dreptate.

— Nu-i obligatoriu.

— Nu. Trebuie să așteptăm să vedem ce se întâmplă. (Se îndreptă spre ușă.) Cred c-am face mai bine să ne întoarcem.

— Da.

Mă așteptă sub soarele arzător să închid ușa garajului.

— Trebuie să mă întorc să repar broasca, am spus, după ce am încercat fără succes să înțepenesc ușile cu o pană.

— Da.

Coborî alea; părul îi strălucea în soare. Privită din spate, cu pantalonul și bluza strânse pe corp, avea o siluetă feminină extrem de atrăgătoare.

Se instală în Pontiac, dreaptă în scaun, cu mâinile pe genunchi.

Am urcat alături de ea, am pornit motorul. Am întors și m-am îndreptat în viteză spre bungalou. Pe drum, n-am deschis gura niciunul. Am oprit în fața porții.

— Mă duc să-ți aduc bicicleta.

— Hai că intrăm puțin, Ches. Vreau să stăm de vorbă.

— Dacă vrei.

Am urmat-o în bungalou. Intră în salon în timp ce eu închideam ușa de la intrare. Când am intrat și eu în salon, era instalată într-un fotoliu, cu privirea ațintită prin fereastră spre plajă și mare.

Am privit pendula de pe șemineu. Era unsprezece fără un sfert. Mi se părea că trecuse o veșnicie de când apăruse din întuneric, cu o seară înaintea, pentru a mi se prăbuși în brațe. Am luat un fotoliu și m-am așezat. O privii cu atenție. Nu mai părea deloc puștoaica fermecătoare care îmi plăcuse atât de mult când o zărisem pentru prima dată în fața oglinzii. De atunci, își acoperise fața cu o mască, o carapace dură și impenetrabilă. Era

la fel de frumoasă, la fel de atrăgătoare, dar nu mai părea deloc atât de tânără și de nevinovată.

Întoarse capul încet și se uită spre mine. Privirile noastre se încrucișară.

— Îmi pare că iar am scrântit-o, zise. Datorită ție, aș fi putut să scap, dar uitând blestematul ăla de costum de baie în mașină, sunt iar în încurcătură, nu crezi?

— Nu prea, am răspuns, alegându-mi cuvintele. Totul depinde de hoț. Un spărgător ar fi putut forța ușa în speranța de a găsi ceva obiecte de valoare. În mașină nu era decât costumul de baie. L-o fi luat în speranța de a câștiga câțiva cenți pe el.

Făcu un gest de negație.

— Nu cred. Și apoi, pe costum e scris numele meu, înțelegi?

O privii cu atenție. Inima începu din nou să-mi bată nebunește.

— Pe aici, aproape toată lumea știe că Roger este foarte bogat, continuă ea.

Aveam mâinile umede. Crezusem cu adevărat că în garaj intrase un spărgător, dar cuvintele ei, pronunțate cu o siguranță de gheață, mă puseră dintr-o dată pe jar. Continuă, fără să mă privească, cu o voce calmă:

— În definitiv, de ce s-ar fi încurcat un spărgător cu un costum de baie? Cred că o să ne șantajeze, Ches.

— Te cam grăbești cu concluziile...

Avu un gest de nerăbdare.

— Rămâne de văzut. (Întoarse încet capul ca să mă privească în față.) Ești dispus să cedezi unui șantaj, Ches?

— Ar fi o nebunie, am spus, încercând să-i vorbesc pe același ton detașat, dar fără succes. Odată ce începi să plătești, nimeni nu-i mai poate opri.

— Am vrut numai să știu. (Își privi mâinile și le întoarse pentru a-și admira unghiile vopsite în roșu aprins.) Cred că ar trebui să-l anunț pe Roger.

— N-are ce să facă, i-am tăiat-o scurt.

Își privi din nou mâinile.

— Tu nu-l cunoști așa de bine ca mine. Pentru el contează foarte mult situația lui și ține enorm la reputație. Dacă i-aș

povesti exact cum s-au derulat lucrurile și dacă tu vei fi de acord să-ți asumi întreaga responsabilitate, cred că ar accepta să-l plătească pe șantajist.

Într-o liniște mormântală, continuam s-o privesc.

— Are o grămadă de bani, reluă ea după o pauză nesfârșită. Se pricepe să negocieze. Nu cred că l-ar costa prea scump. Și cred c-ar plăti.

— Dar va divorța.

— Prefer să divorțez decât să merg la închisoare.

Mi-am aprins un Camel cu o mână mult mai sigură decât aș fi crezut.

— Dar nu știi încă dacă vom fi victimele unui șantaj.

Își ridică părul care-i cădea pe umeri, un tic nervos pe care începusem să-l cunosc și-mi spuse cu o politețe exagerată:

— Poate că tu crezi că tipul ăla mi-a luat costumul de baie ca amintire?

— N-are niciun sens să faci pe spirituala. Încerc doar să te ajut.

— Ai putea măcar să fii realist.

— Deocamdată nu-i vorba de niciun șantaj, am țipat, mai tare decât aș fi vrut. Am spus că am să te scot din impas și am să-mi țin promisiunea.

Mă privi cu un aer gânditor.

— Asta înseamnă că ai să-i dai tipului bani ca să-și țină gura?

— Ce tip?

— Cel care a luat costumul de baie.

— Asta-i doar în imaginația ta! Nici măcar nu știm dacă există cu adevărat!

— Costumul de baie o fi plecat el singur poate?

— Mă gândeam că poate l-ai uitat pe plajă.

— Nu, strigă. (Ochii îi scăpărau de furie.) L-am lăsat în mașină și cineva l-a luat.

— Bine, bine, nu-i nevoie să te înfurii așa. Poate că a fost într-adevăr un hoț.

Își aținti privirea asupra mea.

— Ches, nu cumva l-ai luat tu?

— Ah! Pentru numele lui Dumnezeu, nu începe iar!

— Poți să juri că nu tu l-ai luat?

— Bine, dar nu l-am luat eu!

Plin de furie, o priveam drept în ochi. Își lăsă mâna să cadă în spatele scaunului și coborî pleoapele.

— Am crezut că tu ai fost cel care mi-a telefonat dimineață, murmură. Mi-am imaginat că vrei să mă sperii. Mi s-a părut că-ți recunosc vocea.

Am tresărit.

— Ce tot vorbești? Ți s-a telefonat?

— Da, dimineață, pe la nouă, a sunat telefonul și am răspuns eu. Un bărbat a întrebat dacă doamna Lucille Aitken este la aparat. Credeam că ești tu și am spus da. Atunci a zis: „Sper că ați făcut o baie bună, aseară, la plajă.” Apoi a închis.

Am stins țigara în scrumieră cuprins brusc de frisoane.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme?

— Am crezut că ești tu. Din cauza asta am vrut așa de mult să fiu cu tine când trebuia să iei costumul.

— N-am fost eu.

Cu ochii măriți de spaimă, privi în tavan.

— Din cauza asta cred că o să încerce să ne șantajeze.

— Dar nu era nimeni pe plajă. Nu avea cum să ne vadă.

— În orice caz, tipul care a sunat știa că am făcut baie.

— Și tu crezi că el a luat costumul?

— Da.

M-am ridicat cu greutate și m-am îndreptat spre măsuța cu băuturi.

— Vrei să bei ceva?

— Dacă vrei.

— Whisky sau gin?

— Oh! Whisky.

Am turnat două porții bune peste care am pus câteva cuburi de gheață. Tocmai apucasem paharele să mă îndrept spre ea, când a început să sune telefonul. Mi-am simțit dintr-o dată toți mușchii încordați. Am așezat încetișor paharele. Lucille stătea țeapănă, cu mâinile pe genunchi, cu degetele încleștate de i se albiseră încheieturile.

Am schimbat o privire lungă, în timp ce soneria telefonului

făcea un zgomot de nedescris în liniștea camerei.

— N-ai de gând să răspunzi? murmură, cu o voce răgușită.

Cu un efort considerabil, am ridicat receptorul.

— Alo! am zis, cu o voce pe care nu eram în stare să o recunosc.

— Domnul Chester Scott?

Era un glas de bărbat, puțin batjocoritor.

— Da. Cine e la telefon?

— Ar fi trebuit să o violezi, domnule Scott. În niciun caz nu trebuia s-o lași să fugă. În fond, femeile pentru asta sunt făcute.

Pronunța cuvintele cu grijă, cu o voce clară. Nu puteai să nu înțelegi. Cu fața scăldată într-o transpirație de gheață, am întrebat:

— Ce vrei să spui? Cine e la aparat?

Drept răspuns, n-am avut decât tonul. Enigmaticul interlocutor închisese deja.

CAPITOLUL VI

Zgomotul pe care-l făcu receptorul, când l-am lăsat să cadă în furcă, răsună ca o bubuitură în liniștea de mormânt a camerei.

M-am întors încet și am privit-o pe Lucille. Stătea neclintită, moartă de spaimă, cu mâinile încleștate pe genunchi.

— Cine era? întrebă, cu respirația întretăiată.

— Nu știu, am răspuns, așezându-mă. Dar aș putea să bănuiesc. Cred că e tipul care te-a sunat dimineață.

I-am repetat cuvânt cu cuvânt tot ce-mi spusese individul. Și-a ascuns fața în palme.

Nici eu nu mă simțeam prea grozav. Șocul fusese suficient de puternic și încercam să-mi stăpânesc tremuratul mâinilor, lăsând privirea să-mi zboare aiurea pe fereastră.

— Oh! Ches, gemu ea, ce ne facem?

— Habar n-am. Acum se complică totul.

— Vezi, aveam dreptate. O să ne șantajeze.

— N-a spus nimic de șantaj. Atâta vreme cât nu-și dezvăluie intențiile, n-are niciun sens să presupunem că va încerca să ne escrocheze.

— Ba da, e clar că o să ne șantajeze, ce dracu'! Are costumul meu de baie, știe că am fost împreună pe plajă, știe că eu l-am ucis pe motociclist! În mod sigur, o să ne șantajeze!

— Hei! Stai puțin. Nu, știm dacă are costumul de baie și dacă știe că tu l-ai călcat pe agentul O'Brien. Tot ce știm este că ne-a văzut pe plajă.

— Dar e foarte clar că are costumul de baie și că a văzut mașina lovită.

— Nu putem fi siguri, Lucille, am replicat tăios. Dacă, într-adevăr, cele două apeluri reprezintă preludiul șantajului, s-ar putea apoi să ne amenințe că dezvăluie soțului tău faptul că ne-a văzut pe plajă împreună. Dar tot așa de bine s-ar putea să n-aibă habar de accident!

Avu un gest de nerăbdare.

— Și ce-i cu asta? Chiar dacă nu știe de accident, tot va trebui

să-l plătim dacă tu nu vrei să-ți pierzi slujba iar eu să-l pierd pe Roger.

— Nu mai fi așa de categorică! Am putea să ne adresăm poliției. Ei știu cum să acționeze cu șantajistii, iar ei n-or să ne denunțe lui Roger.

— Cum poți să spui așa ceva? strigă mânioasă. Doar a văzut mașina!

— Nu suntem siguri. S-ar putea să nu fi observat în întuneric. Poate că a scotocit în interior și a găsit costumul tău, fără să observe loviturile.

— Vorbești fără să gândești. Sunt sigură că știe de accident.

— Atunci, de ce n-a zis nimic? Ar fi fost un motiv de șantaj de-o mie de ori mai puternic!

Se lăsă pe spate de parcă s-ar fi simțit brusc epuizată, cu mâinile atârând pe genunchi.

— Cum vrei. Știu că te înșeli, dar n-ai decât să crezi ce vrei. Ce ai de gând să faci?

— Deocamdată, absolut nimic. Recunosc că asta înseamnă o nouă complicație, dar nu el reprezintă adevăratul pericol, ci poliția. Chiar dacă tipul ne șantajează, am putea să-i cumpărăm tăcerea, dar în niciun caz n-am putea-o răscumpăra pe cea a poliției. Țasta-i adevăratul pericol.

— Mi-ai promis că ai să spui că-i vina ta, spuse îmbufnată. Pentru mine personal, adevăratul pericol e tipul ăsta și nu poliția.

— Am promis să fac orice ca să n-ai probleme; dar n-aș putea garanta că am să reușesc, am recunoscut eu fără să ridic vocea. Ai fost atât de zăpăcită să uiți costumul de baie în mașină; dacă-l duce careva la poliție, atunci chiar că n-am să mai pot să-ți neg prezența. Singurul lucru pe care aș putea să-l mai fac va fi să declar că eu conduceam, dar oricum ai fi complice la crimă.

Îmi aruncă o privire furioasă.

— Sunt sigură că are costumul meu de baie. Sunt sigură! Și sunt tot așa de sigură c-o să ne șantajeze. Tot ce vreau să știu este dacă ești dispus să plătești, sau trebuie să mă adresez lui Roger.

— Deci, acum mă ameninți tu, Lucille? am întrebat la fel de

calm. Dacă nu mă înșel, asta se cheamă tot șantaj, nu?

Se ghemui în fotoliu, cu ochii scăpărători.

— Am impresia că încerci să eviți promisiunea. Ai început să o regreti. Ei bine! N-ai să scapi așa de ușor!

— Ți se întâmplă vreodată să te gândești și la alții? De când a început nenorocirea asta, nu te-ai gândit decât la tine, am spus, fără a încerca să-mi ascund dezamăgirea. Nu te-ai gândit decât la un singur lucru: cum să scapi.

Trăsăturile i se înăspriră și mă ținui cu privirea:

— Dacă n-ai fi încercat să mă violezi, n-aș fi ajuns în situația asta dezastruoasă, răspunse, pe un ton sec, glacial. Pentru ce să te menajez? E vina ta. Totul e din vina ta, adăugă, întorcându-se cu spatele.

Am reușit să mă stăpânesc.

— Ești sigură, Lucille? Ești absolut convinsă de totala ta nevinovăție? Știai foarte bine că faci o greșeală cerându-mi să te învăț să conduci. Pur și simplu m-ai dus de nas. Tu ai propus plimbarea pe plaja pustie. Văzând felul în care te-ai purtat, oricine ar fi crezut că erai dispusă la orice. Ceea ce mi-am și imaginat.

Obrajii i se îmbujorară.

— Îndrăznești să-mi vorbești pe tonul ăsta! strigă indignată.

— Oh! Te rog! Nu servește la nimic să ne certăm. Am promis că te scot din încurcătură și-am să fac tot posibilul să-mi țin promisiunea.

Se aplecă spre mine, palidă și încordată.

— Exact asta și trebuie să faci! N-am de gând să-l pierd pe Roger, nici să merg la închisoare, numai pentru că tu te-ai purtat ca un sălbatic!

M-am ridicat și m-am apropiat de fereastră. I-am întors spatele, mult prea furios ca să-i pot răspunde. După un moment, continuă:

— Acum plec. Nu mai vreau să mă gândesc la toate astea. Te las să te descurci cum poți. Mi-ai promis și sper să te ții de cuvânt.

M-am întors.

— În cazul ăsta, ar fi bine să nu-ți mai taci iluzii. Am început

să mă satur de tertipurile tale. Nu ești decât o față egoistă, alintată și hrăpăreață. Ești în găleată la fel ca și mine; și cu cât ai să-ți dai seama mai devreme, cu atât mai puțin ai să cazi din nori atunci când adevărul va ieși la iveală.

Dintr-un salt, se ridică în picioare.

— Ar fi trebuit să-l anunț pe Roger de aseară. Am să-i spun însă imediat!

Acum, chiar că nu-mi mai păsa. I-am zâmbit.

— Și ce sperii cu asta? Că am să te rog în genunchi? Foarte bine. Dacă ții atâta ca să-i spui lui Roger al tău cel faimos și cel influent, atunci o să mergem amândoi; iar eu am să-i relatez faptele exact așa cum s-au petrecut. Am să-i spun că mi te-ai vârat pe gât cu forța, că mi-ai cerut să te învăț să conduci, că mi-ai promis să facem baie în mare noaptea; că ai încercat să te inviți la mine împopoțonată cu o ditai pălăria și ochelari negri, pentru că nu doreai ca Roger să afle că te afișai cu mine. Când ți-am cerut să te duci la el și să-i ceri permisiunea, mi-ai răspuns că e de o gelozie îngrozitoare. Sunt propriile tale cuvinte, nu-i așa? Hai, vino. Hai să-i povestim tot, să vedem dacă-i place.

Se pregăti să riposteze, dar se abținu brusc. Nemișcată, mă privea cu ochi strălucitori, cu pumnii încheștați.

— Dacă nu vrei să vii cu mine, rămâi aici, am reluat. Eu mă duc. M-am săturat. Sunt sigur însă de un lucru. Că n-am să accept șantajul tău. Dacă tu încerci să-mi vinzi gogoși, ei bine, eu n-am de gând să le înhit!

Am traversat livingul, lăsându-o mască în spatele meu, am ieșit în hol și am deschis ușa de la intrare.

— Ches!... Te rog...

Veni în fugă și mă apucă de braț.

— Nu... Te implor...

Am întrerupt-o.

— Ce tâmpit am fost! am zis calm. Cât de imbecil să mă îndrăgostesc de tine! Lasă-mă! Dacă vrei război, ei bine, fie, o să-l ai!

— Nu asta am vrut să spun, Ches, se smiorcăi ea. Îmi pare rău; dar mi-e o frică cumplită! N-o să-i spun nimic lui Roger. Te las pe tine. Am încredere în tine. Dar nu mai știu nici eu ce spun

și nici ce fac.

— Vorbești mult, i-am replicat, și nu faci nimic. Vino înapoi în living. Era de mult timpul să luăm o hotărâre.

Făcu cale-ntoarsă și veni să se așeze în salon, cu coatele pe genunchi și bărbia în mâini. O poză extrem de emoționantă, dar pozele ei teatrale nu mă mai impresionau. M-am așezat și am aprins o țigară. Am întrebat-o dintr-o dată:

— Te-ai gândit la situația asta, Lucille? N-ai remarcat unul sau două detalii curioase?

Tresări și ridică întrebător privirea spre mine.

— Ce vrei să spui?

— În primul rând, nu reușesc să înțeleg ce făcea motociclistul ăla pe acolo. Nu-i decât un drum lăturalnic pe care nu trece noaptea nimeni. Ce căuta acolo?

— Nu știu.

— Trebuia să aibă un motiv. Nu pot să mi-l imaginez urmărind tocmai acolo pe cei ce depășesc viteza. N-ai nicio idee ce ar fi putut să-l atragă acolo?

— Nu. Nu văd ce importanță ar putea să aibă.

— Nu? Eu, da. În sfârșit, să trecem peste asta. O să văd mai târziu. Să încercăm să ne amintim toate detaliile. După ce am făcut baie, te-ai întors la mașină, te-ai schimbat și ai lăsat costumul în mașină. Așa a fost?

— Da.

— N-ai văzut pe nimeni în tot acest timp?

— Nu, bineînțeles. Nu era nimeni.

— Și totuși, cineva era. Tipul care a sunat adineauri ne urmărea cu siguranță. Cum ar fi știut că am făcut baie în mare, împreună? După cât îmi aduc aminte, acolo nu era nici cea mai mică ascunzătoare, cu excepția pâlcului de palmieri lângă care ne-am așezat; și totuși, trebuie să fi fost acolo!

— N-am văzut pe nimeni.

— Trebuie să fi fost. Cred că am să cobor să arunc o privire pe acolo, acum, la lumina zilei. Probabil că s-a ascuns prin vreun colțșor, undeva. Deși, nu văd unde. Din cât îmi amintesc, nu era niciun locșor. (Am rămas un moment tăcut.) Nu te-ai gândit că individul ar fi putut să te vadă îmbrăcându-te și apoi să vină să

ia costumul de baie din mașină?

Făcu ochii mari.

— Nu.

— Dacă l-a luat în timp ce ne certam, asta implică, bineînțeles, că habar n-are de stricăciunile produse mașinii.

— Dar ușa garajului era forțată... de acolo l-a luat.

— Da, e adevărat, am uitat. Bun, să continuăm. Ce s-a întâmplat după ce ai fugit cu mașina?

— Eram complet zăpăcită. Am mers pe șosea. După un kilometru sau doi, l-am auzit pe agent strigând.

— Nu așa de repede, Lucille. Cu ce viteză mergeai?

— Repede. Nu știu cu cât.

— O sută zece? O sută treizeci? E important.

— Poate o sută zece. Nu știu.

— Nu l-ai văzut pe O'Brian? Nu ți-ai dat deloc seama că l-ai depășit?

— Nu.

— Ai mers unu sau doi kilometri și apoi l-ai auzit strigând?

— Da.

— Atunci înseamnă că l-ai depășit. Probabil că aștepta, cu luminile stinse, și când ai trecut, a pornit în urmărirea ta.

— Fără îndoială.

— Așa s-a întâmplat?

Se agită, cuprinsă de neliniște.

— Ți-am spus. L-am auzit strigând și am smucit volanul. Apoi am auzit o lovitură înfundată în caroserie.

— N-ai auzit zgomotul motocicletei?

— Ba cred că da.

— Ai încetinit?

— Nu mai stăpâneam mașina. Eram năucită. Cred că mai curând am accelerat.

— A venit lângă tine. Era pe partea dreaptă sau pe partea stângă?

Ezită, cu sprâncenele încruntate.

— Nu-mi aduc aminte.

— L-ai văzut venind alături de mașină?

— Am văzut lumina farului. Asta m-a speriat și am smucit

volanul.

— Gândește-te, acum. Lumina a apărut în dreapta ta sau în stânga ta?

Din nou ezită și răspunse cu greu.

— În dreapta. A venit lângă mine și mi-a strigat prin geam. Da, așa e. Îmi amintesc.

O privii perplex. Stătea aplecată în față, cu privirea pierdută, cu mâinile strânse între genunchi.

— Ești sigură?

— Da, bineînțeles.

— Dar adineauri, habar n-aveai.

— Acum sunt sigură. A venit în dreapta. Sunt absolut convinsă.

Miștea intenționat sau doar se înșela fără să vrea? Mașina era lovită pe stânga. O'Brien n-ar fi putut să o depășească din dreapta.

— Nu-i posibil, Lucille. Farul stâng este spart. Trebuie să fi venit din stânga și în niciun caz nu te-ar fi depășit pe dreapta. Asta ar fi fost curată sinucidere din partea lui.

Dintr-o dată sângele îi coloră obrajii și dispăru tot așa de repede, lăsând-o palidă și încordată.

— Atunci pentru ce mă mai întrebi, dacă știi așa de bine? strigă înfuriată. Nu-mi amintesc pe ce parte a venit.

Am privit-o un moment și am ridicat din umeri.

— Bine, să trecem peste asta. Oricum, l-ai lovit. Ce s-a întâmplat când ai auzit zgomot de tablă?

Se întoarse cu un aer îmbufnat.

— Am continuat.

— Șocul a fost violent?

— Da.

— Nu te-ai gândit nicio clipă că l-ai răsturnat?

— Ba bineînțeles că da. Știam foarte bine că l-am lovit.

— Ți-ai pierdut capul, ai accelerat și ai continuat fără să te oprești măcar să vezi dacă era rănit?

Își ridică părul de pe umeri într-un gest de exasperare.

— Ce mă tot sâcâi? Ți-am povestit cum s-a întâmplat.

— Trebuie să înțeleg bine, Lucille. Ți-ai continuat drumul

până la șosea. Și apoi?

— Mi-am dat seama că am accidentat atât motocicleta cât și mașina ta. Mi s-a făcut frică. M-am gândit că-i mai bine să-ți spun. Nu am vrut să mă întorc la locul accidentului, de frică să nu mă-ntâlnesc cu motociclistul; atunci m-am hotărât să vin la tine și să te aștept.

Mi-am mai aprins o țigară, scrutând-o cu atenție. Coborî privirea și mi-am dat seama că stătea ca pe jar.

— De unde ai avut adresa mea?

Figura i se crispă puțin.

— Am... Am căutat-o în cartea de telefon, zise, vorbind rar și distanțând cuvintele, de parcă ar fi tras de timp pentru a găsi răspunsul. Am... Am mai trecut o dată prin fața casei tale cu bicicleta. Știam unde locuiești.

Aveam impresia neplăcută că îmi ascunde adevărul.

— Cred că ai condus mai mult de doi kilometri și jumătate înainte de-a ajunge la drumeagul care duce spre mine. Te-ai intersectat pe drum cu alte mașini?

— Nu cred.

— Ești sigură?

— Nu-mi amintesc să fi văzut alte mașini.

— Și totuși, am impresia că ai întâlnit alte mașini, Lucille. La urma-urmei este o șosea națională. Trebuie să fi fost vreo zece și jumătate. În mod normal, ar fi trebuit să fie mașini pe șosea.

— N-am observat.

— Măcar cu o mașină tot ar fi trebuit să te întâlnești, Lucille.

— Și ce-i cu asta? strigă furioasă. Ți-am spus că n-am observat și, dacă au fost, ce importanță are?

— Mașina avea doar un singur far. Celălalt era spart, orice automobilist venind din sens opus te-ar fi luat drept o motocicletă, înainte de a se apropia suficient ca să-și dea seama că e vorba de o mașină. Își va aminti.

Avu un gest de nerăbdare.

— Și ce-i cu asta?

— E important. Dacă mașina a fost văzută și dacă tipul își amintește, poliția va afla în ce direcție te-ai îndreptat. O să înțeleagă că n-ai părăsit orașul. Este singurul lucru pe care

poliția îl ignoră încă: dacă mașina care l-a călcat pe O'Brien a părăsit orașul înaintea instalării barajelor. Și dacă te-a văzut careva, poliția o să știe în ce parte trebuie să caute mașina. În loc să scotocească întreg orașul, o să-și limiteze cercetările pe șoselele de lângă mare. Adică pe aici.

Mi s-a părut că a pălit și mai mult.

— Ah! La asta nici nu m-am gândit!

— Țasta-i principalul motiv al tuturor acestor întrebări. Nu vrei să încerci să faci un efort? Este esențial. Nu poți să-ți amintești dacă n-ai întâlnit alte mașini?

Dădu din cap cu un aer mâhnit.

— Nu-mi aduc aminte. Nu mă gândeam decât cum să ajung mai repede la tine.

— Ai putea măcar să-ți amintești dacă ai întâlnit vreo mașină pe drumeagul care duce spre mine?

— Sunt sigură că nu.

Meditând, situația nu mi se părea deloc strălucită. În mod sigur intersectase o grămadă de mașini pe șoseaua națională. Cineva o fi observat că avea doar un far. Mai devreme sau mai târziu, acel cineva își va aminti și va anunța poliția. Iar atunci cercetările se vor concentra fără îndoială asupra cartierului unde locuiam.

— Ei bine! Cred că asta e tot. Ai face bine să te duci acasă. Acum nu mai ai ce să faci. Trebuie să-mi dai mână liberă.

Se ridică nehotărâtă.

— Dar ce ai de gând să faci, Ches?

— Sincer vorbind, nu știu nici eu. Trebuie să mă gândesc. Îți dau cuvântul meu că am să fac tot posibilul pentru a evita să te amestec în povestea asta. Dacă o să văd că lucrurile iau o întorsătură neplăcută, am să te anunț. Deocamdată nu pot să-ți spun nimic mai mult.

Mă studie, cu trăsăturile crispate.

— Și cu mașina ce-ai să faci?

— Încă un lucru la care trebuie să mă gândesc. Nu știu.

— Și tipul care a sunat?

— O să aștept să mă contacteze din nou. Dacă ai vreo știre, anunță-mă.

— Și dacă-mi cere bani? Sunt convinsă că asta are de gând.

— Așteaptă s-o facă, i-am răspuns iritat. Dacă vrea într-adevăr bani, spune-i că întâi trebuie să vorbești cu mine.

— Aș putea să-i promit? Întrebă.

O privii în ochi și se întoarse.

— Nu, nu poți să-i promiți nimic. Dacă-ți cere bani, spune-i să ia legătura cu mine. O să mă ocup eu. Știi, Lucille, lași impresia că dorești ca tipul ăsta să ne stoarcă de bani, pe mine și pe tine!

— Doamne ferește! Pur și simplu vreau doar să știu ce trebuie să fac. (Vocea urcă cu câteva tonuri.) Eu știu că o să mă șantajeze! Și eu n-am bani! Ce-ai face în locul meu? Ți-ar place să știi că o să te șantajeze, că n-ai să poți plăti și o să pierzi toate lucrurile la care ții? Ți-ar place?

— Dar, Dumnezeule mare! am strigat plin de nerăbdare, încă nici nu ți-a cerut ceva. Termină cu prostiile astea. Dacă-ți cere bani, anunță-mă. O să mă ocup eu de el. Acum, du-te acasă. Trebuie să mă gândesc în liniște. Și nu pot, atâta vreme cât ești tu aici.

Se ridică. Dintr-o dată, mi s-a părut atât de tânără, de nefericită și tot atât de ațâțătoare.

— Atunci, nu-mi rămâne decât să aștept, Ches?

— Sună-mă diseară, pe la zece. Poate am ceva noutăți.

Și, dintr-o dată, mă trezii cu ea la piept, cu buzele-i fierbinți lipite de ale mele, cu brațele strâns înlănțuite de gâtul meu, cu tot corpul lipit de mine.

— Oh! Ches! suflă, mângâindu-mă pe ceafă. Mi-e așa de frică! Ai să ai grijă de mine? Ai să aranjezi totul, nu?

Am făcut un efort și am îndepărtat-o, apoi m-am întors și m-am apropiat de fereastră ca să-mi revin. Atingerea buzelor ei produsese asupra mea un efect teribil.

— Contez pe tine, Ches. Îți telefonez diseară.

— În regulă, am spus fără să mă întorc.

Am auzit-o traversând camera și a trebuit să fac un efort extraordinar ca să nu o opresc.

Am rămas înțepenit acolo, în fața ferestrei, încă multă vreme după ce ușa de la intrare se închisese în urma ei.

Se făcuse unsprezece fără douăzeci. Așezat comod într-un fotoliu, eram adâncit într-o mare de gânduri.

Dintr-o dată, mi-am amintit petele de sânge de pe roata Cadillac-ului. La gândul ăsta, un val de sudoare fierbinte mă inundă. Dacă poliția descoperea petele de sânge, eram cu adevărat terminat.

Am închis bungaloul cu cheia și am luat din garaj o găleată și un burete. Printre vechiturile pe care le păstram în cutia de scule, am găsit un lacăt uriaș și o clanță. M-am urcat apoi în Pontiac și m-am îndreptat în viteză spre casa lui Seaborne.

La lumina puternică a soarelui, am examinat distrugerile provocate Cadillac-ului. Farul stâng era complet înfundat și calandruul îndoit atât de tare încât numai un specialist ar fi putut să-l îndrepte. Cele două zgârieturi, care străbăteau caroseria dintr-un capăt în celălalt, n-ar fi putut fi reparate decât de un meseriaș. Singur nu puteam repara nimic.

Am făcut înconjurul mașinii, ca să privesc mai îndeaproape petele de sânge, dar când am ajuns, am crezut că se dărâmă pământul. Nu mai era nicio urmă de sânge. Am rămas multă vreme stană de piatră, nevenindu-mi să-mi cred ochilor. M-am aplecat lângă roată să privesc de aproape, dar nu era nimic. M-am ridicat și, simțindu-mi picioarele de plumb, m-am dus pe partea cealaltă să privesc roata din dreapta. Petele de sânge erau acolo.

Am rămas îngenunchiat o bună bucată de timp, contemplând mîzga roșie și vâscoasă de pe latura albă a cauciucului. Imaginea asta îmi stârni din nou bănuielele.

M-am ridicat și m-am uitat atent la far. Și atunci am mai remarcat ceva. După Lucille, agentul venise lângă mașină și ea îl răsturnase printr-o mișcare bruscă de volan, dar așa ceva era imposibil. Am fost chiar surprins că nu mi-am dat seama mai devreme. Ca să fi înfundat farul în halul ăla, ar fi trebuit ca să-l lovească pe agent din față, ori asta însemna că motociclistul nu avea cum să fie în paralel cu mașina în momentul accidentului. Probabil că el venise în întâmpinarea ei. Pe scurt, o prinsesem încă o dată cu mâța-n sac, și încă destul de rău.

Ea spusese că nu-l văzuse pe motociclist. Că doar îl auzise

strigând și atunci se speriasse atât de tare că smucise brusc volanul. După ea, așa avusese loc accidentul. Dar acum, îmi părea evident că lucrurile nu se petrecuseră absolut deloc așa. Mai mult ca sigur că văzuse lumina farului motociclistului care se îndrepta spre ea. Recunoscuse că mergea repede. Drumul era îngust. Pierduse direcția și, înainte ca el să se poată îndepărta, îl lovise în plin. Iar pretenția că polițistul venise până lângă ea și că sosirea lui o speriasse nu erau decât o minciună gogonată ca să scape de orice responsabilitate.

Își închipuia oare că vreun juriu ar da crezare acestei povești după examinarea mașinii? Apoi mi-am amintit promisiunea de a-mi asuma toată răspunderea. Dacă mărturiseam că eu condusesem în momentul accidentului, juriul n-ar fi tras decât o singură concluzie, că fusesem beat criță.

Drumul era drept. Puteam să văd farul motocicletei care se apropia. Aș fi avut suficient timp să încetinesc. Mi s-a uscat gura când mi-am dat seama ce acceptasem și ce mă aștepta.

Și, colac peste pupăză, se adăuga și misterul petelor de sânge de pe roata din dreapta-spate. Cum apăruseră acolo? Îl lovise pe motociclist cu partea stângă. Era imposibil să-l fi călcat apoi cu roata din dreapta-spate.

M-am întors în spatele mașinii să examinez urmele lipicioase de pe cauciuc. Cu siguranță era sânge. Nu putea fi altceva. Dar atunci, ce se întâmplase? Ascultând de un impuls neașteptat, am hotărât să nu șterg sângele. Urmele astea reprezentau un indiciu care, în mâinile unui avocat abil, ar fi putut influența juriul. Aveam impresia confuză că ar fi fost o eroare să distrug această probă.

M-am îndreptat spre ușile garajului. Cu ajutorul sculelor pe care le adusesem, am reparat broasca și am reușit să închid destul de bine ușa. Apoi am montat clanța și am pus lacătul. Eram aproape sigur că poliția n-ar fi forțat ușile garajului. Mai curând ar fi încercat să dea de Seaborne și să obțină cheia. Așa, cel puțin, câștigam timp.

M-am hotărât apoi să mă duc pe plaja unde mă scăldasem cu Lucille și să examinez terenul la lumina zilei. Am luat din nou Pontiac-ul.

Era deja puțin trecut de prânz și am găsit șoseaua plină de automobiliștii de sâmbătă. A trebuit să conduc cu viteză moderată și mi-a luat douăzeci de minute să ajung la drumeagul de pământ care ducea spre plajă.

Tot urmând drumul îngust, printre dune, observam cu atenție împrejurimile.

Din nou mi se părea curios că O'Brien se postase pe drumul ăsta. Nu exista niciun desiș în apropiere, nici copaci și nici tufișuri în spatele cărora ar fi putut să se ascundă. Continuând să conduc încet, am ajuns într-un loc unde, în dreapta, nisipul dunelor părea răscolit. Pe o suprafață destul de mare se vedeau urme de picioare. Am înțeles că acolo era locul accidentului. Am oprit și am coborât din mașină.

De unde eram, se putea vedea marea și plaja, trei kilometri mai departe. Terenul era drept, cu mici valuri de nisip. Nu era niciun fel de vegetație, cu excepția pâlcului de palmieri din zare, unde fusesem cu Lucille.

Am rămas câteva momente, încercând să găsesc și alte indicii, dar negăsind nimic în plus față de ce observasem la prima privire, m-am urcat din nou în Pontiac. Am coborât în același loc unde ne oprisem în ajun.

Primul lucru pe care l-am remarcat au fost urmele cauciucurilor Cadillac-ului pe nisip. Mi s-a strâns inima. Am mai văzut urmele pașilor mei și ai lui Lucille, îndreptându-se spre palmieri. Deși mă așteptam să le găsesc, mă întrebam totuși dacă nu cumva poliția venise pe aici și descoperise urmele.

Dacă nisipul plajei păstrase amprenteale pașilor noștri, același lucru trebuia să fie valabil și pentru tipul care ne telefonase, în cazul în care și el fusese pe plajă.

M-am apucat să caut. Dar în zadar am scotocit toată zona, pe o rază de trei sute de metri, nu erau alte urme de pași în afară de ale mele și ale lui Lucille.

Cu acest prilej, descoperisem încă două lucruri: în primul rând, poliția nu trecuse pe acolo, deci nu putuse preleva urmele Cadillac-ului; în al doilea rând, nici tipul de la telefon nu fusese în zonă. Această descoperire ridica un nou semn de întrebare

pentru mine. Dacă nu fusese acolo, de unde știa că ne scăldasem și apoi ne certasem? După câteva momente de gândire, mi-am zis că singurul mod în care ar fi putut să afle era să se fi instalat mai departe, echipat cu un binoclu special, de noapte, extrem de puternic. Asta ar fi explicat de ce Lucille nu-l văzuse.

Mi-au trebuit câteva minute ca să șterg urmele de cauciucuri de pe nisip. Apoi m-am îndreptat spre palmieri, având grijă să calc pe urmele pe care le lăsasem cu o noapte în urmă, și întorcându-mă spre șosea să șterg toate urmele pe care le lăsasem.

Când în sfârșit am terminat, eram lac de transpirație, dar cel puțin mă simțeam în siguranță constatând că nu se mai vede nicio urmă, în cazul în care poliția s-ar fi decis să-și lărgască aria de cercetări până acolo.

Convins că am luat toate precauțiile necesare pentru a nu fi observat, m-am întors la Pontiac. Deschizând ușa, am auzit o mașină apropiindu-se. Am întors capul și am observat un Oldsmobile galben cu roșu care luase curba și cobora încet spre mine.

Mi-a tresărit inima. Am așteptat, privind mașina care se apropia și zicându-mi că dacă ar fi sosit cu trei minute mai devreme, șoferul m-ar fi surprins pe când ștergeam urmele de cauciucuri de pe nisip.

Când a ajuns la vreo sută de metri, am văzut că la volan era o femeie. Se opri la zece metri de mine și mă privi prin geamul deschis. Apoi coborî din mașină.

Era îmbrăcată cu o rochie roșu aprins, o pălărioară albă și mănuși albe tricotate. Era puțin mai înaltă decât media, brunetă, tipul acela standard de frumusețe sud-americană pe care-o întâlnești cam peste tot pe plajele din Florida, expunându-și nurii din plăcere sau din interes, în funcție de admiratori.

Coborî din mașină, arătându-și picioarele lungi și zvelte, în ciorapi de nylon, își întinse rochia peste șoldurile pline și mă privi cu niște ochi negri, vii și plini de curiozitate.

— Pe aici a fost ucis agentul? întrebă, îndreptându-se agale spre mine.

— Cred că s-a întâmplat mai sus, pe șosea, am spus, întrebându-mă cine era și ce căuta pe acolo. Cred că ați trecut de locul unde s-a întâmplat.

— Ah? (Se opri lângă mine.) Credeți că era mai sus?

— Ziarele scriu că a fost ucis pe șosea.

Își deschise geanta, scoase un pachet cam șifonat de Lucky Strike, își puse o țigară între buzele-i roșii și cărnoase și mă privi.

Am scos bricheta și m-am apropiat. Pe când se apleca să-și aprindă țigara de la flacăra pe care o adăposteam în căușul palmei, i-am putut simți parfumul părului.

— Mulțumesc.

Ridicându-și capul mă privi în față. De aproape, puteam să-i văd machiajul gros, aplicat cu grijă, și o umbră de mustață care-i dădea un aer senzual specific sud-americancelor.

— Sunteți ziarist?

— Ziarist? Da' de unde. Am venit doar să fac o baie. Întoarse capul și-și plimbă privirea asupra întinderii de nisip, întârziind asupra dărelor pe care le lăsasem ștergând urmele pașilor noștri.

— Dumneata ai făcut semnele astea?

— Vreți să spuneți urmele astea de pe nisip? Am întrebat, pe un ton ce se voia indiferent. Așa le-am găsit.

— Ai zice că cineva a încercat să șteargă niște urme.

Mi-am întors privirea spre sol.

— Credeți? Poate e de la vânt. Câteodată vântul face tot felul de desene curioase pe nisip.

— Zău? (Am simțit din nou privirea ei iscoditoare ațintită asupra mea.) Am trecut pe lângă o porțiune care părea toată călcată în picioare, la vreo trei kilometri de aici. Credeți că acolo sus a fost ucis agentul?

— Probabil. Habar n-am.

— Nu întreb din pură curiozitate. Trebuia să mă mărit cu el.

Am privit-o mai atent și mi-am amintit că unul din ziare anunța că O'Brien urma să se căsătorească cu o cântăreață de bar.

— Ah! da, într-adevăr. Am citit despre asta în ziare.

— Zău? A spus surâzând. (Era un zâmbet rece și amar.) Îmi

imaginez că n-ați auzit niciodată vorbindu-se despre mine până să citiți în ziar. Și totuși se împlinesc zece ani de când cânt. Nu-i prea îmbucurător să constat că reclama adevărată de care am parte vine de la un tip cu care trebuia să mă căsătoresc și care s-a lăsat ucis pentru că era prea tâmpit ca să deschidă ochii!

După care, îmi întoarse brusc spatele și se îndreptă spre Oldsmobile, lăsându-mă cu gura căscată și ochii cât cepele.

Se așeză la volan și întoarse mașina, apoi, după ce aruncă o ultimă privire în direcția mea, dispăru într-un nor de praf și nisip.

CAPITOLUL VII

UNU

Am luat un sandviș și m-am întors la bungalou. În timpul mesei, și apoi pe drumul de întoarcere, n-am încetat să-mi storc creierii, fără a găsi însă vreo soluție. În mod sigur – eram mai convins ca niciodată – era ceva putred în toată povestea asta cu accidentul. Eram lămurit că Lucille mă mințise când îmi povestise ce se întâmplase. Acum, că studiasem atent terenul, situația mi se părea și mai încurcată. Era clar că Lucille trebuie să-l fi văzut venind pe O'Brien. Nu putuse să încetinească și se îndreptase direct spre el. Era atât de evident că nu putea spera nici cea mai mică îngăduință din partea vreunui juriu. Înțelegeam din ce în ce mai bine pentru ce ținuse atât de mult ca să iau toată răspunderea asupra mea.

Dar pe moment, cel mai important pentru mine era să mă ocup de Cadillac. Dacă poliția făcea cercetări aprofundate, cum se părea că are intenția, mai devreme sau mai târziu l-ar fi descoperit în garajul lui Seaborne.

Șeful poliției declarase că indiferent cine își lovea mașina, după producerea accidentului era obligat să anunțe imediat pagubele produse și să explice condițiile în care avuseseră loc.

Mă întrebam dacă această hotărâre n-ar fi putut constitui o portiță de scăpare pentru mine. Dacă aș fi ciocnit Cadillac-ul de ușa garajului și apoi aș fi anunțat poliția, oare ar fi acceptat explicațiile mele? Dacă ar fi fost lovit numai frontal, poate că aș fi putut să scap, dar cele două zgârieturi adânci, pe toată lungimea caroseriei, nu se potriveau deloc cu versiunea asta a accidentului și ar fi putut ușor să trezească bănuieli.

Dar oricum, era o idee și m-am hotărât să o aprofundez. Deschizând ușa, încă reflectam la asta, când soneria telefonului mi-a întrerupt șirul gândurilor. Am ridicat receptorul.

— Domnul Scott?

Am recunoscut vocea lui Watkins și am tresărit; mă întrebam pentru ce mă căuta.

— Eu însumi.

— Domnul Aitken mi-a spus să vă sun, domnule. Domnul se gândea că poate domnul n-a plecat încă. Dacă domnul nu este prea ocupat, domnul ar dori să-l vadă.

— Dar tocmai aveam de gând să exerseze un pic un circuit de golf. N-ai putea să-i spui că n-ai reușit să mă găsești?

Watkins tuși.

— Fără îndoială, domnule, dar domnul mi-a dat de înțeles că e vorba de o chestiune urgentă. Totuși, dacă domnul crede...

— Nu, nu-i nimic. Bănuiesc că vrea să vin imediat, nu?

— Cred că am înțeles că domnul îl așteaptă pe domnul.

— Bine, sosesc.

Am închis și am rămas un moment contemplând imaginea pe care o reflecta oglinda de deasupra căminului. Eram cam palid și aveam un aer neliniștit.

Oare Lucille își pierduse capul și îi povestise versiunea ei? Aitken îmi dăduse liber și îmi ordonase să mă distrez. Pentru ce telefonul ăsta urgent, dacă nu din cauza unui necaz?

Am părăsit bungaloul, am luat Pontiac-ul și m-am îndreptat spre Aitken. Tot timpul drumului am fost atât de îngrozit, ca un copil, singur într-o casă izolată, într-o noapte furtunoasă.

Am tras Pontiac-ul alături de un Buick gri, decapotabil, pe terenul din fața scărilor de marmură care duceau spre terasa lui Aitken. Am coborât din mașină și am urcat treptele.

Ajungând pe terasă, l-am observat, la capătul ei, pe Aitken, în pijama și haină de casă, întins pe un șezlong, cu o cuvertură pe genunchi. Alături de el, pe un scaun de grădină, cu spatele spre mine, stătea un tip solid, cu umeri largi.

M-am oprit brusc. Inima-mi bătea să-mi spargă pieptul și eram încordat ca un arc. Aitken întoarse capul, mă zări și-mi făcu semn. Figura lui roșie și împietrită se îndulci un pic într-un zâmbet amical. Simțeam că mi se face rău. Rânjetul lui grotesc era tot așa de liniștitor ca o palmă. Dacă m-ar fi urât de moarte, mi-am zis, și tot n-ar fi zâmbit așa.

— Iată-te, Scott, strigă. Te pregăteai să faci un golf?

Musafirul lui Aitken se întoarse. Numai văzându-l, mi se și strânse stomacul, căci îl recunoscusem imediat. Era Tom Hackett: Cel care ne văzuse – pe mine și Lucille – părăsind bungaloul în seara accidentului, Tom Hackett, amicul lui Seaborne. Mă privi și se ridică agale; un zâmbet i se lăți pe figura lui bine dispusă și-mi întinse mâna.

— Salut! Ce reîntâlnire! R.A. tocmai îmi spunea că o să preiei conducerea sucursalei de la New York...

L-am strâns mâna întinsă și am simțit, încă o dată, că a mea era de gheață în mâna fierbinte și energică a lui Hackett.

— Luați loc, luați loc, interveni Aitken pe un ton supărat. Tocmai te duceai la golf?

— Tocmai mă schimbam când mi-a telefonat Watkins, am zis, îndreptându-mă spre un scaun alături de Hackett.

— Îmi pare rău, reluă Aitken, trecându-și o mână prin părul rar. Ți-am spus să faci o partidă de golf și țineam la chestia asta, dar când a sosit Hackett m-am gândit că ar trebui neapărat să-l cunoști.

I-am aruncat lui Hackett o privire politicoasă, după care am privit din nou spre Aitken. Habar n-aveam despre ce e vorba; în orice caz, nu întrezăream alte necazuri. Aitken îl privi pe Hackett, apoi își etală rânjetul lui dezgustător.

— Tânărul ăsta muncește prea mult, zise. I-am dat liber pentru week-end, ordonându-i să facă o partidă de golf și să-și găsească o pipiță. Sosirea ta a ratat totul.

Hackett începu să râdă.

— Nu-l mai plânge. Și-a ratat poate partida de golf, dar în ceea ce privește partea a doua, n-a mai scăpat-o. (Se răsuci spre mine cu un zâmbet larg.) Nu-i așa, puștiule?

Mi-am arătat dinții, într-un rânjel forțat, dar n-am răspuns. Aitken îmi aruncă o privire pătrunzătoare, apoi îl privi insistent pe Hackett.

— Ah! Și de unde știi tu ce-a făcut?

Mi-am dat seama că încleștasem pumnii; mi i-am vârât de îndată în buzunarele pantalonilor.

— N-are importanță. Băiatul are tot dreptul să-și trăiască viața, nu? Zise Hackett făcându-mi cu ochiul. Și ca să-ți spun

totul, Scott, să știi că și eu sunt în schemă, pentru sucursala de la New York. Am să bag și eu o parte din bani. Când mi-a zis R.A. că tu te vei ocupa de birou, am dorit să te cunosc și să-ți vorbesc. Cam asta e, nu-i așa, R.A.?

Aitken încruntă sprâncenele. Detesta să vadă pe altcineva conducând discuțiile, la fel cum detesta să fie înșelat, dar îi răspunse pe un ton destul de blând.

— Da, asta e. Ei bine! Iată-l, vorbește-i deci. (Apoi, se întoarse spre mine.) Hackett pune o sută de mii de dolari la bătaie și e normal că vrea să fie sigur că ești capabil să-i valorifici.

— După câte îmi spune R.A., se pare că ești bine pus la punct, remarcă Hackett, tolănindu-se în scaun, dar sunt vreo două probleme pe care aș vrea să le analizăm împreună. Sper că nu vezi niciun inconvenient să-ți pun câteva întrebări, nu?

— Absolut deloc, am răspuns, începând să sper puțin. Voi fi încântat.

— Ele n-au nimic de-a face cu viața ta particulară, spuse zâmbind. Viața cuiva, în afara biroului, nu mă interesează deloc, cu condiția, bineînțeles, să nu fie amestecat în vreun scandal oarecare. (Figura rubicondă continua să fie prietenoasă, dar privirea lui mi se părea încordată și scrutătoare.) Nu cred că ai dori să fii amestecat în vreun scandal, sper? urmă el.

Aitken se agită nerăbdător.

— Scott nu e un tip de genul ăsta, mormăi. Doar nu-ți imaginezi chiar că am să angajez pe cineva susceptibil de a fi implicat într-un scandal?

— Bineînțeles că nu, exclamă Hackett, aplecându-se în față și bătându-mă pe genunchi. Am un talent dat dracului să fac glume proaste. N-asculta ce spun. Și acum, dacă mi-ai vorbi puțin de referințele tale?

Poate că avea un talent dat dracului să facă glume proaste. În orice caz, pe mine nu mă făcea absolut deloc să râd. Știa sau bănuia ceva, eram sigur. Bănuia că femeia care mă însoțea era Lucille?

I-am prezentat biografia mea și am răspuns la o serie de întrebări indiscrete referitoare la carieră. M-a întrebat de asemenea ce planuri aveam pentru biroul de la New York,

numărul de angajați de care aş avea nevoie, unde vom plasa birourile și așa mai departe. În sfârșit, păru mulțumit și se lăsă pe spate aprobând din cap.

— O să meargă. Ești cu adevărat tipul pe care l-a ales Aitken și asta e deja o referință bună. (Adăugă apoi, făcându-i cu ochiul lui Aitken.) Și bagă și el douăzeci de mii de dolari în afacere? Aitken aprobă.

— Și va lua cinci la sută net peste salariu?

— Da.

Hackett se gândi un moment; mă așteptam să-l aud mârâind referitor la procentul meu, dar nu spuse nimic.

— Bun. Sunt condiții cât se poate de corecte, Scott; sper să le meriți. Când aduci banii?

— Marțea viitoare.

— Perfect. O să ai și cecul meu tot atunci, R.A. E bine?

— Minunat. O să pregătesc toate hârtiile prin Webster. Îl cunoști, nu-i așa?

— Mda. Un tip corect. (Hackett se ridică.) Ei bine! Nu trebuie să-l lipsim pe Scott de partida de golf, zise, întinzându-mi mâna. Sunt convins că ai să faci o treabă bună pentru noi. Îți urez mult noroc.

— Mulțumesc. (I-am strâns mâna și m-am întors spre Aitken.) Dacă nu mai e nimic altceva...

M-am întrerupt văzând privirea lui Aitken îndreptându-se spre alea șerpuită.

— Dumnezeu! Cine dracu' mai vine? mormăi el.

I-am urmărit privirea. O mașină albastră, cu girofar roșu aprins și sirenă pe capotă intra pe alee.

Erau patru bărbați în mașină... Toți polițiști.

DOI

Un tip înalt, îmbrăcat într-un costum gri șifonat și cu o pălărie de vară lăsată pe ceafă coborî din mașină. Figura lui arsă de soare, acoperită de pistrui, cu un nas mare și turtit, avea o expresie dură. Arăta exact ca un polițai cinic, afurisit și bănuitor.

Ridică privirea spre Hackett și spre mine, care ne aplecasem peste balustradă, apoi urcă treptele cu un pas agale, ca și cum ar fi avut timp destul la dispoziție.

Din mașină mai coborâră și doi agenți în uniformă care se mișcau de colo-colo, aparent fără niciun scop, cum fac toți polițiștii. Șoferul rămase la volan.

Polițaiul ajunsese în sfârșit la ultima treaptă și se îndreptă spre noi cu un pas leneș dar hotărât.

Îl priveam înaintând, cu inima bătând, cu gâtul uscat. La fel ca toți vinovații, probabil, la vederea unui agent, m-am întrebat imediat dacă nu venise să mă aresteze.

Traversă terasa. Pantofii cu talpă groasă lipăiau pe dalele încălze. Se apropie de noi și se înfipse în fața lui Aitken.

— Locotenent West, de la poliția municipală, zise. Căpitanul m-a însărcinat să vă transmit respectele lui și să vă solicite ajutorul.

Aitken ridică spre el o privire mirată.

— Ce fel de ajutor? Ce vrea căpitanul să fac?

— E în legătură cu accidentul mortal cu fugă de la locul faptei. Poate ați citit despre asta în ziarele de dimineață... (West vorbea cu încetineală intenționată.) Căpitanul are de gând să verifice toate mașinile din oraș și, dacă nu vă deranjează, domnule, am vrea să le vedem și pe ale dumneavoastră.

Aitken se înroși brusc.

— Să-mi vedeți mașinile? Pentru ce? Doar nu vă închipuiți totuși că am vreun amestec în povestea asta, nu?

Am aruncat o privire rapidă spre Hackett. Se sprijinea de balustradă și figura lui ca din topor arăta un viu interes. West își împinse pălăria și mai mult pe spate. Fruntea îi lucea de transpirație.

— Nu, domnule. Nu ne gândim la așa ceva. Dar verificăm toate mașinile fără nicio excepție. Aveți un șofer. Poate că s-a folosit aseară de una din mașinile dumneavoastră. Nu spun că a făcut-o, dar o verificare l-ar scoate din cauză. Căpitanul ne-a spus că dacă refuzați, nu trebuie să insist.

Fața lui Aitken se întunecă.

— Șoferul nu s-a folosit aseară de niciuna din mașinile mele,

scrâșni el.

West rămase impasibil.

— Foarte bine, domnule. Căpitanul ne-a zis să nu insistăm, dar în afara șoferului dumneavoastră, poate o altă persoană a folosit una din mașini.

— Niciuna din mașinile mele n-a fost scoasă de când mi-am rupt piciorul, replică Aitken pe un ton furios. Vă pierdeți timpul.

— Pentru asta sunt plătit. Dacă vă opuneți să verific mașinile, nu-i nimic. Am să renunț și am să-l informez pe căpitan.

— Dumnezeule! Strigă Aitken, întorcându-se spre Hackett. Privește numai cum tipii ăștia aruncă pe geam banii contribuabililor! Patru oameni veniți să verifice patru mașini! Am să-i scriu lui Sullivan! Și tot tâmbălăul ăsta, pentru că un tâmpit n-a găsit altceva mai bun de făcut decât să se lase ucis de un șofer!

— Șoferul nu s-a oprit, remarcă blând Hackett. N-ai de ce să-i porți pică inspectorului, Roger. Nu-și face decât datoria.

Aitken scoase un suspin prelung.

— Bine, în regulă. Mergeți să-mi verificați mașinile. Puțin îmi pasă. Duceți-vă. Aruncați pe geam banii contribuabililor. Plecați, să nu vă mai văd pe terasa mea!

— Mulțumesc, zise West, la fel de impasibil. Puteți să-mi spuneți unde se găsește garajul?

Aitken se întoarse spre mine.

— Tu știi unde e garajul?

— Da.

— Atunci du-te de-i arată, te rog, acestui domn. Și nu-l slăbi o clipă. Veghează ca nu cumva vreunul din oamenii lui să facă vreun pocinog. Supraveghează-i. Să nu care cumva să însceneze ceva ca să-mi inculpe șoferul.

Urmat de West, m-am îndreptat spre scară și am coborât treptele, în josul cărora ne așteptau agenții în uniformă. Din mers, West le-a făcut semn să rămână pe loc și îi lăsarăm plantați în plin soare. Când nu ne mai puteau vedea de pe terasă, West îmi spuse cu jumătate de voce:

— Lucrați pentru tipul ăsta?

— Da.

— Bine că nu sunt în locul dumneavoastră! (Își scoase pălăria și își șterse fruntea cu mâneca.) Credeam că șeful meu e cel mai mare ticălos, dar pe lângă afurisitul ăsta de Aitken, e un sfânt!

N-am răspuns. Trecând pe lângă Pontiac și Buick, West se opri să arunce o privire la cele două mașini.

— Știți cumva cui aparțin?

Avusesem grijă să înlocuiesc placa de proprietar a lui Seaborne cu a mea, dar știam că dacă inspectorul ar fi vrut, putea să compare numărul mașinii cu placa proprietarului. În cazul ăsta, eram terminat. Cu toate astea, n-am avut curajul să-i spun că împrumutasem mașina. N-am ezitat decât o secundă.

— Pontiac-ul e al meu și Buick-ul aparține domnului Hackett, tipul care e pe terasă.

Cu pași hotărâți, West făcu agale înconjurul vehiculelor. Le studie un moment, apoi se întoarse lângă mine, care rămăsesem nemișcat, cu nervii încordați, cu mâinile încleștate la spate. Pe un ton de conversație, remarcă:

— Ei bine! Amândouă îmi par în stare bună, nu-i așa? Ziceți că al dumneavoastră e Pontiac-ul?

— Așa e.

— Aș putea foarte bine să vă dau pe loc un certificat. Așa, oamenii mei nu mai trebuie să vină până la dumneavoastră acasă. Cum vă numiți?

I-am spus numele. A scos din buzunar un carnet de formulare imprimate și a început să completeze unul.

— Adresa?

O notă, examinează mașina, mai scrise câteva cuvinte și rupse hârtia din carnet.

— E o idee de-a căpitanului, zise. Și poate că nu-i chiar așa de rea. Începând de azi, acest certificat vă scoate din cauză. Dacă aveți vreun accident sau vreo tamponare, ceva, nu mai e nevoie să veniți să ne anunțați. Dacă sunteți oprit, n-aveți decât să arătați hârtia asta. Dar e o muncă blestemată să verifici toate mașinile din oraș! (Îmi întinse hârtia.) Vedeți să n-o pierdeți. Asta poate să vă scoată din încurcătură.

— O să am grijă, am spus, aranjând-o în portofel de parcă ar fi fost o bancnotă de un milion de dolari.

— Căpitanul e plin de idei geniale, continuă West. De aceea și e căpitan, dar pe de altă parte, nu el face treaba. Își pune fundul cât banița într-un fotoliu și acolo înțepenește. Țineți cont că-l înțeleg. Aș zice că și eu, dacă aș fi căpitan, aș face la fel. Pentru moment și-a trimis toți oamenii, fără excepție, în urmărirea șoferului. Vă dați seama? Atâția polițiști care sună la uși, scotocesc garaje, care fac baraje, care întorc totul cu fundu-n sus, iertați-mi expresia. (Mă privea fix fără să mă vadă, pierdut în monologul lui.) Știți ce e, căpitanul nostru? Un polițist cu titlu. Titlu de ziar, bineînțeles. Adoră să-și vadă numele în ziare. E viața lui. Ați citit gogoșile pe care le-a vândut jurnaliștilor, în dimineața asta, referitor la O'Brien? (Privirea i se animă și se aținti asupra mea.) Fie vorba între noi, O'Brien era unul dintre cei mai mari ticăloși din poliție și, credeți-mă, avem câțiva de rangul întâi. Era un puturos, un bun de nimic, care-și petrecea timpul încercând să tragă pe dreapta. Lua bacșișuri și, de fiecare dată când credea că i-ar putea merge, nu dădea înapoi nici de la nițel șantaj. O scârbă clasa-ntâi. Căpitanul îl cunoștea bine. Nu mai târziu de săptămâna trecută, îmi spunea din nou că încearcă să scape de el. Și iată că gunoiul ăsta se lasă strivit și noi trebuie să facem ore suplimentare ca să alergăm după asasin! Știți cât am dormit, de când a fost călcat? Exact o oră și zece minute, și asta că am tras un pui de somn în mașină, și dacă în noaptea asta o să pot închide ochii cinci minute, voi fi norocos!

În picioare, sub soarele arzător, îl ascultam. Nu auzisem vreodată un polițist să vorbească în felul ăsta și eram puțin năucit. Brusc, West zâmbi și își arată dinții mari și albi.

— Nu trebuie să mă luați în serios, domnule Scott. Din când în când, îmi mai vărs și eu năduful. Asta te mai liniștește. Chiar dacă știu bine că O'Brien era un derbedeu și că moartea lui ne-a scăpat de griji, am totuși intenția să-l descopăr pe cel care l-a ucis. Când unul dintre noi este omorât, atunci e greu pentru toată poliția. Trebuie făcut un efort. Asta și facem. O să ia timp și n-o să fie prea ușor, dar o să-l găsim. De-abia atunci o să putem respira liniștiți. (Își lăasă țigara să cadă și o strivi cu piciorul.) Acum, hai să vedem mașinile patronului. N-au

legătură cu cazul, dar trebuie să emit un certificat. Unde sunt de fapt?

— Pe aici, dincolo de piscină.

— O piscină, hm? Ce bine-i să fii bogat! (West clătină din cap și o luă înainte pe alee.) Vă place să lucrați pentru un tip bogat, domnule Scott?

— Oh! Pentru mine e totuna.

— Mda. E cel mai inteligent așa. Ar putea fi dat dracului. Are aceeași privire ca șeful poliției. Bani dau oamenilor un sentiment de putere. Nu-mi plac tipii prea puternici și nici cei care au prea mult bănet. Mai devreme sau mai târziu, uită că sunt făcuți ca toată lumea și li se urcă la cap. În momentul ăla simt nevoia să distrugă pe ceilalți. Pun pariu că, din când în când, domnul Aitken e al naibii de dificil de suportat.

N-am mai avut nevoie să caut un răspuns potrivit că am ajuns aproape de garaje și de piscină.

Lucille stătea în vârful trambulinei. Cum ne găseam puțin lateral, nu ne văzu. Purta un bikini alb care nu acoperea decât strictul necesar. Restul corpului era de un bronz auriu uniform și pletele-i șatene și bogate îi coborau până la brâu. Atrăgea atât de mult privirea că eu și West ramaserăm ținuiți pe loc, de parcă ne-am fi lovit de un zid.

Se înalță pe vârful picioarelor și întinse mâinile, făcând aproape să plesnească pânda subțire a sutienului peste sânii plini și apoi sări.

Describe o curbă grațioasă într-un stil perfect, despică apa aproape fără nicio împrăscătură și reapăru la suprafață scuturându-și capul pentru a îndepărta șuvițele care-i cădeau în ochi. Se întinse în plută, cu părul răsfirat în jurul ei la suprafața apei, apoi se îndreptă agale spre scara piscinei.

— Mamă, Doamne! suflă West într-un suspin prelung.

Își scoase pălăria, o șterse în interior cu batista și o urmări din ochi pe Lucille, care ieșise din apă și făcea înconjurul bazinului, șiroind de apă, cu bikini strâns lipit de corp. Împietriți ca două statui, o privirăm dispărând într-una din cabine.

Într-un târziu, West întoarse spre mine ochii somnoroși;

buzele-i subțiri se strânseseră într-un rictus de neîncredere.

— E fii-sa?

— Nu. E doamna Aitken.

— Doamna Aitken?

— Da.

— Vreți să spuneți că e soția porcului ăsta bătrân?

— Dacă vă spun că e doamna Aitken!

Lăsă să-i scape un fluierat prelung.

— Nu pare să aibă mai mult de douăzeci de ani.

Remarcile lui mă călcau pe nervi și mi-am pierdut răbdarea.

— Oricum, pe mine nu mă privește!

Mă privi surprins și apoi consimți.

— Așa e, n-aveți nicio legătură. Pe onoarea mea, tipul știe să-și folosească banii, nu-i așa?

Mă părăsi și se îndreptă spre garaj. După ce deschise porțile, intră ca să verifice mașinile. L-am așteptat afară în soare.

Lucille ieși din cabină, îmbrăcată într-un maieu de plajă roșu aprins și un șort alb, cu sandale în picioare. În mână ținea cele două bucățele de pânză udă care erau costumul ei de baie; se îndreptă rapid spre mine.

Mi-am dat seama ce impresie i-ar fi făcut West, dacă ar fi dat dintr-o dată peste el. M-am îndreptat deci spre ea. Ridică privirea și mă văzu.

Cu coada ochiului, l-am văzut atunci pe West care ieșea din garaj. Am grăbit pasul și am întâmpinat-o pe Lucille în momentul în care West închidea porțile, i-am spus repede:

— E polițist. Nu te caută pe tine, ci a venit doar să examineze mașinile. N-ai de ce să te neliniștești.

Probabil că n-ar fi trebuit să-i vorbesc atât de direct, dar nu mai aveam timp deloc. Cert este că dintr-o dată se albi la față. Am fost gata să cred că o să leșine.

Făcu ochii mari, privirea îi deveni tulbure și, sub bronzul auriu, pielea luă aspectul marmorei. Apoi am auzit lipăitul pantofilor lui West care se apropia de noi. Nu părea grăbit, și cu toate astea fu lângă noi mult mai repede decât aș fi crezut.

Veni lângă mine, suflând ca o focă. Mi-am dat seama că o observa pe Lucille. M-am întors și am văzut că nu mă înșelasem.

Ea îl privea fix, nemișcată ca un șoarece fascinat de un șarpe. Cu o voce răgușită, am reușit să articulez:

— Permiteți-mi să vă prezint pe locotenentul West... Doamna Aitken, locotenente.

Cu accentul lui molcom, West spuse:

— Bună ziua, doamnă. Tocmai am controlat mașinile. Cred că ați citit...

Dar nu merse mai departe.

Lucille se întoarse brusc și se îndepărtă. Nu fugea propriu-zis, dar se îndepărta foarte repede. West o urmări cu privirea. Nimeni nu scoase un cuvânt până când nu urcă treptele în fugă și dispăru.

— Cam snoabă, nu? zise West, lăsându-și capul pe-o parte, își dă aere de contesă. Nu găsiți?

— Ce treabă vreți să aibă ea cu un polițist? am spus, încercând să par cât mai indiferent. În fond, e nevasta unui bogătan.

— Exact. (Își scoase pălăria și o șterse în interior cu batista. Categorie, asta era o manie la el!) Dar mă întreb ce-o fi avut. Ați văzut cum s-a schimbat la față?

— Pe cuvânt că nu.

M-am îndreptat spre terasă, cu inima bătând să-mi spargă pieptul. West mă urmă.

— Mda. Și-a schimbat culoarea. Ce-o frământa-o? E al naibii de frumoasă. Cu un corp ca al ei, e mai mare păcatul să vezi că e măritată cu boșorogul de Aitken.

Merse să-l vadă pe Aitken și să-i înmâneze patru certificate care atestau starea excelentă a mașinilor. Aitken le luă și le aruncă neglijent pe masa din grădină. West îi dădu de asemenea un certificat lui Hackett.

— Cred că asta e tot, zise el, privindu-ne pe rând pe toți; vă mulțumesc pentru amabilitate, domnule. (Întâi se adresase lui Aitken. Se întoarse apoi spre mine.) La fel vă mulțumesc și dumneavoastră, adăugă.

Apoi, într-o tăcere grea, de plumb, traversă terasa cu pasul lui greoi și coborî treptele, îndreptându-se spre mașina poliției care-l aștepta.

— Ei bine! Ca mod de a risipi banii contribuabililor, nici că se putea altul mai bun! mormăi Aitken. În viața mea n-am văzut ceva mai ridicol și mai...

— Găsești? întrebă Hackett ridicându-și sprâncenele stufoase. Caută un individ care a ucis un agent de poliție. Pentru ei, este un lucru important. Știu că mașina tipului e lovită. Asta-i calea cea mai sigură de a o descoperi. (Își flutură certificatul.) Mai devreme sau mai târziu, vor da peste o mașină accidentată care nu va avea certificat și atunci vor fi siguri că și-au găsit omul. Mie mi se pare o idee foarte bună. (Se întoarse spre mine și se întinse.) Dar te lipsim de partida de golf. Și eu ar cam trebui să plec. Nevastă-mea o să se întrebe pe unde am umblat. Să mergem. La revedere, Aitken. Afacerea asta a noastră o să fie tare simpatică. Ridicându-se, îi strânse mâna lui Aitken.

— Sper și eu, spuse Aitken. Dar asta va depinde foarte mult de Scott.

Hackett mă bătu pe umăr.

— O să se descurce el. Am fugit. Îngrijește-ți piciorul, R.A. Cu cât mai repede te vei pune pe picioare, cu atât mai bine.

Mai schimbă câteva cuvinte, apoi Hackett și cu mine ne îndreptară împreună spre mașini.

— Nu uita să treci pe la hotelul nostru să ne vezi, îmi zise. Aș vrea să te prezint soției mele.

— E foarte amabil din partea dumneavoastră. Necazul e că R.A. are nevoie de mine în fiecare seară și nu am prea mult timp liber.

— Înțeleg. Dar aranjăm noi asta. (Se opri un moment pentru a privi Pontiac-ul înainte de a urca în Buick-ul lui.) Văd că încă te mai folosești de mașina lui Jack.

Am făcut un efort pentru a rămâne impasibil.

Da, dar nu pentru mult timp. Curând o recuperez pe a mea. Privirea lui pătrunzătoare mă examinează.

— Ce spuneai că are?

— Pierde ulei.

Aprobă din cap.

— Mașinile sunt o adevărată pacoste. Venind încoace, mi-a plesnit o garnitură la chiulasă. Oricât ai plăti o mașină,

întotdeauna e ceva care nu merge, mai devreme sau mai târziu.

Nu-mi făceam iluzii. Nu mă îmbrobodea el doar de dragul de a se asculta vorbind. Eram convins că va lansa bomba și eram pe faza, încordat și crispat. Brusc, mă ținui cu ochii lui pătrunzători:

— O cunoști pe soția lui Roger?

Nu mă așteptam la un atac atât de direct, atât de dur. Am încasat lovitura. Dar nu era nimic de făcut. Îmi fusese deja destul de greu să mă controlez până atunci.

— Am... am văzut-o.

Aprobă.

— Și eu. (Se întoarce să deschidă portiera.) O femeie formidabilă. Multă vreme m-am întrebat de ce a luat-o Aitken de soție. E o femeie pentru un bărbat tânăr. El e mult prea bătrân pentru ea. Când o fată de vârsta asta se mărită cu un bărbat cu patruzeci de ani mai mare, e un pericol mortal pentru primul puști care umblă prin preajmă. (Îmi adresează un zâmbet amical.) Dar mă întreb la ce-ți tot povestesc asta. Un tânăr inteligent ca tine n-o să se lase atras ca un fluture de lampă, nu-i așa?

Mă bătu pe umăr și se urcă în mașină. Reluă apoi, scoțând capul pe geam.

— Să nu cumva să nu vii să ne vezi când o să ai timp. Pe curând, sper.

Rămăsei împietrit ca o statuie, în timp ce mașina se îndepărta.

Știam că o recunoscuse pe Lucille când ieșise din bungaloul meu noaptea precedentă; în felul lui bizar și afectuos totodată, îmi fluturase prin față semnalul de pericol.

Când am urcat la volanul Pontiac-ului, mi-am dat seama că de-abia mai respiram. Am rămas câteva secunde, cu privirea pierdută, apoi am apăsat accelerația și am țâșnit în trombă pe alee, îndreptându-mă spre bungalou.

CAPITOLUL VIII

UNU

Am petrecut după-amiaza singur, dialogând cu mine însumi. Aluziile lui Hackett mă apăsau dar, cum se părea că nu caută să-mi facă greutate, mi-am zis că ar trebui să uit incidentul și să-mi concentrez atenția asupra problemei principale, adică a Cadillac-ului. Eram sigur că dacă aș găsi o posibilitate să-mi repar mașina, aș reuși să scap de încurcătură.

Dar de-abia mai spre seară am descoperit dintr-o dată cum aș putea să scap fără dificultăți prea mari. Scosesem din portofel certificatul eliberat de West și, examinându-l, mi-am dat seama că, fără să vrea, chiar el îmi dăduse soluția.

Completând formularul, nu notase decât numărul mașinii, fără să specifice marca. Mi-am zis atunci că, punând numerele de la Pontiac la Cadillac, certificatul mă acoperă în cazul în care voi fi oprit ducând Cadillac-ul la un garaj pentru a fi reparat.

Am privit certificatul câteva minute fără să-mi vină să cred că ar putea fi așa de simplu. Evident că agentul, care eventual m-ar fi oprit, ar putea compara numărul din certificat cu cel de pe talon, dar era un risc care trebuia asumat.

Mi-am zis că e prea periculos să schimb numerele înainte să se lase seara. Mai era încă o oră sau două până la apusul soarelui și, tot așteptând, mă apucă dorința de a-i telefona lui Lucille pentru a-i spune că găsisem poate o soluție. Știam că brusca apariție a lui West o zdruncinase zdravăn și n-aș fi vrut s-o văd pierzându-și cumpătul în ultimul moment, tocmai acum, când credeam că reușisem să aranjez totul.

Am luat telefonul și am format numărul lui Aitken. Chiar Lucille fu cea care-mi răspunse.

— Ches la aparat, am zis. Poți să vorbești?

Am auzit-o scoțând un țipăt ușor.

— Da. Ce s-a întâmplat?

— Țineam să-ți spun că am impresia că am găsit o cale să scăpăm. Cred că totul se va aranja. Cred că într-adevăr am găsit soluția cea bună.

Se lăsa tăcerea. Puteam să-i aud respirația întretăiată.

— Ești sigur? mă întrebă într-un târziu.

— Da. Totul va fi în regulă. O să scăpăm amândoi.

— Dar cum?

— Nu pot să-ți spun nimic la telefon. Dar ținam s-o aflăm imediat. Nu mai ai de ce să te neliniștești.

— Înțeleg, spuse, cu o voce ce mi se păru ciudat de abătută. Bun. Foarte bine.

— Nu mai ai de ce să-ți faci griji. Liniștește-te.

— Bine, zise.

Apoi închise.

Așezând receptorul, eram îngrijorat. Reacția lui Lucille mă surprindea. Mă așteptasem s-o văd mulțumită și ușurată. Aproape c-ai fi putut spune că era nemulțumită că găsisem o soluție!

Cum încă era prea multă lumină ca să mă duc la Seaborne, m-am dus să mă instalez pe terasă pentru a mai medita puțin, așteptând nerăbdător apusul soarelui.

De-abia pe la opt și jumătate se întunecă.

Am părăsit bungaloul, am luat Pontiac-ul și m-am îndreptat spre casa lui Seaborne.

Am reușit să scot destul de repede numerele Pontiac-ului. Eram obligat să lucrez la lumina lanternei, iar șuruburile erau ruginite, dar am reușit. Apoi am deschis ușile garajului și m-am închis înăuntru înainte de a aprinde lumina.

Placa din spate a Cadillac-ului a putut fi scoasă repede și am înlocuit-o cu cea a Pontiac-ului. Am trecut la cea din față. Aici însă, am descoperit că șuruburile erau foarte ruginite și m-am chinuit din greu să le deșurubez.

Eram întins pe spate, pe jumătate vârat sub mașină și mă luptam cu butoanele când am auzit un zgomot slab afară.

Am rămas înlemnit, cu mâna încleștată pe cheia englezească, cu privirea fixată pe măruntaiele întunecate ale motorului.

Nu auzeam decât freământul ușor al mării urcând și foșnetul

vântului printre palmieri. Nu mă clinteam, cu urechea la pândă, cu inima bătând, sigur de-a fi auzit un zgomot afară, dar încercând să mă conving singur că imaginația îmi juca o festă.

Cum nu mai auzeam nimic, am sfârșit prin a-mi spune că visasem și am reluat lucrul la afurisitele alea de șuruburi.

Tocmai desfăcusem ultimul șurub, când am auzit scârțâind ușa garajului.

Mi s-a oprit inima-n loc. De unde eram nu puteam să văd decât o ușă: ea se deschise încetișor. Știam că nu putea fi vântul. Închisesem bine ușile. Nu putea fi decât cineva care împingea canatul.

Am încercat să ies, târându-mă pe sub mașină. Înainte de a putea să ies de sub bara de direcție, lumina s-a stins. Apoi am auzit ușile deschizându-se larg.

Luna încă nu apăruse. Prin ușile deschise, nu se vedea decât cerul întunecat și câteva stele. Cuprins de panică, am continuat să mă târăsc pentru a mă degaja.

Dintr-o dată, când tocmai mă ridicam, cu placa Pontiac-ului în mână, o lumină fulgerătoare mă orbi. Apoi m-am trezit scufundat în cel mai profund întuneric.

Timp de câteva secunde, am rămas acolo, pe vine, fără să îndrăznesc să mă mișc, cu mintea golită, apoi am auzit pe cineva rupând-o la fugă. Revenindu-mi în fire, am înțeles ce se întâmplase.

Un tip, înzestrat cu un blitz, mă surprinsese în fața Cadillac-ului accidentat și mă fotografiase, cu numărul mașinii în mână.

Furia și frica m-au făcut să țâșnesc. Lăsând placa, am ieșit din garaj alergând.

Fotograful fugea spre drum. Auzeam distinct zgomotul pașilor lui. După ureche, mi-am dat seama că trebuie să fi fost un bărbat. Nicio femeie n-ar fi putut alerga așa de repede și în ritmul acela.

M-am grăbit pe urmele lui. Furia îmi dădea aripi, dar întunericul nopții fără lună îmi îngreuna urmărirea.

Cel puțin, aveam norocul de a cunoaște bine drumul. Știam că la o sută-două de metri de bungaloul meu se găsea un pâlț de palmieri și de tufișuri înflorite. Ceva mai departe, începea

drumul care cobora în câmp deschis până la șosea. De o parte și de alta a drumului nu erau decât dune de nisip. Dacă tipul depășea tufișurile, n-aveam cum să nu-l prind, doar dacă nu era mult mai iute ca mine, ceea ce mă îndoiam.

Am țâșnit pe drum cu o viteză ce n-o prinsesem niciodată; când m-am apropiat de pâlcul de palmieri și de tufișuri, m-am oprit să ascult, cu respirația întretăiată. Nu mai auzeam nimic. Tipul părăsise probabil drumul și se ascunsese în tufișuri.

Eram absolut sigur că fotografia mea nu era altul decât tipul care ne telefonase dimineața, mie și lui Lucille. Era hotărât să ne șantajeze. Îmi făcuse o fotografie care putea să-mi aducă zece ani de pușcărie. Eram, deci, cât se poate de hotărât să nu-l las să-mi scape. Țineam să-i fac felul cu orice preț.

Acum regretam că nu-mi luasem lanterna. O beznă neagră mă înconjură și nu puteam distinge decât siluetele vagi ale palmierilor profilate pe cerul întunecat. Individul se ascundea pe aproape. Am înaintat, pas cu pas, până sub copaci, atent să nu fac nici cel mai mic zgomot. De-abia atunci mi-am dat seama de dificultatea misiunii mele. Tufișurile formau o masă compactă și întunecată. Eram sigur că omul meu era pe acolo, dar, fără lumină, era greu de descoperit.

Ramurile care foșneau îl avertizau fără îndoială că eram în căutarea lui. Am reușit să ajung în mijlocul crângului și m-am oprit să trag cu urechea. Niciun zgomot. Eram sigur că era acolo, la îndemână, ghemuit în întuneric și probabil tot așa de înspăimântat ca și mine, sperând să trec fără să-l văd.

Fără lumină, n-aveam decât o singură șansă să-l descopăr. Să dau pur și simplu peste el. Frunzele moarte îmi biciuiau obrajii. Am întins mâinile în fața mea, ca un orb, fără a înceta să ciulesc urechile, în speranța că-l voi auzi părăsindu-și ascunzișul.

Și apoi, deodată, piciorul mi se lovi de ceva moale. Am auzit o răsuflare ușoară care nu putea fi decât a unui tip prins pe neașteptate. Am întins o mână în beznă și degetele întâlneau o figură. Am sesizat atunci umbra unei siluete întunecate care se profila în tufiș. Am tras mâna și am strâns pumnul, dar eram cu o fracțiune de secundă în întârziere.

Am auzit șuieratul unei măciuci care mă lovește. M-am

aruncat într-o parte, cu brațul ridicat ca să-mi păzesc capul. Ceva dur mă plesni în umăr. Am căzut în genunchi. Înainte ca să-mi revin, şuieratul s-a auzit încă o dată și am primit o lovitură violentă în creștetul capului.

Am simțit cum mă prăbușesc într-un abis negru, fără fund.

DOI

Undeva, departe, o pendulă bătu de nouă ori. Dangătul melodios părea să vină din altă lume, dar era un sunet familiar. M-am surprins gândind că așteptam acum bătaia propriei pendule, de pe căminul din living.

Am deschis ochii. Tavanul alb strălucitor se prăbuși peste mine, apoi se îndepărtă brusc. Aveam impresia că un ciocan uriaș îmi turtea capul.

M-am grăbit să închid ochii și am rămas așa până când dangătul încetă; apoi i-am deschis cu grijă.

Eram întins pe divan. Am dus o mână la ceafă și am simțit o ditai umflătură acoperită de sânge închegat. M-am ridicat încetișor și m-am surprins gemând. Din nou a trebuit să închid ochii. Durerea de cap se liniști și, după vreo câteva minute, am putut în sfârșit să mă ridic în capul oaselor și să privesc în jurul meu.

Lumina era aprinsă peste tot. Lângă mine, am văzut pe măsută o sticlă din whisky-ul meu cel mai bun și o găletușă cu gheață. Era o sticlă pe care o păstram pentru ocazii deosebite și am remarcat într-o doară că lipsea mai bine de un sfert.

M-am întors spre stânga și n-am fost mai puțin surprins să văd un individ instalat într-unul din fotoliile mele preferate. Era în penumbră. Privirea îmi era încă tulbure și pentru mine nu era decât o siluetă vagă, dar mi-am dat imediat seama că el era cel care ne telefonase, care mă fotografiase în timp ce schimbam numerele mașinilor și care mă lovise când mă împiedicase de el în umbra tufișurilor.

Îmi țineam capul cu amândouă mâinile și din nou am închis ochii. După câteva momente, am făcut un efort să-mi revin, am

ridicat capul și l-am privit pe individul așezat în fața mea.

Încet-încet începeam să-i disting trăsăturile.

Era un tip solid, blond și bronzat, de douăzeci și trei – douăzeci și patru de ani. Avea un nas grecesc, ochi verzi și o mustață subțire. Avea trăsături regulate și pletele îi erau pieptănate cu grijă. După părerea mea, ar fi trebuit să treacă pe la frizer, dar poate că femeile îl găseau atrăgător așa cum era.

Era îmbrăcat în haine sport de culoare verde închis, avea pantofi din piele întoarsă și, la mână, un ceas-brățară din aur masiv. În mâna dreaptă ținea un pahar plin cu whisky în care pluteau cuburi de gheață. Mă observa cu un surâs condescendent care îmi dădea ghes să sar la el și să-i zdrobesc nasul cu un pumn.

— Salut, bătrâne, zise vesel. Începusem să mă întreb dacă nu cumva am mers prea departe.

Am pipăit ușor umflătura cu degetele. Am făcut o strâmbătură când ciocanul începu din nou să-mi piseze capul. Zâmbetul tipului din fața mea dispăru și reluă:

— Trebuie să fie dureros. Vrei să bei ceva?

— Cine ești? Ce cauți aici? am mormăit.

— M-am gândit că e mai bine să te aduc la tine acasă, zise întinzându-și picioarele. E timpul să discutăm puțin. Am putea lega o prietenie minunată. Mă numesc Ross, Oscar pentru prieteni. Te simți suficient de bine ca să porți cu mine o mică discuție prietenească?

— Mă simt suficient de bine ca să te fac să-ți înghiți dinții! am zis, ridicându-mă încetișor.

Începu să râdă, sincer înveselit.

— Te înțeleg, dar în locul tău eu n-aș încerca. Au fost alții mai solizi ca tine care au crezut așa, dar și-au dat seama rapid că se înșelau. Să nu ne certăm. E vorba pur și simplu de o afacere pe care am putea s-o facem împreună. Eu am de vânzare un lucru pe care s-ar putea să dorești să-l cumperi. Nimic mai simplu!

Așadar, Lucille avusese dreptate. Era un șantaj. L-am privit pe tipul care pretindea că se numea Ross și m-am întrebat în ce măsură poate fi periculos. În primul rând trebuia să încerc să aflu ce știe și cât cere ca să tacă. De-abia apoi puteam decide

atitudinea față de el.

— Și ce crezi că posezi așa interesant?

— Nu departe de aici e o plajă micuță și drăguță, zise el, unde băieții și fetele vin să se distreze. Mi-am amenajat o ascunzătoare și, când am nevoie de bani, dau o raită pe acolo. Nu întotdeauna am noroc, dar ieri seară am avut baftă. Am văzut soția unui celebru magnat al publicității care făcea nebunii pe nisip cu un angajat al soțului ei. Și am avut impresia că tipul respectiv ar prefera să lase câțiva dolărași acolo, decât să povestesc totul soțului. Dacă ți-aș spune numărul fraierilor care-mi cad în plasă în felul ăsta, ai rămâne surprins. E grozav de rentabilă chestia.

Am luat o țigară și am aprins-o.

— Nu-i așa de interesantă afacerea ta, am replicat. De ce te-ar crede mai curând pe tine decât pe mine?

Aprobă din cap.

— Corect. În general, clienții merg până la cincizeci de dolari ca să mușamalizeze lucrurile, dar de data asta, a fost și accidentul. Soția celebrului magnat în publicitate n-a prea apreciat insistența ta și a fugit. A luat mașina și a ucis un polițist. Trebuie să fi citit în ziare. Am ajuns la locul faptei la mai puțin de două minute după petrecerea accidentului. Nu s-a oprit și ți-a parădit mașina. Ideea ta de a schimba numerele nu era rea, dar de câteva ore bune te pândesc înarmat cu un aparat de fotografiat și un blitz. Acum am și o poză frumușică de-a ta în aparat, ceea ce ar putea să vă bage la răcoare pentru zece ani, pe tine și prietena ta. Și dacă ai ghinion și dai peste un judecător căpos, te alegi cu cinșpe' ani. Îmi pare deci că ai putea să cotizezi substanțial, dacă vrei să eviți pârnaia și s-o cruți pe puștoaică.

Nu mă clintisem, cu privirea pierdută, zicându-mi că de data asta chiar că intrasem rău în încurcătură.

— Nu lua aerul ăsta nefericit, bătrâne, spuse zâmbind. În fond, banii ce reprezintă? Sunt lucruri mult mai importante în viață, decât dolarii. Chiar dacă ai avea un milion, tot n-ai putea să profiți de el în închisoare. Serios vorbind, am nevoie de parale. Trebuie să plec din țară. O să reglăm afacerea asta printr-

o singură plată, bani gheață. Scoate banii și n-o să-i spun patronului tău că te distrezi cu nevastă-sa și nici n-am să trimit poza poliției. E-n regulă?

— Da, dar după aceea, o să ceri din nou!

Sorbi un pic de whisky și zâmbetul i se lăți:

— Natural, ăsta-i un risc pe care ți-l asumi, dar pentru o sumă rotunjoară, pot să promit că te uit.

Mi-am luat inima în dinți și am întrebat:

— Cât?

— Voi doi, răspunse cuibărindu-se mai bine în fotoliu, cred că ați putea scoate treizeci de mii de dolari. Ea trebuie să aibă ceva diamante să le pună gaj și tu – pun pariu – trebuie să ai ceva parale la ciorap. Da. Să zicem treizeci de mii. Și nu-i scump.

Un fior de gheață îmi trecu pe spinare.

— Ești bolnav! N-am atâția bani! Sunt de acord să plătesc cinci mii de dolari pentru poză, dar niciun sfanț în plus!

Își termină whisky-ul și așază paharul.

— Excelent scotch. Îți dau răgaz până la sfârșitul săptămânii viitoare ca să faci rost de parale. O să-ți telefonez ca să-ți spun cum să mi-i trimiți. Treizeci de mii, bani gheață.

— Dar îți repet că nu-i am! Cinci mii e tot ce pot să scot.

Se aplecă înainte, luă o țigară de pe mäsută și o aprinse.

— Nu face pe prostu', bătrâne. Poți să-ți vinzi casa. Ai putea să iei ușor cinșpe mii de dolari. Iar ea, și ea poate să facă rost de bani. Trebuie doar să vă organizați. E o treabă care se reglează o singură dată. Și n-am să reînnoiesc cererea. (Începu brusc să râdă.) N-am s-o reînnoiesc pentru că sunt sigur că n-o să mai fie nimic de scos de la voi. Ascultă-mă puțin, bătrâne. Când pun gheara pe un fazan, atunci mă agăț cum trebuie. Din două, una: sau te căptușești cu cinșpe' ani de pârnaie și la fel și puștoaica, sau vă descurcați să faceți rost de treizeci de mii de dolari. Vă dau șase zile. Gândește-te. Te sun joi ca să văd cum stai. N-ai prea mult de ales: ori verși mălaiul, ori intri pentru cinșpe' ani la răcoare. E foarte simplu. (Se ridică.) În locul tău, eu n-aș mai ezita, dar poate că nu vedem lucrurile la fel. Nu te lăsa doborât tăicuțule. În fond, banii ce reprezintă? (Traversă camera, mișcându-și umerii musculoși.) Îmi pare rău că a trebuit să te

lovesc, dar ai căutat-o. Ne vom revedea, fii liniștit. Atunci, pe curând și mulțumesc pentru băutura excelentă!

L-am urmărit cu privirea. În pragul camerei, se opri și privirile ni se încrucișară. Mă apucase iar durerea de cap și nu mă simțeam prea bine.

— Și fără bancuri, da? Poți să protestezi, e normal; nu strică nimănui, dar să-ți intre bine în cap că ești încolțit. O să-ți dai repede seama că lațul e bine strâns.

Ieși și după un moment am auzit o mașină demarând și îndepărtându-se rapid.

M-am ridicat clătînându-mă, am luat un pahar curat din vitrină și mi-am turnat o porție zdravănă de scotch. Am dat-o peste cap dintr-o înghițitură și m-am dus în baie, unde am umplut chiuveta cu apă rece. Mi-am vârât capul în apă și când m-am întors în living mă simțeam mai bine. Mi-am mai turnat un whisky, m-am așezat în fotoliu și mi-am aprins o țigară.

Cu ochii în tavan, mi-am zis: „Iată ce înseamnă un șantaj”. Ross afirmase că lațul e bine strâns. M-am apucat deci să analizez capcana, să văd dacă n-avea vreo fisură.

După câteva momente de gândire, mi-am dat seama că eram bine încolțit. Nicio ieșire. Eram legat de mâini și de picioare. Dacă m-aș fi dus la Aitken să-i spun adevărul, m-ar fi dat afară. Dacă aș mărturisi totul poliției, ar aresta-o pe Lucille, iar Aitken s-ar răzbuna sălbatic pentru că i-am denunțat soția. Dacă reușeam să fac rost de treizeci de mii de dolari, puteam să-mi iau adio de la noua agenție de la New York...

Cum spusese Ross, lațul era bine strâns.

Ce să fac?

Mi-am stins țigara și am aprins alta.

Nu-mi rămânea decât o singură soluție. Să scap de laț. Nu numai că trebuia să scap din capcană, dar trebuia să-i fac felul lui Ross, ca să nu mi-l facă el mie înainte. N-aveam de ales: trebuia să-l prind pe Ross, altfel eram terminat.

În orice caz, aveam răgaz șase zile înainte de a mă ocupa de el. Primul lucru de făcut era să aranjez problema Cadillac-ului.

Se făcuse ora nouă și jumătate. Am luat telefonul și l-am sunat pe Sam Lowther, mecanicul care se ocupa de mașina mea.

— Sam, i-am spus când a răspuns, iartă-mă că te sun așa târziu, dar tocmai am ciocnit rău Cadillac-ul. Am intrat într-un copac și așa avea nevoie să fie reparat repede. Ai timp?

— Pot să-l iau imediat, domnule Scott, dacă doriți. Am doi lucrători care nu prea au ce face acum și ar putea să se ocupe de mașină de-ndată ce-o aduceți. Dacă nu-i așa de grav, așa putea să-o fac până miercuri, dar trebuie să văd întâi cât de mare-i reparația, înainte de a vă da un răspuns definitiv.

— Mulțumesc foarte mult, Sam. Ți-o aduc într-o jumătate de oră.

Chiar dacă mă mai durea al naibii de tare capul, eram hotărât să-i încredințez Cadillac-ul chiar în seara aceea.

— De acord, domnule Scott. Dar mai e o problemă. Trebuie să anunțați accidentul la poliție. Din cauza acelei povești cu șoferul care a fugit de la locul accidentului. Nu pot să fac nicio reparație fără certificat. Probabil că ați citit în ziare. Puteți să faceți rost de unul?

— Îl am deja. Am anunțat accidentul imediat și poliția a aranjat totul.

— Perfect, domnule Scott. Trebuie doar să-mi aduceți mașina și băieții mei se vor ocupa de ea imediat.

I-am mulțumit și am închis.

Bineînțeles, ar fi putut să observe schimbarea numărului, dar mi-am zis că trebuie să-mi asum riscul ăsta. Zeci de mașini îi treceau prin mână și era puțin probabil să remarc. Mergând mai curând la el decât la un garaj unde nu eram cunoscut, speram să evit întrebările neplăcute.

Am închis bungaloul cu cheia și m-am îndreptat pe jos spre casa lui Seaborne. Am urcat aleea spre garaj cu greutate, având o durere de cap înfiorătoare.

Nu fusese mișcat nimic de când țâșnisem în urmărirea lui Ross. M-am închis înăuntru și am terminat de înșurubat placa din față. Apoi am făcut înconjurul mașinii pentru a examina sângele coagulat pe cauciuc. Trebuia să-l curăț. Nu puteam să-l las acolo, Sam l-ar fi observat cu siguranță. Aveam impresia că distrug o dovadă care ar fi putut fi în favoarea mea dacă așa fi fost prins, dar în niciun caz nu puteam lăsa acolo urmele de sânge.

Am luat o găleată cu apă și am spălat pneul. Apoi am scos Cadillac-ul pe drum și am băgat Pontiac-ul în garaj. După care, am închis garajul cu cheia și m-am îndreptat în viteză spre șosea.

N-aveam încotro, trebuia să conduc cu un singur far. Am avut noroc că drumul era aproape pustiu. Puținele mașini cu care m-am intersectat n-au părut să remarce unicul meu far și am ajuns la garajul lui Sam fără să întâlnesc vreo patrulă de poliție.

Intrând în atelierul slab luminat, l-am observat pe Sam la biroul lui; tocmai vorbea cu cei doi mecanici.

Veni spre mine cu mâna întinsă. Era un tip mătăhălos, gen Hercule, cu figura bronzată și bucălată, cu ochi poznași.

— Bună seara, domnule Scott, zise aruncând o privire Cadillac-ului. Mamă, Doamne! Dar ați încasat-o!

— Mda. Iată ce înseamnă să mergi prea repede, cu mâna de gâtul unei prințese, i-am răspuns, convins că genul ăsta de explicație era pe gustul lui.

Surâse.

— Știu și eu ce înseamnă asta, ce mai. Și eu fac la fel. Ah, femeile! În sfârșit, nu-i așa grav, dar nu cred că aș putea să-l fac înaintea de sfârșitul săptămânii.

Mecanicii s-au apropiat nemulțumiți să examineze caroseria. Privind portiera, Sam reluă:

— Zgârieturile astea două sunt destul de adânci. Ați face bine să vă apucați de treabă, băieți. Scoateți ușa și începeți cu asta. (Se întoarse spre mine.) Aveți hârtia de la poliție, domnule Scott?

În momentul în care băgăm mâna în buzunar să-mi scot portofelul, am auzit zgomotul unei motociclete și, întorcându-mă, am văzut un agent care oprise în fața garajului. Mi se opri inima în loc, după care începu să bată nebunește. Am reușit totuși să-mi păstrez o figura impasibilă când motociclistul intră în atelier...

— O secundă, îmi zise Sam, îndreptându-se spre agentul pe care se părea că-l cunoaște. Salut, Tim. Ce-ți trebuie? îl întrebă.

— Ai o mașină accidentată? mormăi celălalt.

— Da, întocmai. Domnul Scott tocmai mi-a adus Cadillac-ul.

A intrat într-un copac.

Agentul îmi aruncă o privire pătrunzătoare. Apoi se apropie de mașină. Examină farul. Îmi revenisem și scosesem în sfârșit certificatul din portofel.

M-am apropiat de motociclist.

— Țineți, domnule agent, am un certificat pe care mi l-a dat locotenentul West, i-am zis.

Se răsuca agale, fără grabă și întinse mâna fără să mă slăbească din ochii săi mici și duri. A trebuit să fac un efort de voință pentru a-i susține privirea, dar am reușit. Studie certificatul.

Dacă mi-ar fi cerut talonul, eram terminat. Dar n-aveam altceva de făcut decât să aștept, și minutele următoare fură printre cele mai dificile din viața mea.

Privi numărul mașinii și din nou hârtia, apoi, în sfârșit, își împinse casca pe ceafă și-și umflă obraji.

— Când l-ați văzut pe locotenent? mă întrebă.

— La domnul Aitken, patronul meu. Locotenentul a verificat mașinile domnului Aitken și pe a mea cu aceeași ocazie, am spus, dându-mi seama că vocea îmi suna destul de nesigur. Sam mă cunoaște. El se ocupă întotdeauna de mașina mea.

— Cum ați avut accidentul?

— Am intrat într-un copac.

Sam se amestecă în discuție.

— Domnul Scott tocmai pipăia o fetișcană, zise el cu un zâmbet complice. Și eu făceam la fel la vârsta lui și uite așa am intrat prin vitrina unui magazin.

Agentul nu-și descreți fruntea. Îmi întinse certificatul cu un gest brusc și mormăi:

— Tare mi-ar place să te bag la zdup. Ai fi putut uide pe careva.

— Știu. Asta mi-a zis și locotenentul, am răspuns, cu falsă umilință. I-am promis să nu se mai repete.

Motociclistul ezită. Vedeam că murea de poftă să facă un scandal, dar eram sigur că aluzia mea la locotenent îl împiedica. Și nu mă înșelam.

— Să nu se mai întâmple, îmi spuse, întorcându-mi spatele să

vorbească cu Sam. Eram aproape convins că am pus mâna pe ticălosul care l-a omorât pe O'Brien. Un șofer mi-a semnalat mașina asta. În sfârșit, asta e. Am plecat.

După ce plecă, Sam îmi făcu cu ochiul.

— Bine ați făcut că ați pomenit de locotenentul West, altfel îngâmflatul ăsta v-ar fi umflat. E un tip care caută mereu răcă.

I-am dat certificatul.

— O să ai fără îndoială nevoie de asta.

— Just, spuse, punându-l în buzunar. Aș putea să vă dau o mașină, domnule Scott.

— Mi-ai face un mare serviciu.

— Luați Buick-ul de colo. Am să vă dau Cadillac-ul vineri. Îmi aduceți Buick-ul venind de la birou și mașina dumneavoastră vă va aștepta.

I-am mulțumit, m-am urcat la volanul Buick-ului și am ieșit în șosea.

N-aveam niciun chef să mă întorc la bungalou. Era unsprezece fără douăzeci. Întâlnirea cu motociclistul mă cam tulburase și nu mă simțeam în stare să rămân acasă, singur cu gândurile mele sumbre. Așa că m-am îndreptat spre centrul orașului.

Am parcat Buick-ul și m-am îndreptat spre barul unde mergeam câteodată cu Joe, să găsim o sursă de inspirație. Barmanul, un grăsan bătrân și simpatic, pe care-l numeam Slim, mi-a făcut un semn de bun venit văzându-mă că intru. M-am săltat pe un taburet și am comandat un scotch dublu.

Nu avea decât patru clienți; erau în fundul sălii, la o partidă de whist.

— Ia te uită, domnul Scott. Cam târziu în seara asta!

— Mda. Dar mâine e duminică.

— Exact. Ziua mea preferată. (Îmi turnă un scotch, adăugă gheață și puse paharul în fața mea.) Ia spuneți, ați auzit vestea, în legătură cu șoferul?

Mi se strânse brusc stomacul.

— Nu. Ce s-a întâmplat?

— Tocmai am auzit la radio, acum zece minute. Cam la aceeași oră când a fost ucis polițistul, un martor a observat un

bărbat și o femeie într-o mașină care a ieșit de pe șosea îndreptându-se spre drumeagul care duce la plajă. Poliția a lansat un apel cerându-le să se prezinte de urgență. Se crede că ar fi putut să vadă mașina care l-a lovit pe O'Brien; dacă nu sunt chiar ei vinovații...

Am luat o înghițitură zdravănă de whisky.

— Nu se poate! Am zis, fără să-l privesc.

— Eu pun pariu că n-or să se prezinte. Un bărbat și o femeie pe drumeagul ăla, vă dați seama că doar nu se duceau să admire peisajul! (Îmi făcu cu ochiul.) Și n-au niciun chef să-și vadă poza pe prima pagină a ziarelor!

— Chiar așa. În orice caz, poliția a dat lovitura găsindu-l pe tipul ăla, am răspuns, făcând un efort uriaș să par cât mai indiferent.

— Mda. Mie mi se pare totul cam exagerat. Zilnic sunt accidentați o grămadă de oameni, dar se face atâta tam-tam pentru că ăsta-i polițist.

L-am ascultat răbdător, în timp ce-mi expunea părerea lui despre poliție, apoi l-am întrebat dintr-o dată:

— Nu cumva îl cunoști din întâmplare pe unul Oscar Ross?

Slim păru mirat.

— Ba da. E barman la „Little Tavern”, colo jos, la Mont Cresta. Îl cunoașteți, domnule Scott?

M-am străduit să rămân impasibil, cu toate că știrea asta mă puse pe gânduri.

— Nu, dar auzisem că-i cel mai bun barman din regiune. Mă întrebam ce-o avea așa nemaipomenit.

— Pariez că vreo femeiușcă v-a povestit asta, replică Slim cu dispreț. Cel mai bun barman! Hai că-i bună! Nu-i decât un amator, asta e, nimic altceva. Prepară niște cocteiluri de-ar vomita și-o pisică. Vă spun eu ce are așa nemaipomenit: o moacă atrăgătoare. Domnul place femeilor. Și când apare o femeie la bar, apăi atunci să vezi circ, vă spun eu! Știți dumneavoastră, ocheade languroase, privirea-n decolteu, tot felul de mângâieri când le ajută să se urce pe taburet. Puștoaicele adoră asta, dar, ca barman, nu face doi bani. Eu nu l-aș angaja nici pe gratis.

— „Little Tavern”? Nu acolo cântă Dolores Lane?

— Ba da. (Slim luă o cârpă și se apucă să lustruiască teigheaua barului.) Dacă n-ați intrat acolo niciodată, n-ați pierdut nimic. Nici fata nu merită deranjul.

— Nu despre ea se spune că era logodită cu polițistul care a fost călcat?

Slim își frecă bărbia, cu privirea pierdută.

— Mda, cred că aveți dreptate, dar poate-i doar o bârfă de-a ziariștilor. De ce s-ar mărita o cântăreață de cabaret cu un polițist, vă întreb?

Mi-am terminat whisky-ul.

— Aici, chiar că ai dreptate. Basmеle aste din ziare sunt bune de-aruncat, am spus, coborând de pe taburet. În sfârșit, o șterg și eu spre casă. Duminică plăcută!

M-am îndreptat spre Buick. Urcându-mă la volan, am aprins o țigară.

Printr-o pură întâmplare, căpătasem o informație care ar fi putut să se dovedească interesantă. Așadar, Ross și Dolores Lane lucrau în același local... Dolores îmi spusese că trebuia să se mărite cu O'Brien. Și Slim se întreba pentru ce o cântăreață de bar s-ar mărita cu un polițist. Chiar că n-avea niciun sens. Chestia asta trebuia studiată îndeaproape.

Așa că m-am hotărât pe loc să dau o raită pe la „Little Tavern”. Am demarat, am lansat Buick-ul în mulțimea de mașini, extrem de numeroase în seara aceea de sâmbătă, și m-am îndreptat spre Mont Cresta.

CAPITOLUL IX

UNU

„Little Tavern” era tipul de bar de noapte de la periferia orașului, cu aleea semicirculară pentru intrarea mașinilor, reclama multicoloră din neon, portarul cu galoane și parkingul înțesat de mașini, una mai urâtă ca alta. Am reușit să parchez, am stins farurile și am scos cheia din contact. Apoi m-am strecurat printre mașini până la intrare. Portarul învârti ușa turnantă, ducând un deget la caschetă.

Am pătruns într-un hol larg, supraîncărcat cu ornamente. Fata de la garderobă, îmbrăcată cu o rochie vaporosă, scurtă de nu-i ajungea nici până la genunchi, se apropie de mine, legănându-și șoldurile și arătându-și dințișorii albi într-un zâmbet larg în semn de bun-venit. Surâsul i se șterse puțin când observă că n-am nici pălărie și nici palton să-i încredințez, ceea ce o lipsea de un dolar bacșiș. Am trecut prin fața ei adresându-i cel mai seducător zâmbet de care eram în stare. Dar asta o afectă tot așa de mult ca pe o statuie! Făcu cale întoarsă și își balansă din nou fundul îndreptându-se spre colțișorul ei. În privința asta, ea și cu Marilyn Monroe aveau o grămadă de puncte comune.

Am urcat scara acoperită cu covor roșu, am traversat un culoar bine luminat și m-am îndreptat spre o firmă luminoasă cu neon bleu pal care semnală barul.

În prag, m-am oprit o clipă să admir tabloul.

Încăperea era imensă, având în fund un bar în formă de potcoavă și numeroase mese ocupate cu peste o sută de clienți veniți să-și facă plinul.

Nu era ceea ce am putea numi o clientelă aleasă. Niciun smoking. Femeile erau din toate categoriile. Câteva aveau aerul unor secretare scoase în lume de patron, drept recompensă; altele erau figurante obosite scăpate de la o operetă ce dăduse

chix. Unele aveau meseria înscrisă pe frunte și stăteau singure la câte o masă, la distanță respectabilă una de alta. Mai erau și câteva trecute de prima tinerețe, care-și așteptau nerăbdătoare gigoloul. Pe scurt, era clientela obișnuită a tavernelor de mâna a doua din Palm City.

Am aruncat o privire spre tejgheaua barului. Doi barmani își făceau de lucru, doi tipi mărunți care, judecând după părul negru uleios, pielea lucioasă și închisă la culoare și zâmbetul lor slugarnic, trebuie să fi fost mexicani. Nici urmă de Ross. Nici nu m-așteptam de altfel să-l găsesc. Trebuia să fie ziua lui liberă.

La bar, m-am trezit plasat lângă un grăsan în costum alb cam șifonat, care bea rom cu lămâie și părea pilit bine.

Am comandat un scotch cu gheață și, în timp ce barmanul mă servea, l-am întrebat la ce oră începe spectacolul.

— Unsprezece și jumătate, spuse, făcând paharul să alunece spre mine. În restaurant, a doua ușă la stânga, pe culoar.

Mă părăsi ca să servească o blondă înaltă și osoasă, în rochie verde de seară, care ceruse un cocteil cu șampanie, pe care curtezanul ei bătrăior nu părea deloc dispus să i-l plătească.

M-am uitat la ceas. Se făcuse unsprezece și douăzeci. Bețivanul dolofan de lângă mine se întoarce cu un zâmbet ezitant, ca și cum s-ar fi scuzat că se băga unde nu-i fierbea oala.

Suflându-mi în față o duhoare tare de rom, mă avertiză:

— Nu te duce să-ți arunci banii la cabaret, amice. Ceva mai tare în materie de escrocherie nu găsești în altă parte, ascultă aici.

— Nu sunt fete?

Făcu o strâmbătură.

— Dumnezeule! Da, sigur, sunt fete, dacă vrei. Dar eu am văzut mult mai frumoase până și în bordelurile algeriene.

Am început să învărt paharul.

— S-ar părea că tipa aia, Lane, merită toți banii.

Dădu peste cap o înghițitură de rom și-mi făcu cu ochiul.

— Ea poate că merită, dacă pui mâna pe ea, dar nu-i așa ușor. Eu am încercat și n-am reușit decât să-mi pierd două seri ascultând-o cântând, dar cu cântecul n-are nicio tangență.

— Atunci, ce-i așa de interesant în bomba asta?

Aruncă o privire în spate să vadă dacă nu-l aude careva, apoi se aplecă spre mine și-mi șopti:

— Rămâne între noi. Află că la etaj e o ruletă. Se joacă sume astronomice. Restul nu-i decât un paravan. Dar să nu scoți o vorbă, bătrâne. Ți-o spun asta ca prieten, să-ți fac un serviciu, asta-i tot... așa că, niciun cuvânt!

— Poate o să mă duc, să văd ce-aș putea pierde.

Dădu din umerii solizi.

— Sunt foarte stricți la intrare. Toată treaba-i clandestină. Ai putea să vorbești cu Claude, gerantul. Dacă vrei, poți să-i spui că te-am recomandat eu: Phil Welliver.

— Mulțumesc. Unde aș putea să-l găsesc?

Cu un semn din cap îmi arată o ușă, de cealaltă parte a barului.

— Pe acolo. Trebuie să plec, adăugă, făcând un efort să se ridice de la teighea. I-am promis nevesti-mi s-o scot în seara asta și am uitat complet. Aș face bine să nu ajung prea târziu acasă.

L-am privit traversând sala clătinându-se și când dispăru m-am ridicat și eu, simțind în spate privirile a zece perechi de ochi avizi.

Am descoperit restaurantul în stânga, pe culoar. Era o sală ovală, cu lumini filtrate prin sticlă roșie și cu draperii azurii. Vreo șaiszeci de clienți își sfârșeau masa și încăperea plină de fum răsună de zgomotul conversațiilor.

Șeful de sală, un tânăr cu un aer obosit, cu un păr roșcat ondulat, se apropie de mine, cu un zâmbet profesional pe față.

— Aș vrea să văd spectacolul, i-am spus, dar nu vreau să cinez.

— Bineînțeles, domnule. Un pahar și un sandviș, poate... zise cu o voce stinsă, cu un gest de scuză.

— Da, foarte bine. Un whisky cu lămâie și un sandviș cu pui și pâine neagră...

Mă conduse printre mese spre un colțișor mult prea aproape de orchestră ca să fie plăcut, dar n-am comentat. Se îndepărtă și m-am instalat.

Orchestra era formată dintr-un cvartet de negri solizi: o

trompetă, bateria, un contrabas și un saxofon. Cântau de parcă ar fi vrut să obțină câteva zile de concediu și se pregăteau să facă grevă dintr-un moment în altul, dacă nu le obțineau.

După câteva momente, ospătarul îmi aduse paharul și sandvișul. Pâinea era veche și puiul părea să fi murit de gălbinare. Nu l-am atins. Mi se mai întâmplase, în cursul existenței mele să beau un whisky mai prost, dar foarte rar.

Pe la douăsprezece fără un sfert, s-a eliberat ringul și patru fete își făcură intrarea tropăind. Purtau doar un cache-sex⁽¹⁾, sutien și pălărie-tricorn. Erau de-a dreptul urâte, cu genunchii lor murdari. Era un spectacol tocmai bun pentru bețivani. După o scurtă apariție, de care profitară ca să facă cu ochiul obișnuiților localului, ieșiră țopăind, cu și mai mult entuziasm încă de cât la sosire. Exact cum îmi spusese prietenul meu, amatorul de rom cu lămâie, ca spectacol, era cea mai curată escrocherie.

Puțin după miezul nopții, Dolores Lane intră și se agăță de microfon ca înecatul de un pai.

Era îmbrăcată cu o rochie de lame aurie, strânsă pe corp; sub lumina puternică a reflectoarelor nu era chiar neplăcută la vedere. Interpretă două cântece sud americane. Nu avea o voce prea grozavă dar, cel puțin, cânta corect. Fără microfon, nimeni n-ar fi auzit-o. Își debită cântecul fără entuziasm, de parcă ar fi plictisit-o și nu recoltă decât câteva aplauze anemice.

Părăsi ringul cu ochii strălucitori și fu înlocuită de mulțimea de dansatori.

Am luat o foaie de carnet din portofel și am mângălit următorul bilet:

„Vrei să bei un pahar cu mine? Sper că în dimineața asta nu ți-a intrat prea mult nisip în pantofi”.

Era destul de ridicol, dar îmi ziceam că biletul o s-o intereseze cu siguranță. Am oprit un ospătar care trecea, i-am dat biletul cu un bacșiș de cinci dolari și i-am spus să facă ce trebuie în viteză. Controlă că e vorba într-adevăr de cinci dolari, înainte de a-mi spune că se va ocupa de asta. Eram la al doilea

pahar când reapăru.

— Mi-a spus că vă primește în loja ei, îmi zise, cu un aer curios. Pe aici, faceți la stânga și e ușa din față, cea cu o stea.

I-am mulțumit.

Ezită, lăsându-mi posibilitatea de a umbla eventual la portofel dar, cum nu schițam niciun gest, plecă.

Mi-am terminat whisky-ul, am plătit și am intrat, prin ușa pe care mi-o arătase ospătarul, în culoarul obișnuit de culise. M-am pomenit în fața unei uși prăpădite, decorată cu o stea decolorată. Am bătut. O voce de femeie îmi spuse să intru. Am apăsat clanța și am intrat într-o cămaruță conținând o masă de machiaj cu o oglindă înconjurată de becuri, un dulap, un paravan într-un colț, două scaune și un covor tocit.

Dolores era așezată în fața oglinzii și se demachia. Era îmbrăcată într-un halat de mătase roșie despicat lateral, care-i dezvelea picioarele subțiri încălțate cu ciorapi de nylon. Pe toaletă se afla o sticlă plină pe jumătate cu gin și un pahar cu gin și apă. (Sau poate doar cu gin.)

Nu se întoarse, dar mă observă în oglindă în timp ce închideam ușa și luam un scaun.

— Mă gândeam eu că tu ești, zise. Vrei un gin? Trebuie să mai fie un pahar pe aici.

M-am așezat.

— Nu, mulțumesc. Sunt pe whisky. Mă gândeam mai curând să-ți ofer eu ceva.

Se aplecă să se privească îndeaproape, apoi își aranjă sprâncenele negre cu o pensulă de machiaj.

— De ce?

Mi se părea ușor amețită, dar nu eram sigur.

— Îmi place numărul tău. Mă gândeam că merită din plin o sticlă de șampanie, am spus fără s-o scap din ochi. Și apoi, am să-ți spun câte ceva.

Puse jos pensula și bău o înghițitură. Am văzut-o scuturându-se și făcând o strâmbătură și am înțeles că paharul conține gin curat.

— Cine ești, de fapt?

Privirea ei cam vagă și sticloasă mă lămură că era pe trei

sferturi beată, dar nici chiar într-atât încât să nu știe ce vorbește sau ce face.

— Mă numesc Chester Scott. Locuiesc în oraș și lucrez aici.

— Scott? (Își ridică sprâncenele.) Chester Scott? Unde am mai auzit numele ăsta?

— Îl cunoști?

Strânse pleoapele, mai făcu o strâmbătură și ridică din umeri.

— Îl cunosc... Deci, așa, îți plac cântecele mele? zise, întinzând mâna. Dă-mi și mie o țigară.

I-am oferit o țigară, am luat și eu una și i-am oferit foc.

— Cântecele sunt perfecte, dar decorul nu e demn de tine.

— Știu. (Suflă un nor de fum spre tavan și mai bău o gură de gin.) I-ai auzit aplaudând? Ai fi zis că aveau toți degerături.

— Nu-i un public pentru tine.

Se strâmbă.

— O artistă demnă de numele ăsta poate dezgheța orice public, spuse, întorcându-se să se privească în oglindă. (Luă o periuță pentru gene și începu să le aranjeze cu mișcări iuți și precise.) Ce naiba căutai acolo azi dimineață? Povestea cu scăldatul mi s-a părut cam trasă de păr.

— Făceam o mică recunoaștere. Cum se face că ai vrut să te măriți cu un polițai?

Așeză cu grijă periuța și întoarse agale capul. Privirea ei strălucitoare era din ce în ce mai pierdută.

— Ce-ți pasă ție cu cine mă mărit eu?

— Nu-mi pasă, așa e. Doar că mi s-a părut curios ca o fată ca tine să se logodească cu un polițist.

Surâse ușor.

— Trebuie să-ți spun că nu era un polițist obișnuit.

— Serios? (M-am aplecat să sting țigara într-o cutie goală de pe toaletă.) Cum adică, neobișnuit?

Duse mâna la gură să-și înăbușe un mic sughiț.

— Avea parale. (Se ridică și, cu pași nesiguri, dispăru în spatele paravanului.) Dar tu, domnule, Scott, ai?

Mi-am întors scaunul, astfel încât să văd paravanul. Numai capul i se vedea. Își scoase halatul și-l aruncă pe jos.

— Am ceva, am zis. Nu prea multe.

— Singurul lucru care contează pe lume sunt banii. Să nu crezi tot ce se vorbește. Sănătatea și religia sunt importante dar, după părerea mea, nu au valoarea banilor. Dacă n-ai bani, mai bine îți cumperi un brici și-ți tai beregata. Fără bani te pierzi în mulțime, faci parte din gloată și, pentru mine, nimic pe lume nu-i mai rău.

Ieși din spatele paravanului, îmbrăcată într-o rochie roșie care-i pune în valoare formele generoase. Se îndreptă clătinându-se spre toaletă pentru a-și aranja părul negru și, în timp ce se pieptăna, continuă:

— De zece ani fac aiureala asta. Se pare că am un dram de talent. Nu eu spun asta, ci impresarul meu, un bețivan care se agață de poalele mele pentru că n-are alți clienți pe care să-i stoarcă. Dar bruma asta de talent nu-mi aduce aproape nimic. Din ce să trăiesc? Așa că, atunci când îngâmfatul ăsta de polițai m-a pus în pat, mi-a convenit pentru că avea bani. În zece ani, am trecut prin aproape toate bombele de pe coastă. Am avut o groază de propuneri, dar nimeni, niciodată, nu mi-a vorbit de căsătorie. Și apoi a apărut polițaiul ăsta. Era dur și bădăran și nu prea arătos, dar cel puțin voia să mă ia de nevastă. (Tăcu un timp, atât cât să-și termine ginul.) Era bogat. Mi-a făcut cadouri. (Deschise un sertar al toaletei și scoase o pudrieră de aur, pe care mi-o arătă. Era o bijuterie de lux care-ți lua ochii.) Mi-a dat asta și nu mi-a cerut să mă dezbrac imediat ce am pus mâna pe ea. Mi-a oferit o haină de jder când eu n-aveam decât rochia de pe mine. Mi-a spus că dacă-l accept o să-mi dea o haină de vizon la nuntă. (Își mai turnă un pahar de gin, gustă și făcu o strâmbătură de dezgust. Mi-am zis că nu mi-ar fi spus atâtea dacă n-ar fi fost beată, așa că mi-am făcut urechile pâlnie.) Avea un bungalou la Palm Bay. O chestie simpatică. Avea o terasă care dădea spre mare și camerele erau mortale. Una dintre camere avea podeaua din sticlă, luminată pe dedesubt. Dacă ar fi trăit, m-aș fi măritat cu el. Chiar dacă intra la mine cu pălăria pe cap, chiar dacă își punea picioarele pe toaletă și îmi spunea „păpușico”, m-aș fi măritat cu el! Dar a fost atât de tâmpit și s-a lăsat ucis. (Dădu peste cap restul de gin și împinse paharul cutremurându-se.) Da, tocmai atunci când el și

Art Galgano... (Se întrerupse și mă privi clipind din ochi, ca și cum nu mă mai recunoștea.) Cred că m-am îmbătat. Pentru ce îți povestesc toate astea?

— Nu știi. Câteodată, oamenii simt nevoia să vorbească. Nu mă plictisești. Nu-i vina lui că a fost ucis. Ar trebui să fii tristă.

— Crezi? (Își stinse țigara.) Pentru mine sunt necăjită. Tu nu vrei să te căsătorești, domnule Scott? spuse, turnându-și iar gin.

— Trebuie să recunosc că nu.

— Și atunci ce vrei?

— Aș vrea să știu exact cum a fost ucis O'Brien.

Își ridică paharul și îl miroși.

— E dezgustătoare mizeria asta. Nu beau așa ceva decât în zilele când am succes, ca astă seară... Dar ce legătură ai tu cu O'Brien? zise, privindu-mă fix.

— Niciuna. Eram pur și simplu curios să știu cum s-a întâmplat.

— Pur și simplu curios? Fără niciun motiv?

— Pură curiozitate.

Mă observă un timp.

— Cum ziceai că te cheamă?

— Scott.

— Și încerci să afli cum a murit Harry?

— Asta-i tot.

— Aș putea să-ți spun. (Mai bău o înghițitură, dar, cuprinsă de scârbă, se duse și vărsă restul în chiuveta mică și murdară.) Aș putea să-ți spun. Cât ai da ca să afli, domnule Scott?

Mi-am aruncat țigara în cutia goală.

— Vrei să spui câți bani?

Se sprijini cu șoldul plinuț de chiuvetă și-mi surâse. Nu era un zâmbet încurajator; figura îi era dură ca de piatră.

— Da, despre bani este vorba. Chester Scott! Ah, da, bineînțeles! Acum știu cine ești. Ești tipul pe care-l șantajează Oscar.

— De unde-ai auzit asta? am întrebat, încercând să rămân cât mai impasibil.

— Aud o grămadă de chestii. Dar sunt împotriva șantajului. Am nevoie de bani, domnule Scott. Pot să-ți dau niște informații

care îți vor permite să scapi de Oscar, dar trebuie să plătești. N-am să te jupoi. Îți spun totul pentru cinci sute de dolari. E gratis. Știu cât îți cere Oscar. Cinci sute de dolari e o nimica toată.

— Despre ce fel de informații este vorba?

— Ai cinci sute de dolari, domnule Scott?

— N-am la mine.

— Poți să-i obții în seara asta?

— E posibil.

M-am gândit la cei opt sute de dolari care rămâneau în permanență în seiful din birou. Aș fi putut să-i iau împrumut și să-i pun la loc luni la deschiderea băncii.

— De ce crezi că informațiile tale valorează atâta pentru mine?

— Mai dă-mi o țigară.

M-am apropiat de ea, i-am oferit o țigară și foc. Aplecându-se să-și aprindă țigara de la brichetă, își puse mâna pe mâna mea. Pielea îi era uscată și fierbinte. M-am îndepărtat și am așteptat, în timp ce inspira fumul și îl sufla ușor pe nări.

— Pot să te debarasez de Oscar, repetă. Cunoscut toată afacerea. Pentru cinci sute de dolari te pun la curent. Trebuie să dispar din bârlogul ăsta și am nevoie de un mic cadou de adio.

— Și cum ai să faci ca să mă scoți din încurcătură? am spus, întrebându-mă dacă nu cumva încerca să mă tragă pe sfoară.

— Am să-ți spun numai când o să-mi arăți banii și nu înainte. Când te mușcă un șarpe, iei un antidot. Eu pot să-ți aduc antidotul împotriva mușcăturii lui Oscar. Dacă refuzi să dai cinci sute de dolari ca să salvezi treizeci de mii, ești un imbecil, și încă sunt politicoasă. Poți să-mi aduci banii în seara asta?

Dacă într-adevăr știa cum să-l neutralizeze pe Oscar, cei cinci sute de dolari erau într-adevăr un fleac.

— Da, e posibil, am răspuns.

— O să fiu acasă la ora două. Maddox Arms, apartamentul 10. Știi unde e?

Știam.

— Adu banii, domnule Scott, și o să-ți dau antidotul. Să fii acolo la două fix. Trebuie să iau trenul. (Se duse să deschidă ușa.) Acum trebuie să mai cânt încă pentru gașca asta de

bețivani. Pe curând!

Am trecut pe lângă ea ca să ies, apoi m-am întors și am privit-o în față. Avea trăsăturile crispate și, la lumina puternică din tavan, ochii îi străluceau. Aveam impresia că era înfricoșată.

Ne-am privit lung, apoi mi-a închis politicoș ușa în nas.

DOI

Părăsind parcare, am remarcat o mașină mare, neagră. Ieșise din al doilea rând și luase aceeași direcție ca și mine. Pe moment nu i-am acordat nicio atenție; cu toate astea mă urmări îndeaproape până în centru și nu mă depăși decât când m-am oprit în fața biroului, dar de asta nu mi-am amintit decât mai târziu.

Se făcuse unu fără un sfert. Aveam cheia de la ușa de la intrare, dar știam că dacă deschid declanșez semnalul de alarmă. Am sunat portarul, în speranța că încă nu se culcase.

Sosi, în sfârșit, și îmi aruncă o privire prin geamul ușii. Apoi întrerupse semnalul electric și-mi deschise.

— Sper că nu erai deja în pat, i-am spus. Am uitat niște hârtii la care vreau să lucrez duminică.

— Nu-i nimic, domnule Scott, spuse cu amabilitate. Tocmai mă culcam, dar nu m-ați deranjat. Stați mult timp?

— Cinci minute.

— Atunci, vă aștept, ca să vă deschid la plecare. S-ar spune că lucrați până târziu!

Am mormăit un răspuns neclar și am luat ascensorul.

Câteva minute mi-au fost suficiente ca să pătrund în birou și să deschid seiful. Am lăsat o chitanță semnată în locul celor cinci sute de dolari pe care i-am luat.

Revenind de la Mont Cresta, mă gândisem bine. Dolores îmi promisese un antidot împotriva mușcăturii lui Oscar. Asta putea să însemne că avea de gând să-mi ofere o informație care îmi permitea să-l ameninț pe Oscar și să-l împiedic să se servească de atuurile sale.

Aranjând banii în buzunarul de la spate, mă întrebam despre

ce naiba era vorba și până la ce punct puteam să am încredere în Dolores. Coborând cu liftul, mi-am amintit că Ross îmi spusese că trebuia să părăsească orașul. Dolores avea și ea nevoie de bani, tot pentru a pleca. Oare cei doi nu erau amestecați în vreo afacere care dusesse la moartea lui O'Brien?

Era clar că O'Brien fusese un individ care cerea o mică anchetă. Un simplu agent de la poliția rutieră care promite haine de vizon și locuiește într-o casă cu podele de sticlă luminată trebuia să fi avut o avere personală destul de frumoasă. Și atunci de ce rămăsese în poliție?

Când am revenit în hol, portarul mă aștepta răbdător. I-am urat noapte bună și mi-a deschis.

Îndreptându-mă spre Buick, am văzut un bărbat, în picioare, la intrarea unui magazin, pe partea cealaltă a străzii. Tocmai când mă întrebam ce căuta acolo, se retrase în întuneric.

Până am găsit Buick-ul și am pornit la drum spre cartierul rezidențial din Palm City, individul îmi ieșise complet din minte, dar, la fel ca și de mașina neagră, urma să-mi amintesc mai târziu de el.

Maddox Arms era situat în partea mai puțin elegantă a lui Maddox Avenue. Era o clădire de cărămidă datând de vreo cincizeci de ani și care nu fusese niciodată tencuită. Am urcat vreo cincisprezece trepte înalte și am pătruns într-un hol întunecat în care se aflau: un rând de cutii pentru scrisori în dreapta, un ascensor antidiluvian în față și o ușă pe care scria „Portar”, la stânga.

Un tabel aflat pe perete mă lămurii că apartamentul 10 se găsea la etajul trei. Urcând în lift, am aruncat o privire la ceas și am văzut că era două fără trei minute.

Ascensorul mă duse urcând din greu la trei. Aveam impresia că în orice clipă o să se rupă cablul de cabină și o să mă prăbușesc la subsol. Am fost fericit să-l văd oprindu-se în sfârșit, gemând, la etajul trei.

M-am trezit într-un coridor îngust cu câte o ușă la fiecare capăt. Cea din stânga purta numărul zece.

Pe ușă, o carte de vizită prinsă cu o pioneză o anunța pe „Miss Dolores Lane”. Am sunat și am auzit un târâit strident în

interiorul apartamentului.

Am așteptat puțin, cu nervii încordați, întrebându-mă dacă în zece minute voi fi în măsură să-l înfrunt pe Oscar Ross. Apoi am auzit o mișcare ușoară în spatele ușii, care se deschise câțiva centimetri, oprită de lanțul de siguranță.

— Cine e? întrebă Dolores fără să se arate.

— Scott, ce naiba. Pe cine așteptai?

Ușa se închise – atât cât să poată Dolores să desfacă lanțul – apoi se redeschise.

Dolores era îmbrăcată cu o haină ușoară de drum, peste o rochie gri. Părea neliniștită, dar reuși totuși să-mi arunce un zâmbet slab și deloc promițător.

— Intră! Când trăiești într-o pușcărie ca asta, trebuie să te ferești când îți sună cineva la ușă la două dimineța.

Am intrat înaintea ei într-o cameră destul de mare, cu un mobilier prăpădit. Am înțeles că nu prea stătea pe roze; și chestia asta dura de mult timp. Îmi surprinse privirea și zise:

— Nu da importanță. Mulțumesc lui Dumnezeu, plec. Singurul lucru bun de aici e că-i ieftin.

Am mai făcut câțiva pași. Lângă mine, o ușă era întredeschisă și vedeam o altă cameră care trebuie să fi fost dormitorul. La picioarele patului se afla o valiză uriașă. Mi-am zis că într-adevăr Dolores pleca în voiaj.

— Ai banii? mă întrebă, cu o ușoară neliniște în glas.

— I-am adus, dar nu scot un sfanț înainte de a fi sigur că informațiile tale merită banii.

Un surâs amar îi urâți fața.

— Merită banii. Arată-mi paralele.

Am scos teancul de bani din buzunar și i l-am arătat astfel ca să-i vadă bine. Privi cu lăcomie banii.

— Cinci sute de dolari?

— Da.

— Bun. Și acum am să-ți arăt ce am aici, spuse, deschizând sertarul unui birou amărât din colțul camerei.

Încă de la început, ceva îmi spunea că nu trebuia să am încredere; dar în mândria mea prostească eram convins, pentru că aveam de-a face cu o femeie, că puteam să-i fac ce vroiam.

Băgă mâna în sertar și se întoarse brusc. Îndreptă spre mine un revolver calibrul 38. I-am citit în ochi o hotărâre care mă făcu să-mi treacă un fior pe șira spinării.

— Nu mișca, suflă ea. Și pune banii pe masă.

Timp de câteva secunde nesfârșite, am rămas înmărmurit, cu ochii holbați. Cu o mână care nu tremura deloc, îmi puse arma în piept. Era pentru prima oară în viața mea când eram amenințat cu un revolver. Senzația asta n-avea nimic plăcut. Arma mi se părea periculoasă și macabră.

— Ai face mai bine să lași asta, am zis, cu vocea răgușită. S-ar putea descărca.

— O să se descarce dacă nu pui lovelele pe masă.

Făcu un pas prudent spre stânga, fără a înceta să îndrepte arma spre mine. Pipăind în spatele ei, găsi butonul vechiului aparat de radio de pe o măsuță și îi dădu drumul, apoi spuse cu repeziciune:

— Nu-i nimeni la etajul ăsta. Împușcătura n-o să se audă. Tipul de dedesubt e surd. O să creadă că e o pocnitură de eșapament sau n-o să audă absolut nimic.

Brusc, încăperea răsună de sunetele stridente ale unei muzici de jazz dezlănțuite. Dolores reluă cu o voce șuierătoare:

— Pune banii pe masă sau trag.

Nu o scăpăm din ochi. Îmi tresări inima când am văzut în privirea ei că nu glumea deloc. Și i-am mai văzut degetele albindu-se când mâna i se încordă și începu să apese pe trăgaci. Aveam senzația oribilă că într-o secundă o să țâșnească glonțul.

M-am grăbit să arunc pachetul cu bani pe masă.

Scoase un suspin prelung și aplecă ușor arma. În ciuda machiajului gros, am văzut că transpira.

— Dă-te înapoi până la perete.

Am ascultat-o și am privit-o umflând bancnotele și îndesându-le în buzunarul hainei. Cu un glas cât am putut mai calm, i-am spus:

— N-o să ajungi departe. Poliția o să te găsească.

Mi-a zâmbit.

— Nu-ți face iluzii. Dacă spui ceva poliției despre mine, atunci și eu o să le povestesc despre tine. Oscar nu e singurul

care știe tot. Și eu sunt la curent. Să nu-ți imaginezi că-mi place să fac asta. Nu sunt nici hoată și nici șantajistă, dar trebuie neapărat să părăsesc orașul și e singura modalitate pe care am găsit-o. Nu te apuca să faci pe eroul și nu încerca să mă împiedici s-o șterg, că altfel trag. Și acum, întoarce-te cu fața la perete și nu mișca.

Ochii ei strălucitori aveau în același timp o expresie necruțătoare și îngrozită. N-ar fi ezitat să tragă, vedeam asta, dacă n-o ascultam. M-am întors cu fața la perete.

Am auzit-o trecând în dormitor și ieșind aproape imediat. După călcătura apăsată, mi-am dat seama că ducea valiza.

— Adio, domnule Scott, zise. Mi-ai fost de mare folos. Îmi pare rău că te-am păcălit, dar n-aveai decât să nu te lași dus de nas. Nu trebuie să mă urăști.

Ușa se trânti și am auzit cheia răsucindu-se în broască. M-am îndepărtat de perete și mi-am scos batista să-mi șterg fața. Apoi m-am dus să închid radioul. Liniștea bruscă mă plesni tot atât de brutal ca și urletele jazz-ului. Mă apropiasem de ușă când am auzit-o pe Dolores țipând dintr-o dată pe culoar:

— Nu! Lasă-mă! Nu... Nu...

Am rămas acolo, cu inima bătând; vocea lui Dolores era înnebunită de groază.

Apoi scoase un urlat ascutit care mă străbătu ca un cuțit. Strigătul fu urmat de zgomotul unei lupte și de căderea unui corp. Țipă din nou. Urletul ăsta îl mai aud încă în coșmarurile mele. Apoi s-a așternut liniștea. Rămăsesem nemișcat, cu inima bătând, cu urechea la pândă:

Am auzit trântindu-se grilajul ascensorului; apoi scârțâitul cablului mă anunță că liftul cobora.

După un minut nesfârșit de lung, scârțâitul se opri și am auzit, atenuat de cele trei etaje, zgomotul grilajului care era tras.

În stradă, o mașină demară și se îndepărtă rapid. Încă nu mă mișcasem, sudoarea îmi curgea pe obraji; stăteam cu auzul încordat, în liniștea care acum învăluia toată clădirea. Dintr-o dată, am auzit prin ușă horcăitul înăbușit al cuiva în agonie. Mi-a înghețat sângele în vene.

CAPITOLUL X

UNU

Stăteam încă nemișcat, cu ochii ațintiți asupra ușii închise, când răsună soneria telefonului. Zgomotul brusc și strident mă făcu să tresar. Am privit aparatul de pe birou și, în timp ce telefonul continua să sune, am încercat să deschid ușa, dar era închisă cu cheia dinspre exterior.

Era o ușă masivă. Nu aveam nicio șansă să o sparg fără zgomot. Și, oricum, mi-ar fi luat ceva timp.

Am fugit la fereastră, am tras perdeaua și am privit în stradă, trei etaje mai jos. Nicio ieșire în partea asta. M-am dus să arunc o privire pe fereastra dormitorului. Nici pe acolo nu era vreo cale de ieșire. Am revenit în living. Sunetul neîntrerupt și strident al soneriei mă călca pe nervi.

Mai era o ușă în fața mea. Am deschis-o și am descoperit o chicinetă. Fereștriuca, foarte înaltă, ar fi lăsat să treacă cel mult o pisică.

Nu mai suportam să aud telefonul sunând și am ridicat ușurel receptorul. L-am așezat pe birou. În momentul în care mă întorsesem să mă îndrept spre chicinetă, am auzit o voce înfundată, o voce de bărbat, care răzbătea din receptor:

— Dolly? Tu ești, Dolly? Aici e Ed. Vorbește, ce naiba, nenorocitul ăsta de tren pleacă în cinci minute...

Am fugit în chicinetă și am deschis un dulap, în căutarea unei scule solide ca să sparg ușa, dar n-am găsit nimic. Am revenit la intrare și m-am aplecat să privesc pe gaura cheii. Cheia ora tot acolo.

Receptorul continua să bâzâie și vocea fantomatică se auzea încă, înfundată.

Am privit în jurul meu și am observat un ziar pe un scaun. Am scos o pagină și am vârat-o pe sub ușă. Spațiul dintre ușă și podea era destul de mare.

Revenind în chicinetă, cu inima bătând, complet amețit, am început să scotocesc cu frenezie în toate sertarele. Am avut noroc, când l-am deschis pe cel de-al patrulea; am descoperit un cleștișor. L-am luat și am revenit la intrare. Nu mi-a fost prea greu să împing cheia afară din broască și am auzit-o căzând pe ziar. Cât se poate de încet, am tras ziarul spre mine. Și odată cu el și cheia.

Am ridicat-o.

În aceeași clipă, am auzit un declic în telefon și apoi tonul. L-am închis, am revenit la ușă, am introdus cheia în broască cu o mână tremurândă și am deschis. Am înaintat un pas, în întunericul culoarului, Dolores zăcea pe burtă lângă ascensor, cu haina de drum ridicată, cu picioarele ei lungi desfăcute într-o atitudine ridicolă. Trebuia să fi mort ca să stai într-o asemenea poziție. Vederea cadavrului mă îngheță.

Am rămas în prag privind-o aproape un minut, apoi am întins mâna în spatele meu, am stins lumina și am închis ușa.

Cu pași lenți, sugrumat de emoție, cu respirația întretăiată, m-am apropiat de Dolores. Nu-i vedeam fața, dar părul era năclăit tot de sânge. Știam deja că e moartă, dar trebuia să mă conving.

Am luat-o de umăr și am întors-o pe spate.

Primise în tâmpla dreaptă o lovitură groaznică, care îi crăpase capul. Trebuie să fi murit pe loc. Am închis ochii, luptându-mă cu greața. Mi-au trebuit mai multe secunde să scap de senzația îngrozitoare și să regăsesc curajul de a o privi.

Am vârât o mână în buzunarul hainei, dar bineînțeles că cei cinci sute de dolari nu mai erau. Valiza dispăruse și ea.

M-am ridicat, mi-am șters fața și mâinile cu batista și am reușit să mă îndepărtez spunându-mi, într-un acces de nebunie, că dacă mă găseau acolo ar fi dedus imediat că eu eram asasinul.

Nu aveam decât o idee: să ies din clădire și să fiu cât mai departe când vor descoperi cadavrul. Am început să cobor scările. Eram la jumătatea etajului doi când am observat dintr-o dată o fată care urca în întâmpinarea mea.

O secundă am rămas nemișcat, cuprins brusc de dorința nebună de a mă întoarce și fugi spre etajele superioare; am

reușit totuși să mă stăpânesc și am continuat să cobor. Scara era slab luminată, dar reușeam să disting suficient de bine fata pentru a o putea recunoaște la nevoie. Mi-am zis că asta era valabil și pentru ea, dacă mă revedea.

Era o tânără blondă, cu figura palidă și obosită, o față banală, cu ochii încercănați.

Pe sub haina neagră întredeschisă purta o rochie de seară imprimată, așa cum vezi cu grămada în magazine de confecții de pe Arcade Street, și părul îi era împodobit cu o garoafă roșie ofilită.

Mă privi trecând cu un aer indiferent și urcă fără să se oprească.

Am continuat să cobor. Dacă mergea până la etajul trei, dădea peste cadavrul lui Dolores. Mi-am zis ca strigătele ei ar fi alarmat poliția înainte ca să pot părăsi cartierul.

Odată ajuns la nivelul primului etaj, am coborât ultimele trepte din patru în patru.

Am traversat holul și m-am oprit să ascult, înainte de a ieși în stradă. Am auzit trântindu-se undeva o ușă, dar n-a fost nici cel mai mic strigăt. Tânăra trebuie să fi locuit la doi. Am deschis cu grijă ușa de la intrare și am aruncat o privire la stânga și la dreapta în lungul străzii pustii.

Apoi, după ce am trântit ușa în urma mea, am coborât dintr-un salt treptele și am ajuns la Buick-ul pe care-l lăsasem la vreo cincizeci de metri.

M-am așezat la volan și am căutat pe pipăite contactul. Mă simțeam destul de rău. De-abia acum resimțeam efectele șocului pe care îl avusesem descoperind cadavrul lui Dolores, și a trebuit să rămân nemișcat câteva secunde, cu ochii închiși, luptând împotriva leșinului ce mă cuprindea.

Apoi am auzit o mașină apropiindu-se. Zgomotul motorului mă readuse în simțiri și am băgat rapid cheia în contact. În momentul în care mă pusesem în mișcare, un taxi m-a depășit și a parcat lângă trotuar, în față la Maddox Arms. Din mașină ieși un bărbat, cu o valiză în mână, plăti șoferul, fugi spre ușă și o deschise.

Am ezitat o secundă privind taxiul plecând. Era oare vorba

despre acel Ed care telefonase?

Am demarat de lângă trotuar și am accelerat rapid ca să frânez la prima intersecție și să mă înfund pe prima străduță unde erau parcate mai multe mașini. Dacă într-adevăr era Ed, mi-am zis că ar fi fost curată nebunie să nu-l privesc mai îndeaproape.

După ce am parcat mașina, am rupt-o la fugă până la intersecție și apoi am luat-o agale pe Maddox Avenue. La cincizeci de metri de Maddox Arms m-am oprit, m-am ascuns în umbra unei clădiri și am așteptat.

S-au scurs cinci sau șase minute. Am remarcat atunci pe tipul cu valiza care ieșea în cea mai mare grabă din imobil.

Mi-am părăsit postul de observație și m-am îndreptat în direcția lui cu un pas rapid, ca cineva care se întoarce târziu de la o petrecere și se grăbește să ajungă acasă.

Bărbatul cu valiză se opri ajungând pe trotuar și mă privi. L-am văzut tresărind la vederea mea, apoi se întoarse rapid și se îndreptă în direcția opusă.

M-am luat după el, grăbind puțin pasul, ca să nu-i pierd urma, dar nelăsându-l totodată să vadă că-l urmăresc.

Sosind la intersecție, se întoarse și o luă la stânga. Cum dispăru, am rupt-o la fugă în vârful picioarelor; am avut timp să-l văd traversând și intrând pe o străduță întunecoasă.

Cum ieși din raza mea de vedere, la rândul meu am traversat alergând și m-am oprit la colțul șoselei ca să arunc o privire discretă pe stradă. Se îndrepta spre un șir de taxiuri oprite în stație. L-am văzut urcându-se în primul taxi, care demară.

Am traversat strada dintr-un salt, am năvălit în a doua mașină și am strigat:

— Urmărește taxiul! Ai cinci dolari dacă nu-l scapi. Nu te apropia prea mult. Nu vreau să-și dea seama clientul.

Șoferul băgase deja în viteză înainte ca să apuc eu să închid ușa. Îmi spuse:

— Va fi dificil. Nu e deloc circulație și nu ne putem ascunde. L-am auzit dând colegului adresa hotelului „Washington”.

— S-ar putea să se răzgândească. Nu vreau să-l pierd.

— Nu vă faceți griji. Cel mai bine ar fi să mergem direct la

„Washington”, altfel categoric ne va remarca.

Mi-am zis că avea fără îndoială dreptate.

— De acord. Întâi la „Washington”.

Nu i-au trebuit nici cinci minute să ajungă la hotel. Șoferul opri taxiul la cincizeci de metri de intrare și se întoarse surâzând.

— Ei bine! Încă nu-i aici, dar o să vină. Îl așteptăm?

— Da.

I-am oferit o țigară și am luat și eu una. N-am ieșit din mașină și supravegheam intrarea hotelului prin geamul din spate.

„Washington” era un hotel de mâna a patra, a cărui clientelă era formată din voiajori comerciali. Singurul său avantaj era că se găsea aproape de gară. Am așteptat în tăcere timp de cinci sau șase minute și, tocmai când începusem să cred că-mi pierdusem omul, am văzut celălalt taxi oprindu-se în fața hotelului. Bărbatul cu valiza ieși, plăti șoferului și pătrunse rapid în hotel. Șoferul meu se întoarse cu un zâmbet fericit pe față.

— Vedeți? Ce vă spuneam eu?

I-am dat cei cinci dolari.

— Mulțumesc, am spus. Mă duc să-i zic prietenului două vorbe.

— Aveți nevoie de o mâna de ajutor?

— Oh! Nu-i nevoie!

Am ieșit din taxi, am făcut șoferului un semn prietenesc și m-am apropiat de intrarea hotelului. După ce am urcat cele câteva trepte, m-am oprit în fața ușii cu geam, pentru a studia interiorul.

Bărbatul cu valiza discuta cu recepționarul de noapte, un bătrân chelios care îl asculta cu un aer de adâncă indiferență.

Stăteau de o parte și de alta a recepției și lumina lămpii cădea din plin pe figura tipului cu valiza.

Puteam să-l văd cât se poate de bine.

Nu era genul de individ pe care mă așteptam să-l văd plecând în călătorie cu Dolores. Era scund și gras, aproape de șazeci de ani, cu o față mare și umflată, buhăită de abuzul de băuturi tari.

Acum, că-l vedeam mai bine, am observat că hainele-i erau roase și arătau a fi purtate de multă vreme. Costumul lui albastru lucea în coate, pălăria gri era murdară și pătată de grăsime. În tot acest ansamblu mizerabil, nu avea nouă decât o nemaipomenită cravată albastru deschis, decorată cu capete galbene de cai.

Tot discutând cu recepționarul de noapte, nu înceta să se șteargă cu o batistă jengoasă și – chiar de departe – părea îngrijorat și tulburat.

Sfârși prin a-i da banii recepționarului care împinse spre el un registru uriaș. Tipul se înscrise, semnă, luă cheia unei camere pe care i-o aruncase recepționarul, apoi, săltându-și valiza, traversă holul și dispăru pe o scară prost luminată.

Am ezitat un moment, după care, am împins ușa și am pătruns în hol.

DOI

Tipul de la recepție mă privi cu un aer indiferent și obosit. Mi-am pus coatele pe tejghea, în fața lui. După ce l-am privit îndeaproape, mi-am zis că nu era decât o singură cale să mă înțeleg cu un individ ca el. Costumul lui jerpelit și manșetele destrămate îi trădau sărăcia.

— Am nevoie de niște informații referitoare la tipul care a urcat adineauri, am spus, pe un ton convingător.

Am luat portofelul, am scos o hârtie de zece dolari, i-am fluturat-o pe sub nas și am început s-o răsucesc în mâini, făcând-o sul ca pe o țigară. Am apucat-o apoi cu două degete, ca pe un creion și mi-am pus palma pe tejghea, sub nasul individului.

Privirea recepționarului împietri pe bancnota răsucită. Începu să respire zgomotos, cu nările lipite, iar fața i se luminează.

— Nu avem obiceiul să dăm informații despre clienții noștri, zise, pe un ton șovăielnic. Cine sunteți?

— Un tip care vrea să cumpere niște informații cu zece dolari.

Se încovoie și închise ochii ca și cum ar fi reflectat adânc.

Așa cum stătea, semăna cu o cloșcă bătrână și golașă. Apoi deschise ochii și privi din nou bancnota. Spuse, ca și cum ar fi vorbit singur:

— Nu sunteți nici polițist și nici detectiv particular...

Mă scrută avid cu privirea-i plictisită în căutarea vreunui indiciu oarecare, dar nu descoperi nimic.

— N-are importanță cine sunt, am zis. Cum se numește?

O mână, pe care părea că uitase s-o spele de mai multe zile, se întinse ușor spre bancnotă. Am lăsat-o să se apropie de bancnotă, apoi mi-am retras mâna. Am repetat:

— Cum se numește?

Celălalt suspină.

— Nu știu. Aș pune pariu că nu s-a înscris sub adevăratul său nume, zise, împingând registrul spre mine.

Am putut citi literele unui scris mărunț și stângaci: „John Turner, San Francisco”.

— Turner, zise el, pe un ton plângăreț. Dacă-ș avea un dolar pentru fiecare Turner care-i aici, aș putea să mă retrag la țară.

— Ți-a explicat de ce a venit așa de târziu și cât timp are de gând să rămână?

Recepționarul se ghemui din nou cu un aer umil.

— Dacă aș avea banii în mână, s-ar putea să-mi revină memoria. La vârsta mea, e uimitor ce memorie capricioasă am.

Am lăsat bancnota să cadă pe tețghea.

— Las-o acolo și privește-o bine.

Se aplecă asupra hârtiei și suflă ușor deasupra, apoi ridică privirea și întrebă:

— Ce doriți să știți, domnule?

I-am repetat întrebarea.

— A pretins că a pierdut ultimul tren și că speră să ia primul tren de dimineață, a răspuns. A cerut să fie trezit la șapte.

— Încotro e trenul ăla?

Recepționarul clătină din cap cu regret.

— Nu mi-a spus. Nu e spre Frisco. Nu e niciun tren spre San Francisco mâine la șapte și jumătate. Ar putea fi San Diego. Ultimul tren spre San Diego a plecat la două și jumătate și cel de

dimineată e la șapte și jumătate.

M-am gândit o clipă și am întrebat din nou:

— Care-i numărul camerei lui?

Tipul puse un deget pe bancnotă și cu o mișcare lentă o trase încetișor spre el.

— 28, zise, dar nu vă faceți iluzii. Nimeni nu poate urca dacă n-a plătit o cameră.

— 27 sau 29 sunt libere?

Privi rândurile de chei de pe tablou, întorcând puțin capul, apoi, fără să lase bancnota, întinse mâna stângă și luă cheia de la 29.

O puse în fața mea și, cu o mișcare la fel de rapidă ca a unei șopârle care înghite o muscă, făcu să dispară hârtia de zece dolari.

— Doi dolari pe noapte, spuse. De altfel, camera nu-i chiar așa de proastă. Oricum, e mai bună decât a lui.

Am lăsat cei doi dolari și am luat cheia.

— În cazul în care nu mă trezesc, scoală-mă la șase și jumătate.

— De acord. Primul etaj, la stânga, pe culoar.

I-am mulțumit și am urcat până la etajul întâi.

Culoarul era slab luminat, mocheta era subțire ca o foaie de țigară iar vopseaua de pe uși era scorojită. Miasme de varză, de canal înfundat și de trupuri nespălate pluteau peste tot. În mod sigur, „Washington” nu era unul dintre cele mai bune hoteluri din Palm City.

Ajungând la 27, am mers pe vârfuri și m-am oprit în față la 28 ca să trag cu urechea. N-am auzit nimic și am mers la 29. Am deschis ușa și am căutat pe pipăite întrerupătorul. Am aprins lumina. Camera era într-adevăr o chichineață. Am intrat având grijă să nu fac zgomot. Am închis ușa și am aruncat o privire circulară prin cameră.

Era un pat, o chiuvetă, o bucătică de carpetă și două scaune. Deasupra patului era agățată o gravură care arăta o femeie înaripată, cu fundul cât o baniță acoperit cu un petic de voal. Bătea cu pumnii într-o ușă plină de piroane. Fără îndoială că era o alegorie care reprezenta dragostea neînțeleasă. Dacă dragostea

ar semăna cu caricatura aia de femeie, ar fi mai bine ca ușa să rămână neclintită.

Am traversat camera și m-am lăsat să cad pe pat.

După ceasul meu, se făcuse trei fără zece și m-am simțit dintr-o dată complet epuizat.

Petrecusem sâmbăta cea mai agitată și mai neplăcută din viața mea și mă întrebam cu neliniște ce-aș mai putea face acum.

Eram tentat să mă întind un pic în pat, așa, îmbrăcat, și să dorm puțin. Aproape cedasem tentației când am auzit cum în camera vecină cineva ridică receptorul telefonului.

M-am trezit dintr-o dată, cu urechea la pândă. Bărbatul care se înscrisese sub numele de Turner zicea:

— Adu-mi o sticlă de scotch și gheață. Și în viteză!

A urmat un moment de tăcere, apoi mormăi:

— Puțin îmi pasă. Adu-mi ce-am spus, fără comentarii.

Închise. Am rămas un moment cu privirea ațintită pe covorul prăfuit, apoi am făcut un efort, m-am ridicat și m-am apropiat în vârful picioarelor de ușă. După ce am deschis-o fără zgomot, am stins lumina. Așteptam nemișcat lângă ușă.

Cele zece minute care s-au scurs mi s-au părut o veșnicie. În sfârșit, am auzit pași târșâiți pe scară. Am scotocit în portofel și am scos o hârtie de cinci dolari. Categorie, în noaptea aia aruncam cu banii pe fereastră, dar cel puțin speram să nu fie de pomană.

Recepționarul apărui pe coridor, încărcat cu o tavă pe care erau așezate o sticlă de whisky și o cupă cu gheață. Mergea de parcă avea bătăături la picioare.

Când ajunsese în fața camerei 25, am ieșit pe culoar și m-am așezat în fața lui, fluturându-i bancnota de cinci dolari, apoi i-am întins-o. În același timp, i-am luat tava din mâini.

Luă banii ca un tigru înfometat care se repede asupra unui biftec, îmi aruncă o privire pierdută, privi spre camera 28, apoi se grăbi să coboare. L-am urmărit din ochi. Se mai întoarce o dată și apoi dispăru, în sfârșit, pe scări în jos.

Am pus tava pe jos, în fața ușii 28 și am bătut.

— Cine-i acolo? Întrebă așa-zisul Turner.

— Băiatul de serviciu, am spus, apăsând cu toate puterile în ușa.

L-am auzit traversând camera și răsucind cheia în broască; deschise ușa pe care eu o împingeam cu toată forța. Ușa se deschise brusc și Turner, sau Ed sau nu mai știu cum, căzu pe spate. Reușisem.

Dar pentru un tip de șaiszeci de ani, avea reflexe uimitor de rapide. Se ridică, se întoarse și țâșni spre pat, unde era un Colt 45.

Am sărit peste el și ne-am prăbușit pe pat. Reușise să apuce revolverul, dar și eu l-am prins strâns de mână. Câteva secunde ne-am încercat forța și agilitatea, dar eu aveam tinerețea de partea mea.

L-am răsucit mâna și i-am smuls arma, m-am ridicat și am fost în picioare înainte ca el să poată face o mișcare.

Când în sfârșit s-a ridicat, în fața ochilor avea țeava neagră a revolverului îndreptată asupra lui. Preferam să fie el, decât să fiu eu.

Mă privea nemișcat și fața-i grăsană începu să se învinețească. Am încercat fără prea mult succes să-mi recapăt răsuflarea și i-am zis:

— Calmează-te. Trebuie să stăm de vorbă.

Își trecu vârful limbii peste buze și întrebă cu o voce cleioasă:

— Cine dracu' ești?

— N-are nicio importanță. E de băut în fața ușii. Dacă te-ai mișca să iei sticla, am putea avea o mică discuție.

Trebuie să fi simțit o nevoie acută de alcool, căci țâșni din pat și săltă tava de parcă de asta îi depindea viața. O aduse cu grijă în cameră și o puse pe pat. În timp ce-și turna scotch într-un pahar, m-am întors și am închis ușa cu cheia.

— Eu îl vreau cu un pic de gheață, i-am spus încetișor. Mă privi cu ochi sticloși.

— Dar cine ești și ce vrei? mormăi, studiindu-mă, cu mâna încleștată pe pahar.

Din aerul lui perplex, am văzut că habar n-avea ce caut acolo.

— Eu sunt cel care pune întrebările, iar tu o să-mi răspunzi, i-am explicat, pe un ton intenționat aspru. De ce n-ai anunțat

poliția când ai găsit-o?

Păli dintr-o dată. Pe fața-i golită de sânge nu i se mai vedeau decât vinișoarele roșiatice. Mormăi:

— Știi, deci?

— Da. Te-am văzut intrând și apoi ieșind. De ce n-ai chemat poliția?

— La ce bun? zise, întorcându-se.

— Cum te numești?

Își trecu din nou limba vânătă peste buzele uscate.

— Turner. John Turner.

— Bine, dacă așa vrei...

Am ridicat revolverul. Era greu și dificil de mânuit. Citisem despre calibrul 45 în romanele polițiste, dar era pentru prima dată când țineam în mână unul. Eram surprins să constat cât era de mare și greu. Am reluat:

— Ridică-te și treci la perete. Trebuie să chem poliția.

Tresări și-și vărsă whisky pe genunchi.

— Hei! Stai puțin, spuse, pe un ton răgușit. Habar n-am de nimic. Am găsit-o acolo. Cineva i-a crăpat capul.

— Cum te numești?

— Ed Nutley. Sunt impresarul ei.

Era logic. Mi-am amintit că Dolores îmi vorbise de el.

— De ce n-ai anunțat poliția?

Sorbi un pic de whisky. Alcoolul păru că-i face bine. Încruntă sprâncenele.

— Ce te interesează asta pe tine? mormăi. Și dacă tot am ajuns aici, tu cine ești? Nu ești polițist, nici ziarist și pun pariu că nici detectiv particular nu ești... Atunci cine dracu' ești?

— Auzi, dacă nu vrei să-mi răspunzi la întrebări, am să chem poliția și poate la întrebările lor ai să răspunzi.

Își pierdu siguranța.

— Aveam de gând să-i chem, îngână. Imediat ce-mi reveneam puțin, aveam intenția să-i anunț.

— Hai, atunci. Anunță-i acum, am spus, în speranța că băutura nu-l turtise într-atât să facă ce spun eu.

Își puse paharul jos și timp de câteva clipe am crezut că o să ridice receptorul. Dar se mulțumi să scoată un pachet mototolit

de țigări, să-și atârne una de buza inferioară și s-o aprindă.

— Știi cine ești, spuse dintr-o dată. Probabil că m-am pierdut rău de tot de nu mi-am dat seama mai devreme. Tu ești cel care i-a dat banii de drum.

Am pus arma pe toaletă, am trecut pe lângă Nutley și mi-am turnat un whisky slab. Se părea că am nevoie. Cu paharul în mână, m-am așezat pe un scaun lângă fereastră.

— Și dacă aș fi, cu ce schimbă asta lucrurile?

Mă privi cu ochii mari.

— Aha. Deci, așa! Chiar i-ai dat bani?

— Te îndepărtezi de subiect. Vreau să știu de ce nu ai anunțat poliția când ai găsit-o ucisă. Dacă nu-mi spui, atunci o să mergem la poliție amândoi și-o să le explici lor.

Ezită și sfârși prin a ridica din umeri.

— Nu voiam să mă trezesc amestecat în vreo chestie, spuse, ștergându-și fața cu o batistă jengoasă. Ar fi putut să creadă că eu am făcut-o. (Își aranjă cu grijă batista.) Și doar o prevenisem... (Se întoarse brusc și-și încruntă sprâncenele.) În sfârșit, asta e, nu voiam să fiu amestecat în porcăria asta, încheie cu stângăcie.

— Despre ce o preveniseși?

Ezită din nou, apoi își luă paharul și-și termină băutura dintr-o înghițitură înainte de a-și mai turna o porție.

— Nu știu de ce îți spun toate astea, murmură el. Poate sunt beat, dar dacă asta te-ar putea interesa, să știi că eu i-am spus că trebuie să fie într-o ureche să se mărite cu polițaiul ăla.

— De ce i-ai spus asta?

Dădu peste cap jumătate din whisky și mă privi cu ochi urduroși.

— Pentru că era un tip de nimic, dar ea nici n-a vrut să m-asculte. (Privi fundul paharului cu un aer mohorât.) Niciodată nu voia să m-asculte. I-am spus că se lasă târâtă în tot felul de afaceri dubioase, dar mi-a răs în nas. Ca să-și permită să o ducă așa de bine, polițistul ăla nenorocit probabil că era băgat în rahat până-n gât. Dar ei puțin îi păsa. Spera că măritându-se cu el putea să abandoneze scena și asta își dorea cel mai mult. (Mai bău o înghițitură.) Iar acum, s-a ales cu capul spart, asta a câștigat.

— De fapt, care erau combinațiile lui O'Brien?

Mă privi neîncrezător.

— Habar n-am.

— Pentru ce-și dorea ea așa de mult să plece?

Își umflă obrazii.

— Păi, știu eu, nu-i mai rămăsese nimic de făcut pe-aici. Voia să facă o plimbare prin Mexic...

— Dar ardea de nerăbdare să dispară... Altceva era. Despre ce era vorba?

Își turnă din nou de băut.

— I-ai dat banii?

— Da, dar i-a luat ucigașul.

Cu dosul palmei își șterse sudoarea care i se prelingea pe față, privirea îi era la fel de tulbure.

— Cred că mai am un pic și mă plesc. Lasă-mă să mă gândesc.

Își trecu din nou mâna peste față și, după câteva momente reuși să continue:

— Dacă știi ce i s-a întâmplat, înseamnă c-ai văzut-o înaintea mea. Deci, știai înaintea mea că era moartă. Ți-a stors deci cinci sute de dolari. (Sughiță ușor, cu mâna la gură.) Poate că m-a cam luat apa, dar tâmpit nu sunt. S-ar putea tot așa de bine s-o fi omorât tu. (Se rezemă mai bine în perne și mă privi.) Mda... S-ar putea foarte bine. Și cred că n-ar fi o idee chiar așa de rea să anunțăm poliția. Reprezinți mai mult interes pentru ei decât mine. Eu n-am niciun mobil, pe când tu, pardon!

Am rămas impasibil, cu toate că inima începuse să-mi bată nebunește.

— Nu eu am ucis-o, i-am spus, privindu-l în ochi; de altfel cred că nici tu, dar dacă ții într-adevăr, o să mergem la secția de poliție și vom vedea.

Surâse ușor.

— De acord, bătrâne, sunt gata să te cred. Eu nu vreau complicații. E moartă. Nimic n-o poate aduce la viață. Fie vorba între noi, nici nu țin să aflu cine i-a făcut felul. (Se aplecă în față și se frecă cu pumnii la ochi.) Și așa am avut destule neplăceri cu poliția în viață. Și dacă n-o să-ți pună ție în spate crima asta, o

să mi-o pună mie. Mai bine nu ne amestecăm. Și acum, dac-ai șterge putina, să pot să mă culc? Trebuie să plec cu trenul de dimineață devreme și nu mă simt deloc bine.

M-am hotărât să arunc o nadă.

— Tu-l cunoști pe tipul ăla, Ross?

Reacția lui mă dezamăgi: făcu doar ochii mari.

— Nu cunosc pe nimeni, spuse, alegându-și cu grijă cuvintele. Dar crede-mă pe cuvânt. Dacă ai ține la viață, n-ai mai căuta să cunoști pe nimeni, în bârlogul ăsta nenorocit. Și acum ce-ai zice să mă lași să trag un pui de somn?

— Crezi că el a omorât-o?

Gura lui flască se strâmbă într-o încercare de zâmbet.

— Ross? Glumești? N-ar avea curaj să omoare o muscă.

Am mai lansat o momeală.

— Atunci crezi c-ar putea fi Art Galgano?

Dintr-o dată, mi-am dat seama că-mi atinsesem ținta. Se încordă, își încheșta pumnii și deveni livid. O bucată bună de timp, rămase nemișcat, cu privirea ațintită asupra mea, apoi mormăi cu o voce răgușită:

— Nu știi cine-a ucis-o. Și acum, cară-te!

Aveam impresia că nu mai scot nimic de la el și de altfel eram prea obosit ca să-mi mai pese. Poate că dimineață aș fi avut mai multe șanse dacă puneam mâna pe el. Pe moment, nu-mi doream decât să dorm. M-am ridicat.

— Ne vedem înaintea să pleci, am spus, târându-mă până la ușă. Să nu-ți imaginezi cumva că am terminat cu tine.

— Hai! Las-o moartă, mârâi el.

Paharul îi scăpă din mână și se sparse-n bucăți pe covor, într-o baltă închisă la culoare.

— Mi s-a acrit aici. De-abia aștept să plec.

O ultimă privire mi-l dezvălui șiroind de transpirație, cu ochii umflați de oboseală, cu mâna încheștată pe sticla de whisky. N-arăta deloc bine.

Am ieșit pe culoarul întunecos și am închis ușa. N-aveam niciun chef să-mi petrec noaptea în hotelul ăla prăpădit și împutit, dar nu mă mai simțeam în stare să mă întorc cu mașina tocmai la bungaloul meu.

Am intrat la 29, am aprins lumina și mi-am scos haina și pantofii. M-am aruncat pe pat, frânt de oboseală și rupt de șale, mort de somn. Am încercat să mă gândesc la câte se întâmplaseră în ziua aceea. Voiam să reflectez asupra celor spuse de Nutley, dar eram terminat. Într-un minut, am căzut într-un somn de plumb și fără vise.

Am fost trezit din somn brusc de o împușcătură; eram gata să cad din pat. M-am ridicat, cu inima bătându-mi nebunește, cu ochii holbați în întuneric, convins că fusese un foc de revolver.

Apoi am auzit pași ușori și repezi pe culoar. M-am dat jos din pat, am traversat camera fără să aprind lumina și am întredeschis ușa fără zgomot, să arunc o privire pe culoar.

Un miros înțepător de praf de pușcă ieșea din camera lui Nutley. Ușa era deschisă și lumina aprinsă.

M-am apropiat și m-am uitat în cameră. Nutley, întins pe jos, zăcea într-un colț. Era în pijamaua lui jengoasă și cu picioarele goale. O pată urâtă de sânge se întindea sub buzunarul de la piept al pijamalei.

Am văzut pata lățindu-se încet. Nu mai era nimic de făcut. Acum chiar că era singur.

Câțiva pași mai încolo, pe culoar, o femeie începu să urla. Și mie îmi venea să urlu.

CAPITOLUL XI

UNU

Aveam impresia că trăiesc într-o lume de coșmar, unde nu făceam altceva decât să fug din fața cadavrelor.

În picioare, în prag, căzut în transă în fața priveliștii oferite de Nutley, îmi spuneam că n-ar fi trebui cu niciun chip să fiu găsit în hotelul ăla și că trebuia s-o șterg înainte ca poliția să sosească. Femeia continua să țipe la capătul holului, și alta, un etaj mai jos, începu să-i țină isonul.

Privirea sticloasă și tulbure a lui Nutley dovedea că era mort. Eram atât de obosit încât mi-a trebuit un efort uriaș ca să străbat culoarul și să cobor scările. Femeia începu să strige la fereastră:

— Poliția! Asasinul! Poliția!

Spaima îmi dădu deodată aripi și m-am trezit în hol, cu răsuflarea tăiată, cu nervii încordați. Jos mă aștepta o altă surpriză.

Recepționarul zăcea lângă birou, pe burtă, într-o baltă de sânge. Fusese lovit în tâmpla dreaptă, la fel ca Dolores Lane.

Începusem să mă obișnuiesc cu morți violente și am aruncat o privire cadavrului, prea îndobitocit ca să-mi mai pese, cu nervii tociți. În aceeași clipă, am auzit în depărtare urletul unei sirene de poliție și-am rămas împietrit, cu auzul încordat. Zgomotul creștea în intensitate și se apropia amenințător.

Cu inima bubuind, am deschis ușile dinspre stradă când mi-am dat seama că ieșind pe acolo cad exact în brațele poliției, în spatele recepției se vedea o ușă pe care se putea citi: „Serviciu”.

Am înconjurat teigheaua în fugă, am deschis ușa și am pătruns într-un culoar întunecos. În față, o scară cobora spre subsol. N-am ezitat o secundă. Am coborât scara și m-am trezit în coridorul bucătăriei. M-am oprit o clipă, atât cât să remarc o pivniță uriașă plină de tot felul de vase. Nu era nici dracu' și m-

am grăbit spre o ușă pe care scria „Ieșire de serviciu”.

Mi-a fost destul de greu să trag zăvoarele înțepenite, dar am reușit. Am deschis ușa și am scos capul. Mă găseam într-o fundătură întunecoasă.

Am tras ușa după mine și m-am îndreptat cu pași repezi spre stradă. Odată ajuns la capătul fundăturii, am privit atent împrejur.

O mașină de poliție era în fața intrării hotelului, dar nu se vedea niciun agent.

Lipit de perete, am luat-o în cealaltă direcție; de-abia îmi mișcăm picioarele, dar reușii totuși să alerg.

Trecusem prin două intersecții și fusesem obligat să încetinesc fuga, când am văzut un taxi în căutare de clienți, îndreptându-se spre mine. Cu toate că-mi spuneam că dacă fac semn taxiului aș fi putut avea neplăceri, că odată ce alarma era dată, șoferul și-ar fi amintit de mine și mi-ar fi dat semnalmente poliției, eram prea epuizat.

Am ridicat mâna și taxiul s-a oprit lângă mine. I-am spus șoferului să mă ducă la Maddox Avenue, cât se poate de repede.

Îmi aruncă o privire pătrunzătoare, apoi îmi deschise portiera și m-am urcat. Ne-a luat zece minute să ajungem la Maddox Avenue; trecând prin fața blocului Maddox Arms am aruncat o privire furișă pe geam.

În fața clădirii erau trei mașini de poliție, cu cinci agenți în uniformă și un inspector în civil. Am avut impresia că inspectorul în civil nu era altul decât locotenentul West, dar cum stătea în întuneric, s-ar fi putut să mă înșel. La următoarea intersecție, am oprit taxiul și am plătit cursa. Când taxiul s-a îndepărtat, am coborât de-a lungul străzii spre Buick.

În momentul în care demaram de lângă trotuar, am auzit un orologiu bătând de trei ori. Mi-am zis că petrecusem o noapte nenorocită. Nu numai că eram implicat în moartea unui agent dar, pe deasupra, și în alte trei crime. Era o situație cu care doar în coșmar te mai întâlnești, dar eram mult prea obosit ca să-mi dau seama de toată gravitatea ei.

Nu mă gândeam decât la un singur lucru: să ajung acasă și să dorm. Când am sosit la bungalou, ceasul de bord arăta patru

fără cinci.

Am lăsat mașina în fața porții, am urcat aleea cu pas greoi, am deschis ușa de la intrare și am intrat în holul întunecat. N-am aprins lumina și m-am grăbit să ajung în dormitor. Am deschis ușa și am pășit în beznă.

Dintr-o dată, m-am oprit brusc. Am simțit cum mi s-a făcut pielea de găină. Un parfum ușor plutea în aer, un miros pe care nu-l simțisem în dormitor niciodată. Am întins mâna și am aprins lumina. Și atunci, mi-a sărit inima din piept.

Întinsă în patul meu, cu părui-șaten căzut peste față, cu brațele goale peste cearșaf, mi-apăru Lucille. Putea fi moartă sau adormită.

M-am sprijinit de perete și am privit-o. Nu se mișca și nu puteam să-mi dau seama dacă respiră. Deja faptul c-o găsisem în pat mă zdruncinase, dar la gândul c-ar putea fi moartă, mă lua amețea.

Trei persoane fuseseră ucise în cursul nopții. Lucille ar fi putut să fie a patra. Reușisem să fug și să-mi fac pierdută urma după ce le descoperisem pe celelalte trei, dar știam că dacă Lucille era moartă, n-aș fi putut să dispar fără să-mi pese. Era la mine acasă, în patul meu.

Cu prețul unui efort uriaș, am reușit să mă dezlipesc de perete și am traversat camera apropiindu-mă de pat. Cu o mână tremurândă, i-am atins ușor brațul.

Tresări, scoase un suspin slab și se răsuci ușor, înfundându-și capul în pernă, de parcă ar fi deranjat-o lumina. Am făcut un pas înapoi, scoțând un suspin de ușurare. Apoi i-am văzut hainele aruncate care încotro, un pantalon galben deschis, o cămașă albă, niște chiloți și un sutien alb pus pe un scaun.

Nici nu mă mai interesa ce căuta la mine în pat, nici ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi găsit-o acolo. Din moment ce era în viață, restul nu mai conta. Nu voiam altceva decât să dorm.

M-am îndreptat spre camera de oaspeți, m-am dezbrăcat, am smuls pătura și m-am vârat în așternut.

Nici n-am pus bine capul pe pernă și am căzut într-un somn adânc. Cadavrele, Lucille în patul meu, Cadillac-ul accidentat, teama de poliție și amenințările lui Oscar Ross, totul dispăru

într-un somn de plumb și fără vise. Și, în timp ce eu dormeam, o mulțime de necazuri și nenorociri se îngrămădeau la capătul patului, așteptând să mă trezesc.

DOI

Când am făcut ochi, pendula de pe noptieră arăta unsprezece fără cinci. Soarele arzător pătrundea prin jaluzelele de lemn și desena figuri geometrice pe covor.

Am rămas un moment nemișcat, cu ochii în tavan, întrebându-mă dacă tocmai avusesem un coșmar sau evenimentele care-mi reveniseră brusc în minte se întâmplaseră cu adevărat. După care, pe măsură ce mă trezeam, mi-am dat seama că nu fusese vorba de un vis îngrozitor. Am zvârlit așternuturile și am sărit din pat. Am aruncat pe mine un halat de baie și m-am dus să mă spăl.

Odată bărbierit, m-am simțit în stare să recapitulez cele întâmplate. Pe când ieșeam din baie, am auzit mișcare în dormitor; apoi ușa s-a deschis brusc și Lucille apărău în prag.

Ne-am privit.

— Bună dimineața, i-am spus. Ai fi putut totuși să te culci în camera de oaspeți... Sau poate că ți-ai propus să mă violezi?

Deveni roșie ca focul.

— Îmi pare rău. Te-am așteptat ore în șir, dar nu mai veneai odată, murmură ea. Și apoi m-am simțit atât de obosită că m-am întins puțin în pat și m-a furat somnul.

— Și atunci, dormind, ți-ai împrăștiat hainele prin toată casa și apoi te-ai vârat sub cearșafuri, i-am replicat zâmbind. În sfârșit, sper că ai dormit la fel de bine ca și mine. M-am întors târziu și m-am gândit că n-ar fi frumos din partea mea să te trezesc. Aveai un motiv special să vii să mă vezi sau te-ai gândit doar că o schimbare de dormitor ar putea rupe monotonia traiului la „The Gables”?

Îmi aruncă o privire mohorâtă.

— Mi-ai spus că ai găsit soluția, dar nu mi-ai spus despre ce-i vorba. Am vrut să știu, am venit aici și-am așteptat să te întorci.

— Înțeleg. Și cum ai intrat?

Întoarse privirea.

— Am... am găsit o fereastră deschisă.

— Câtă neglijență din partea mea! (Mi-am trecut mâna prin păr și, atingând cucuiul din ceafă, nu mi-am putut reține un geamăt.) Ascultă, în dimineața asta nu prea mă simt în formă. Fii înțelegătoare. Ia-ți bicicleta și pleacă de aici. Am nevoie de un pic de liniște și pace.

— Ches... Te rog... (Începu să-și lovească pumnii unul de celălalt, gest pe care începusem să-l cunosc și care-i trăda agitația.) Trebuie să-ți vorbesc. Tipul de la telefon... M-a căutat. Vrea să ne șantajeze.

— Da, știu. Bun, e-n regulă, o să stăm de vorbă, dar nu înainte de a-mi bea cafeaua. Vrei să-mi faci plăcerea de a te duce în baie să te aranjezi și tu puțin? Arăți de parcă ai fi dormit în fân. Am să fac cafeaua și după aceea putem sta de vorbă.

Am lăsat-o cu gura căscată și m-am dus la bucătărie să pun apa la fiert. Am auzit-o trecând spre baie. După câteva momente, se auzi dușul curgând.

Până când am terminat eu de pregătit cafeaua, sucul de portocale și pâinea prăjită, sfârși și ea cu toaleta. Pielea îi lucea de prospețime, iar părul îi era curat și mătăsos. Răsucise mânecile halatului meu și, cu acel talent pe care-l au majoritatea femeilor, reuși să pară fermecătoare chiar îmbrăcată cu un halat bărbătesc de trei ori mai mare.

— Ia loc și bea-ți cafeaua. Să nu vorbim încă. Avem tot timpul.

— Dar, Ches...

— Am spus că vorbim mai târziu. Vreau să-mi beau cafeaua în liniște. Vezi-ți de treabă, te rog, și stai liniștită.

Se așază îmbufnată în fața mea și își turnă cafea.

Situația mă amuza. Dacă n-aș fi avut necazuri, dacă Aitken ar fi murit brusc și dacă ea s-ar fi măritat cu mine, puteam să mă bucur de imaginea aceea timp de douăzeci de ani și mai bine; aș fi văzut-o pe Lucille în fiecare dimineață în fața mea, luându-și micul dejun, strălucitoare și morocănoasă în același timp. M-am surprins imaginându-mi această posibilitate cu mult mai puțin

entuziasm decât aş fi crezut.

Ne-am terminat cafeaua în linişte. Din când în când ne priveam, aşezaţi fiecare la câte un capăt al mesei. Era un mic dejun caraghios, dar eram hotărât să nu ascult nicio rugămintă de-a ei, înainte de a-mi aprinde prima ţigară a zilei.

Cafeaua odată băută, i-am întins un pachet de ţigări, m-am ridicat şi m-am dus să mă întind pe divan. Am aprins o ţigară şi am început să privesc în tavan. De-abia atunci m-am simţit mai mult sau mai puţin pregătit să înfrunt ceea ce avea să-mi spună. Fără s-o privesc, i-am aruncat:

— Bun. Dă-i drumul. Deci acum eşti victima unui şantaj. Nu-i așa?

Stătea absolut dreaptă, cu pumnii pe masă, cu ochii mari.

— Da. A venit aseară. Eram la piscină. Mi-a apărut brusc în faţă, pe când ieşeam din apă.

Am lăsat fumul să-mi iasă printre buzele întredeschise şi am ridicat capul s-o privesc.

— Dacă purtai costumul ăla în care te-am văzut eu, mă mir că a mai avut inima să te şantajeze. Cum ţi s-a părut tipul? Mie mi s-a părut genul de individ după care femeile se dau în vânt.

— Mi s-a părut odios, spuse ea cu un aer mohorât.

— Serios? Poate pentru că ţi-a cerut bani? Sunt sigur că dacă te-ar fi invitat la cină, ţi s-ar fi părut încântător.

— Ches! Încetează să-mi vorbeşti pe tonul ăsta! Vrea treizeci de mii de dolari! A zis că noi doi ne putem descurca să facem rost de banii ăştia.

— Ştiu. Pare foarte convins că suntem în stare să strângem suma asta, fără probleme. Şi mie mi-a făcut aceeaşi propunere, acordându-mi termen până la sfârşitul săptămânii, ca să găsesc paralele. Tu crezi că poţi să obţii treizeci de mii de dolari?

— În viaţa mea!

Am întins mâna să scutur scrumul ţigării.

— De câţi poţi face rost?

— Nu ştiu. Am un inel cu diamant şi cam asta e tot. Roger mi l-a făcut cadou înainte de căsătorie. Trebuie să valoreze ceva. (Începu să-şi răsucescă inelul de pe mâna dreaptă.) Nu ştiu cât. Ai putea să-l vinzi pentru mine.

Am întins mâna.

— Dă-mi-l să-l văd.

Mă privi de parcă nu-i venea să-și creadă urechilor, apoi îl scoase de pe deget, se ridică și veni spre mine. L-am luat, fără s-o scap din ochi.

— Așează-te aici, am spus, bătând cu palma pe divan.

Se conformă și își încrucișa mâinile pe genunchi. Avea un aer neliniștit și perplex totodată.

Am examinat inelul. Nu era urât, dar nici n-ar fi înnebunit de încântare un bijutier.

— Cred c-am putea scoate cel mult cinci sute de dolari, cu condiția să-i spui tipului că ai o mamă bătrână și bolnavă și că n-ai mâncat de opt zile, și cu condiția să te creadă, bineînțeles, (I-am aruncat inelul pe genunchi.) Ei bine! Facem progrese. Nu ne-au mai rămas decât douăzeci și nouă de mii cinci sute de dolari.

— Ches! De ce-mi vorbești pe tonul ăsta? protestă ea furioasă. Ce ți-am făcut? Te-am avertizat că o să fim victimele unui șantaj, nu m-ai crezut și acum te legi de mine. Nu-i vina mea!

— Am petrecut o noapte destul de dificilă, am spus răbdător. Problemele tale personale, Lucille, nu mă prea interesează pentru moment. Am altceva în minte.

— Dar problemele astea te privesc și pe tine! strigă ea. Cum ai să faci rost de bani?

— Aceasta e întrebarea, cum ar fi spus Hamlet. Ai vreo propunere să-mi faci?

— Păi, eu știu... tu... tu ai putea să strângi o mare parte, nu-i așa? Doar mi-ai zis că ai douăzeci de mii de dolari.

Am privit-o. Se aplecase înainte, cu ochi temători și neliniștiți. Părea foarte tânără și foarte frumoasă.

— Sunt obligat să-i dau soțului tău. Ar fi probabil dezamăgit că îi dau lui Oscar în loc să-i dau lui.

— Ches! Nu pari că ieși asta în serios. Ce naiba ai? Tipul ăsta o să-i povestească lui Roger că m-a văzut pe când îl înșelam cu tine pe plajă și o să spună poliției că l-am ucis pe agent! Zice că are o fotografie de-a ta, pe când schimbai numerele mașinii tale!

(Începu să-mi lovească genunchiul cu pumnul.) Ești în găleată ca și mine! Ce-o să ne facem?

I-am împins mâna.

— N-o să ne lăsăm depășiți de evenimente. Ăsta-i primul punct. Apoi, n-o să-i dăm niciun sfanț domnului Oscar Ross și, trei, o să te îmbraci și o să ștergi putina, înainte de a ne surprinde cineva într-o situație mai mult decât compromițătoare.

Se încordă toată și-și încleștă pumnii între genunchi.

— Nu vrei să plătești? murmură ea, holbându-și ochii. Și totuși, trebuie! Dacă nu, o să se ducă la poliție! O să-i povestească totul lui Roger... Ești obligat să-i dai ce-ți cere, Ches!

— Nu fac nimic. Mai avem aproape o săptămână înaintea noastră. Ar fi culmea ca în șase zile să nu descopăr o informație oarecare despre acest Ross, care să-i taie pofta de a mai continua șantajul. Un individ ca el trebuie să aibă un trecut dubios. Arde de nerăbdare să părăsească orașul. Am să-i scormonesc trecutul și-o să aflu de ce e atât de grăbit să plece. Poate descopăr un fir. În orice caz, n-am de gând să plătesc nicio lețcaie atâta vreme cât nu sunt convins că n-am încotro. Iar deocamdată, sunt departe de a avea această convingere.

Mă privi, complet năucită.

— Dar dacă o să afle că faci o anchetă asupra persoanei lui, n-o să-i convină deloc. O să se ducă la poliție.

— Da' de unde. Și acum, fii drăguță! Îmbracă-te și du-te acasă. Am o grămadă de treburi și tu mă deranjezi.

— Sper că nu vorbești serios! O să ți-l faci dușman. S-ar putea... S-ar putea chiar să crească prețul!

— Niciodată. Nu-i un tâmpit. Știe că treizeci de mii e maximum. Vrei să-mi faci plăcere și s-o ștergi?

Încet și parcă cu regret, își părăsi locul.

— Ches, nu crezi totuși că am face mai bine să-i dăm banii? S-ar putea... S-ar putea să ne trezim la închisoare dacă faci pe șmecherul.

I-am zâmbit.

— Vrei să ai încredere în mine și să nu te mai frământă? Avem tot timpul și poate vom avea și un pic de noroc.

— Nu-mi place deloc chestia asta, spuse, cu privirea ațintită asupra mea. Cred că ar trebui mai bine să ne conformăm și să scăpăm de el.

— Bineînțeles. Spui asta pentru că nu-i vorba de banii tăi. Dacă ești așa de grăbită să plătești, de ce nu-i ceri soțului tău să-ți împrumute treizeci de mii de dolari? S-ar putea să accepte.

Avu un gest furios, se întoarse și ieși val-vârtej.

Am pus mâna pe cartea de telefon și am răsfoit-o până am ajuns la litera R. L-am găsit pe Oscar Ross la o adresă de pe Beach Boulevard, vila „Belle Vue”. Poate că nu era cel mai select cartier al orașului, dar oricum era mai bun ca al meu.

Din pură curiozitate, am căutat să văd dacă Art Galgano nu figura în cartea de telefon. N-am fost nici dezamăgit și nici mirat să nu-l găsesc.

Am pus la loc cartea de telefon și mi-am mai turnat o ceașcă de cafea. Mă durea din nou capul. M-am dus la baie să caut niște aspirine. Am înghițit trei pastile cu cafea caldută.

Apoi m-am întors și m-am așezat pe divan să reflectez. După vreo zece minute, Lucille a ieșit din dormitor. Era minunată, îmbrăcată cu pantalonul galben și cămașa albă.

În picioare, în pragul ușii, pozând ostentativ pentru public, avea un aer de fetiță abandonată, care-o făcea și mai atrăgătoare. Am privit-o. Aș fi dorit din suflet să nu fie soția lui Aitken și să nu fie nici atât de mincinoasă și de josnică. Cu o voce de copil, spuse:

— Ches, zău că trebuie să privim lucrurile în față. M-am gândit...

— Nu-ți mai bate gura de pomană. Știu exact ce te-ai gândit. Te-ai hotărât că, pentru binele nostru, al amândurora, trebuie să cedez până la ultimul meu bănuț, dar mai e un lucru pe care l-ai uitat. Când începi să cedezi la șantaj, șantajistul nu-i niciodată mulțumit. Ross o să ia bucuros banii și n-o să mai auzim probabil vorbindu-se despre el un an sau doi; și apoi, într-o bună zi, când o să credem că totul e în regulă, o să se întoarcă cu o poveste înduioșătoare și o să pună din nou gheara pe noi. Sunt banii mei, Lucille. S-ar putea să fiu obligat să-i dau, dar vreau să fiu al naibii de sigur înainte că nu mai este nici un alt

mijloc de a ieși din impas.

Începu să se vânture, nervoasă, prin cameră. În sfârșit, se opri și spuse fără să mă privească.

— În situația asta, cred că aș face mai bine să vorbesc cu Roger. Sunt convinsă că el mai curând îl va plăti pe omul acela, decât să mă lase să intru la închisoare.

— Am jucat deja scena asta și e la fel de melodramatică, am răspuns zâmbind. Cară-te acasă înainte de a mă enerva și mai tare.

Și-a încheștat mâinile pe poșetă și s-a îndreptat spre mine ucigându-mă din priviri.

— Trebuie să-i plătim banii ăștia! Dacă tu nu vrei, am să-i spun lui Roger! E ultimul meu cuvânt!

— Ultima dată când am avut același schimb de replici, ai spus că n-ai niciun chef să-i spui tot și că n-o să mai deschizi discuția. S-ar zice că ai memoria scurtă. Dar sunt de acord. Dacă ești așa de hotărâtă să-i povestești totul, mergem împreună și am să fac astfel încât să-i relatez adevărata versiune a afacerii.

Deveni lividă de furie.

— Te urăsc! urlă ea, aruncându-mi cu poșeta în cap.

Am ridicat mâna la timp și lovitura m-a atins la încheietură. Șocul fu așa de dur că poșeta îi scăpă din mână. Zbură prin cameră, se lovi de perete și se deschise împrăștiindu-și pe jos tot conținutul.

Un obiect îmi atrase atenția.

— Haida de! Asta-i bună! am strigat.

Se repezi din celălalt capăt al camerei, îl ridică de jos și-l îngheșui în corsaj; apoi se dădu cu spatele, cu ochii holbați de spaimă și consternare.

Timpe de o secundă sau două, am rămas înlemnit, cu ochii cât cepele, dar văzând că face cale-ntoarsă să fugă, am sărit la ea.

Am prins-o în momentul în care ajunsese în hol. Îmi scăpă, îmi puse o piedică și încercă să deschidă ușa de la intrare. Apucând-o de braț, am întors-o spre mine. Se zbătea din toate puterile, mă lovea cu picioarele, cu pumnii, încercă până și să mă muște. Mă durea și m-a apucat furia.

I-am răsucit brațul. Scoase un strigăt. Am obligat-o să se

întorcă cu spatele la mine și am început să-i trag mâna în sus ca s-o fac să cadă în genunchi. Apoi m-am aplecat peste ea, cu răsuflarea tăiată și am încercat să-i bag mâna în corsaj.

Gestul ăsta o scoase din minți. Se smuci atât de tare că aș fi putut să-i rup brațul, dacă nu i-aș fi dat drumul. Apoi căzu pe burtă, se răsuci pe spate și-mi trase un picior în față. Mă lovi în barbă atât de tare că m-am clătinat și am căzut în fund.

Se îndepărtă și, târându-se, reuși să se ridice în picioare și să facă un salt în direcția ușii. Dintr-o săritură, m-am întins și am apucat-o de gleznă. Se prăbuși pe podea. Sufocată, vru să se întorcă pe o parte și să repete figura cu piciorul, dar de data asta eram pregătit și m-am ferit la timp.

Apoi, brusc, m-am ridicat și am sărit la ea, apucând-o de încheieturile mâinilor. Încercă să mă lovească cu capul în față, apoi își eliberă o mână și își înfipse unghiile în gâtul meu. Hârjoana începuse să se transforme într-o adevărată bătaie și am simțit că-mi pierd răbdarea.

În momentul în care încerca din nou să mă zgârie, i-am tras un pumn în tâmplă. Rămase amețită și am putut să-i imobilizez din nou încheieturile mâinilor.

— Gata! Am răsuflat. O să te doară și mai rău! Nu te mai mișca.

— Lasă-mă! urlă ea, cu ochii aruncând fulgere. Ticălosule! Monstrule! Lasă-mă!

Aveam impresia că mă luptam cu o pisică sălbatică. Reuși să-și îndoiaie genunchiul și mă lovi năprasnic în piept: asta mă făcu să-i dau drumul. Cu o mișcare de șold, se eliberă din nou. Am apucat-o atunci de gulerul cămășii și i-am sfâșiat. Îmi trase un pumn în ochiul drept. Încheieturile ei ascuțite mă zgâriară adânc și sângele începu să mi se prelingă pe față.

Începusem să mă satur.

M-am lăsat cu toată greutatea peste ea și am strâns-o până la sufocare. Apoi am luat-o în brațe, am traversat holul în fugă și am plesnit-o cu capul de perete. Își pierdu cunoștința. M-am dat un pas înapoi și, până să-și revină, mi-am vârât degetele în decolteul cămășii. Într-un zgomot de mătase sfâșiată, i-am smuls bluza de pe ea.

Scoase un strigăt de furie și se aruncă asupra obiectului micuț care căzuse pe jos. Dar i-am luat-o înainte. Cu o lovitură de umăr în coaste, am aruncat-o în partea cealaltă. Zbură într-un colț, alunecă de-a lungul peretelui și se prăbuși grămadă.

Am ridicat ceea ce-i căzuse din bluză. Era un permis de conducere. L-am examinat. Era pe numele ei și data de doi ani.

M-am întors s-o privesc. Nu mișca. Stătea ghemuită în colț, cu brațele peste piept, cu fața ascunsă în mâini. Și atunci începu să plângă.

CAPITOLUL XII

Am vârat permisul de conducere în buzunar, i-am întors spatele lui Lucille și m-am dus în baie să-mi spăl zgârieturile care le aveam pe gât. Erau destul de adânci și de dureroase. Am oprit hemoragia, apoi m-am ocupat de rana de sub ochi. M-am privit în oglindă. Arătam de parcă ieșisem dintr-o cafteală zdravănă.

După aceea, m-am dus în dormitor să-mi scot pijamaua și să-mi pun o cămașă și un pantalon sport, apoi m-am întors în living și am privit pe fereastră plaja, marea și palmierii.

Tăietura de la ochi reîncepu să sângereze și tot meditănd o tamponam cu batista. Erau atâtea lucruri la care trebuia să mă gândesc.

Rumegam la toate astea, când am auzit un zgomot ușor și m-am întors.

Lucille stătea în ușă. Îmbrăcase ce mai rămăsese din bluză și o prinsese cu un ac găsit Dumnezeu știe pe unde. Avea o vânătăie în barbă și pantalonul galben, șifonat tot, era sfâșiat în genunchi.

Ne-am privit unul pe altul. În sfârșit, zise, cu o voce nesigură:

— Ches... Aș putea să-ți explic... Zău...

— Ei bine! Vino să-mi explici. Cred că merită să te ascult. Mi-ai dovedit că ești deprinsă cu tot felul de minciuni, dar de data asta, cu puțin efort, s-ar putea să iei un Oscar!

Se apropie și se așează într-un fotoliu lângă mine.

— Te rog, Ches... Știu că ești furios, dar eu nu te-am mințit niciodată. Te asigur. (Avea acum o expresie de completă nevinovăție, care îmi dădea ghes să o pun pe genunchi și să-i trag o bătaie cu primul băț întâlnit în cale.) Dacă mi-ai fi cerut permisul de conducere, ți l-aș fi dat. Nu era cazul să sari la mine în halul ăsta.

— Nu mai minți, altfel o iau de la început, și de data asta am să folosesc un ciomag. Chestia asta trebuia să o facă bărbatul tău de mult.

Își trecu limba peste buze și o expresie de neliniște prefăcută luă locul inocenței.

— Îmi pare rău, Ches. Nu voiam să te necăjesc, murmură umil. Dacă nu mă crezi când îți spun că nu te-am mințit niciodată...

— Oh, gata! i-am tăiat-o nerăbdător. Să vedem ce explicații ai. Ce-i cu toată povestea asta cu lecțiile de conducere?

Începu să-și plimbe două degete de la mâna stângă de-a lungul pulpei, încercând să dea impresia unei fete care se jena să vorbească, dar își pierdea timpul.

— Înțelegi, Ches, din clipa în care te-am văzut pentru prima oară, m-am îndrăgostit brusc de tine, suflă ea cu voce scăzută.

Apoi ridică spre mine niște ochi strălucitori și umezi. Dar nici asta n-avu niciun efect.

— Și când anume a fost clipa aceea?

— Atunci când te-am văzut, în noaptea aceea, pe când mă pândeai... în seara când ai venit la noi pentru prima dată.

Mi-am amintit seara respectivă. Mi se părea îngrozitor de îndepărtată.

— Când te admirai în oglindă? Atunci?

— Da. (Degetele își reiau mișcarea dinspre genunchi în susul pulpei, apoi le privi ca nu cumva să se fi tocit.) Mă simțeam atât de singură, Ches. Nici nu poți să-ți imaginezi ce înseamnă să fii soția unui bătrân. Roger este atât de plicticos! Voiam să fac cunoștință cu tine. Eram convinsă că ești un tip simpatic. Și atunci, mi-am zis că cel mai bine ar fi să mă prefac că nu știu să conduc și să te rog să mă înveți. Dacă am făcut asta, a fost doar ca să te cunosc.

Cu un bobârnac, am azvârlit țigara în grădină.

— Asta-i culmea! am spus cu admirație. Așadar, îți trebuia un pretext ca să mă cunoști?

Îmi aruncă o privire scurtă și se întoarse rușinată.

— Dacă nu credeam că îți datorez o explicație, nu ți-aș fi mărturisit niciodată asta, Ches. Nici unei femei nu-i face plăcere să mărturisească așa ceva.

— Înțeleg. Așadar, te-ai îndrăgostit de mine la prima vedere?

Își mușca buzele, cu privirea pierdută.

— Și cu toate astea, dacă-mi amintesc bine, când te-am întrebat pe plajă dacă mă iubești, ai fost nu numai stupefiată, dar de-a dreptul jignită.

Se agită nervoasă.

— Eu... mi-am spus că ar putea fi periculos să-ți declar că te iubesc. Eu... nu voiam...

Lăasă fraza neterminată.

— Ei bine! Nu vreau să te simți în continuare jenată, Lucille. Dar este un lucru pe care trebuie să-l înțeleg. Te-ai prefăcut că nu știi să conduci numai ca să te distrezi puțin cu mine. Corect?

Se frământă din nou, rușinată.

— Nu-i chiar așa. Voiam să te cunosc. Mi se părea că ești un tip interesant.

— Bun. Și acum, că mă cunoști, încă mă mai găsești interesant?

Roși ușor.

— Dar bineînțeles! E așa de plăcut să știi că un bărbat e îndrăgostit de tine. În viața unei femei, dragostea e cel mai important lucru. Roger nu mă iubește.

— Ai descoperit asta înainte sau după căsătorie?

Ridică brusc capul, cu ochii aruncând scânteii, dar își aminti rapid rolul pe care-l juca și expresia i se schimbă, devenind mirată și supărată.

— După căsătorie. Pur și simplu nu-l mai interesez.

— Mă întreb de ce.

Își încruntă sprâncenele și-și schimbă poziția.

— E bătrân. Nu ne interesează aceleași lucruri, spuse, întorcându-se.

— Asta e normal. Deci, pur și simplu, ai căutat în jurul tău pe cineva care să fie atras de tine și atunci ai pus ochii pe mine.

Se înroși de furie și replică, încercând să vorbească liniștit.

— Știu ce crezi, Ches. În locul tău și eu aș face la fel. Nu-ți reproșez supărarea. Îmi pare rău. Sunt foarte vinovată. Mă simțeam așa de singură. M-ai făcut să revin la viață.

— Aș spune că și tu, la rândul tău, mi-ai animat puțin viața. Și acum, că mi-ai dat cea mai bună explicație, după părerea ta, dă-mi voie să analizez lucrurile mai îndeaproape. Deci, sunt doi

ani de când conduci?

Brusc, își încheșta pumnii.

— Oh, nu! Deloc. Sunt doi ani de când am permis, dar n-am condus aproape niciodată. Roger nu mă lăsa să mă ating de mașinile lui. N-am condus decât vreo săptămână și apoi, pretinzând că eu conduc prea repede, mi-a interzis să mai pun mâna pe volan.

I-am zâmbit. Era suficient de isteată ca să miroasă capcana și s-o evite.

— Deci atunci când mi-ai cerut să-ți dau lecții, practic, începeai de la zero?

Își descheștă pumnii.

— Da.

I-am aruncat permisul pe genunchi.

— Sper c-ai s-o poți dovedi. Sper ca șoferul soțului tău să accepte să jure fals când va fi întrebat dacă te servești de mașinile lui Roger Aitken. Pentru că eu bănuiesc că le conduci, Lucille. Ca un începător să calce un polițist este de domeniul posibilului, dar când este vorba de un conducător experimentat, atunci e altă mâncare de pește. Când judecătorul îți va vedea permisul, va trebui să faci minuni ca să-l convingi de nevinovăția ta.

Se crispa brusc.

— Nu mai spune asta! Încerci doar să mă înspăimânti!

Am privit-o fix.

— Mi-aș dori din suflet să te pot înspăimânta, Lucille. Ești convinsă că vei scăpa, nu-i așa?

Pentru prima dată am văzut în privirea ei că începe să piardă teren și să se enerveze.

— Nu știi despre ce vorbești, scrâșni ea.

— Nu? Fii amabilă, te rog! Strângeți necazurile, complexe, dorințele și interesele, ia-ți-le sub braț și spală putina de aici. Vrei să ai amabilitatea să mă împiedici de-a mai fi tentat și să dispari din fața mea cu aerele tale de fetiță nevinovată, cu sex-appeal-ul și corpul tău fermecător? Recunosc că m-am îndrăgostit nebunește de tine când te-am zărit în cămășuța aia scurtă de noapte. Am continuat când te-am găsit în mașina

mea. Și am perseverat când erai întinsă pe nisip și te-ai prefăcut că mi te oferi așa, dintr-o dată, pe gratis, fără să-mi ceri nimic în schimb. Dar de atunci încoace, m-am mai gândit puțin. Nu mă mai interesezi. Cred că ești o escroacă. Minți de-ngheață apele. Sunt sigur că ai nevoie de bani pentru o cauză numai de tine cunoscută, și sunt la fel de sigur că nu eu voi fi acela care ți-i va da. Așa că, șterge-o. Caută-ți un alt fraier. Probabil că sunt destui care-ți vor cădea în plasă, așa cum am pățit eu. Încearcă-ți norocul, dar alege altul care-i mai puțin șmecher. Crede-mă. Pe mine poți să mă treci la „Profituri și Pierderi”. Dacă te grăbești, încă mai poți găsi pe careva, și-ți urez noroc. Și acum, întinde-o, scutește-mă de prezența ta fermecătoare și lasă-mă în pace.

Rămase privindu-mă nemișcată, cu mâinile încleștate pe genunchi, lividă, cu ochii scăpărând scânteii. În sfârșit răspunse, cu voce înăbușită:

— Nu știu ce vrei să spui. Cum îți permiți să-mi vorbești pe tonul ăsta? Ne șantajează! Ești în găleată la fel ca și mine! Ți-am explicat ce e cu permisul. Dar asta nu schimbă nimic. Tipul ăla cere treizeci de mii de dolari, dacă nu, ne toarnă lui Roger și la poliție. Cum poți să-mi vorbești astfel?

M-am ridicat, m-am apropiat de ea și m-am ghemuit la picioarele ei.

— Spune-mi un lucru, Lucille, am întrebat-o privind-o drept în ochi, de cât timp lucrezi cu Oscar? Câți fraieri ați despuiat? Spune-mi, înainte să te iau de gâtul ăsta frumos de mincinoasă ordinară și să te arunc afară.

O furie sălbatică o desfigură. Mâna ei ca o gheară se pregăti să-mi sfâșie obrazul dar, de data asta, eram pregătit. Am luat-o de încheietură, am smucit-o din fotoliu și i-am răsucit mâna la spate.

Scoase un țipăt de durere când se trezi săltată brusc în picioare. Am răsucit-o și am apucat-o de mâini.

— Ei bine? Care e răspunsul? i-am strigat scuturând-o. De cât timp lucrați împreună, voi doi?

Încercă să scape, dar o țineam strâns.

— Te înșeli, răspunse cu răsuflarea tăiată. Nu lucrez cu

individul ăla! Cum poți să-ți imaginezi așa ceva?

I-am dat drumul.

— Nu poți păcăli pe nimeni. Prea-i cusută cu ață albă. M-ai atras în capcană pe plaja pustie. Nu era nici țipenie. Am fost ieri și am examinat locul. Nu mai sunt alte urme decât ale noastre și mi-am dat seama că Ross n-avea cum să fie acolo. Știa tot ce se întâmplase pentru că i-ai spus tu. Amândoi, împreună, încercați să puneți mâna pe cei douăzeci de mii de dolari pe care trebuie să-i bag în afacerea soțului tău. Ți-a vorbit despre asta, nu-i așa? De aceea ai pus atâtea întrebări indiscrete când ne-am văzut prima dată. I-ai povestit lui Ross și ai plănuit amândoi să mi-i umflați prin șantaj. Când ți-am telefonat să-ți spun că găsisem probabil o soluție, n-ai părut deloc încântată. Mi-am dat seama după tonul tău. Nici n-am închis bine, că i-ai și telefonat lui Ross să-i spui vestea. Iar el a venit aici imediat ca să vadă ce plănuiam, aducând un aparat de fotografiat cu blitz. Și acum, mai încearcă să scapi cu alte minciuni, dacă poți!

Se prăbuși într-un fotoliu, își îngropă fața în mâini și începu să plângă. I-am întors spatele și mi-am turnat un whisky cu multă gheață. Când m-am reșezat, cu paharul în mână, încetase cu plânsul și își ștergea ochii cu mâneca, exact ca o micuță vagaboandă care a luat o bătaie și pleacă smiorcăind.

— Ches...

— Ei nu, o iei de la început! (M-am aplecat în față privind-o.) Ce basme ai mai inventat acum?

— Ches, te rog, nu fi rău, spuse, frământându-și mâinile. (Gestul era nou și dacă vederea ei nu mi-ar fi făcut greață, disperarea din privirile ei m-ar fi înduioșat, poate; nu mult, dar cât de cât.) N-am avut încotro. El... De luni de zile mă șantajează.

Am luat o înghițitură de whisky. Era excelent, suficient de tare, exact cât trebuia de rece, într-un cuvânt, perfect.

— Așadar, vrei să mă faci să cred că Oscar te șantajează de mai multe luni?

— Da.

— Și atunci, ți-ai zis că ar fi o excelentă idee să mă șantajezi și pe mine?

— Nu aveam încotro, repetă ea, făcând același gest cu mâinile. (Dar repetarea lui era mult mai puțin convingătoare ca originalul.) A aflat că ai atâția bani...

— Vrei să spui că a aflat de la tine?

— Nu, nu de la mine. Îți jur! (Mă privi; obrajii palizi șiroiau de lacrimi; ochii-i erau imenși.) A aflat.

— Ah, nu! Nu-mi mai servi gogoșile astea! Am strigat, în pragul disperării; te implor, încearcă măcar să-mi debitezi o poveste credibilă. N-avea cum să afle. Numai Aitken și cu tine știați ce sumă urma să angajeze. Aitken n-avea cum să-i spună. Deci nu puteai fi decât tu.

Se agită în fotoliu, încercând cu disperare să se apere prin alte minciuni.

— Eu... Eu n-am vrut să-i spun, Ches. Trebuie să mă crezi. Vorbeam, și i-am spus că am cunoscut un tip foarte bogat și că mi-ar place și mie să am atâția bani. Nu m-am gândit niciodată că el... Așa s-a întâmplat... mi-a scăpat... Nu aveam de gând să-i spun.

— Dar de la tine a aflat?

Reîncepu să-și strângă mâinile între genunchi.

— Da, mi-a scăpat pur și simplu.

— De ce te șantajează de mai multe luni?

Ezită, se întoarce, se frământă din nou, jenată.

— Nu pot să-ți spun asta, Ches. Este... este o chestiune personală. Ceva ce am făcut...

— De exemplu, o plimbare cu un domn, pe o plajă pustie?

— Niciodată! Eu... n-am făcut în viața mea așa ceva.

— Bine, în regulă, să trecem peste asta. Deci, te șantaja și, în ciuda acestui lucru, te întâlneai cu el din când în când și-i povesteai frumusețea despre angajații soțului tău și banii lor.

— Nu-i adevărat deloc...

— Ce vorbești! Oh! Nu mai lua aerul ăsta de nevinovată! Oricum, pariez că el ți-a dat ideea de-a mă atrage pe plajă și cu lecțiile de condus.

— Da.

Își strânse părul și și-l ridică deasupra umerilor. Trecuse o groază de timp de când nu mai făcuse gestul ăsta.

— Și habar n-aveai de ce ți-a cerut să mă aduci pe plajă?

— Da. El... nu mi-a spus nimic.

— Și datorită șantajului asupra ta, îl ascultai orbește?

Se înroși și-și răsuci degetele.

— Sunt obligată să fac exact ce-mi spune.

— Și îi dai și bani.

Încasă lovitura.

— Nu... N-am bani.

— Metoda lui de șantaj constă în a te obliga să faci ce vrea el?

— Da.

Am continuat, fără s-o scap din ochi.

— După ce ți-ai jucat scena cu mine, mi-ai luat mașina și ai făcut ce-ai făcut și ai omorât un agent. Te-ai grăbit să te înghesui în prima cabină telefonică întâlnită în cale ca să-l suni pe Oscar și să-i povestești ce-ai făcut. Iar el și-a dat imediat seama că-i furnizai o armă și mai interesantă încă. Ți-a ordonat atunci să vii la mine acasă, să joci o nouă comedie și să mă convingi să-mi asum întreaga responsabilitate; iar după aceea ți-a spus că o să se ocupe el să-mi stoarcă banii. Și cum tu ești obligată să-i îndeplinești cea mai mică dorință, i-ai urmat instrucțiunile la virgulă, mergând până la a mă amenința că-i spui totul soțului tău dacă nu cedez șantajului!

Din nou își izbi pumnii unul de celălalt.

— Nu s-a întâmplat absolut deloc așa, Ches! Nu i-am telefonat. Am venit direct aici.

— Nu te cred, Lucille. Și nici că Ross te șantaja nu cred. Sunt convins că ați combinat totul împreună.

— Nu, Ches! Îți jur că nu-i adevărat. Ți-am spus tot adevărul. Am privit-o cu atenție, convins că minte.

— Bine. Am să-ți spun ce-o să facem. O să vorbim cu Ross. Sunt curios ce-o să spună dacă îl înghesuim prin surprindere. Stai aici. Mă schimb și apoi mergem amândoi să-i facem o mică vizită.

Am ieșit din living și am închis ușa înainte ca să apuce să protesteze; m-am îndreptat apoi spre dormitor și am deschis ușa, dar fără să intru. Am trântit ușa, m-am strecurat în camera de oaspeți și m-am ascuns în spatele ușii întredeschise.

Ușa livingului se deschise ușor. Am văzut-o pe Lucille înaintând în hol și privind ușa închisă a dormitorului. Apoi, reveni în living și închise ușa. După un moment, am auzit țăcănitul telefonului și zgomotul discului când forma numărul.

Îi întinsesem o cursă; căzuse în ea.

Am traversat coridorul fără niciun zgomot și mi-am lipit urechea de ușă. Am auzit-o murmurând:

— Ce ne facem? Nu cred că va plăti. Nu... Nu mai pot să-l conving. Va trebui să faci ceva...

Am răsucit brusc clanța ușii și am intrat în cameră. Lucille trânti receptorul și se îndepărtă rapid de telefon.

— Hai, hai, nu mai lua aerul ăsta vinovat și rușinat. Te-am auzit. Acum ai de gând să mărturisești că lucrați împreună?

Se întoarse încet și mă privi în față. Era lividă și ochii îi scăpărau de ură. Nu mi se mai părea nici tânără, nici plină de prospețime și nici frumoasă, ci îmbătrânită, învinsă, căzută în plasă. Cu un glas sugrumat de furie, îmi răspunse:

— Te crezi șmecher, nu? Bun, de acord, mărturisesc. Dar o să verși tu banii! Nu poți să dovedești că eram cu tine! Nu poți dovedi că eu conduceam! Avem o fotografie unde ești lângă mașină. Și împotriva ei nu poți face nimic. Dacă nu plătești, o să trimitem fotografia poliției. Și dacă încerci să ne implici și pe noi, va fi mărturia mea contra mărturiei tale și tu n-ai nicio dovadă. Dar eu am un alibi. Am prieteni care vor jura că eram cu ei la ora la care a fost ucis agentul. N-ai încotro. Trebuie să plătești și asta o să faci!

În timp ce-i priveam figura dură și rea, mi-a venit în minte pata de sânge de pe roata dreaptă din spate a mașinii. Un frison de gheață mi-a trecut pe spate.

Acum înțelegeam ce era cu urmele acelea de sânge care mă surprinseseră așa de mult. Nu avusese loc niciun accident. O'Brien fusese asasinat, la fel ca Dolores și Nutley.

— Ross și cu tine l-ați asasinat, nu-i așa? Accidentul a fost simulat. L-ați lovit și apoi l-ați călcat cu roata din spate a Cadillac-ului. Dar erați amândoi mult prea nervoși și ați făcut o greșală. N-ați folosit roata care trebuia. Ar fi trebuit să-l călcați cu roata stângă, Lucille. Greșeli de genul ăsta îi duc pe criminali

la camera de gazare.

Brusc, deveni vânător la față și se dădu un pas înapoi.

— Nu l-am omorât eu!

— Ba da, tu și cu Ross. Voiati să împușcați doi iepuri dintr-o lovitură, nu-i așa? Ați vrut să scăpați de O'Brien și în același timp să puneți mâna pe cei douăzeci de mii de dolari.

— Nu-i adevărat! urlă, cu vocea răgușită. Nu poți dovedi nimic! Nu eu l-am ucis! Dacă nu-mi dai banii ăia...

— N-ai să vezi o lețcaie.

M-am îndreptat către fereastră și am smuls cordonul care ținea cele două rânduri de jaluzele; apoi am reluat, fără s-o scap din ochi:

— Am o grămadă de treburi azi. Trebuie să aflu din ce motiv ați fost obligați să-l ucideți pe O'Brien! Nu vreau să mă împiedic de tine. Am să te țin legată, Lucille, până descopăr ceea ce vreau să aflu.

Făcu ochii cât cepele și se dădu înapoi.

— Nu-ți permit să mă atingi! Strigă ea. N-ai să mă închizi aici!

— Stai liniștită, altfel o s-o încasezi, i-am spus, apropiindu-mă. Nu-ți face iluzii, gândindu-te la ceea ce s-a întâmplat puțin mai devreme. De data asta, dacă vrei bătaie, o s-o ai.

Se răsuci și țâșni spre ușa terasei, dar pornise un pic prea târziu. Am întins mâna, am apucat-o și am tras-o brusc. Depășisem deja stadiul politeții. Cum încerca din nou să mă zgârie pe față cu unghiile, i-am îndepărtat mâinile printr-o lovitură și i-am tras un pumn în bărbie, nu prea tare, dar totuși suficient.

Dădu ochii peste cap și-mi căzu în brațe. Am întins-o pe jos, apoi, cu grijă, am întors-o pe burtă, i-am legat mâinile la spate și la fel de strâns gleznele. Am luat-o ca pe un pachet, am dus-o în dormitor și am aruncat-o pe pat.

În bucătărie, am găsit o frânghie de rufe suficient de lungă. Am luat-o, m-am întors în dormitor și am legat-o pe Lucille de barele patului.

După care, mi-am schimbat pantofii, mi-am strâns cravata și am pus o haină pe mine. Tocmai terminasem cu îmbrăcatul

când mi se păru că-și revenise.

M-am apropiat și-am privit-o. După câteva momente deschise ochii ce păreau sticloși.

— Îmi pare rău, am spus, dar tu ai căutat-o. Regret că trebuie să te las astfel, dar n-am încotro. S-ar putea să aștepți destul de mult. Am să mă întorc cât mai repede posibil. Stai liniștită și n-ai să pățești nimic.

— Scoate-mi legăturile! Strigă ea, zbătându-se cu furie. O să mi-o plătești! Dezleagă-mă!

Am privit-o câteva clipe ca să mă conving că n-o să se poată dezlega și apoi, asigurat din punctul acesta de vedere, m-am îndreptat spre ușă.

— Nu mă lăsa aici! urlă ea, zbătându-se din toate puterile. Întoarce-te!

— Nu-ți face griji. Nu va dura mult. Am ieșit din cameră și am închis ușa.

Strigătele ei mă urmară pe culoar, până la holul de la intrare:

— Ches! Nu mă lăsa! Te implor! Nu mă lăsa!

Am rămas surd la rugămințile ei, am închis bungaloul cu cheia și am luat Buick-ul de unde-l lăsasem.

CAPITOLUL XIII

UNU

Sosind în oraș, am cumpărat două ziare de duminică și am aruncat o privire peste titluri. Mă așteptam să găsesc moartea lui Nutley și a lui Dolores relatată pe larg pe prima pagină, dar, din câte vedeam, nici vorbă nu era de așa ceva.

Am luat din nou mașina și, cum mă găseam într-o zonă unde staționarea era interzisă, m-am îndreptat spre barul lui Sam ca să pot citi ziarele în liniște și să iau un sandviș și o bere înainte de a-mi pune la punct planul de bătaie.

Barul era aproape pustiu; dar l-am observat pe Joe Fellows așezat în compania unui bărbat pe care nu-l cunoșteam. Amândoi beau bere și mâncau hamburger. Joe mă văzu înainte ca să mă pot eschiva.

— Hei! Ches! Vino-ncoace!

N-aveam altă cale, decât să-i spun că vin.

Mi-am comandat sandvișul și berea și le-am dus la masa lui Joe.

— Te credeam la golf, spuse el. Stai jos. Îți prezint pe Jim Buckley. E asul reporterilor de la „Inquirer”.

— Din păcate, numai „Inquirer” nu-și dă seama de asta, zise Buckley cu un zâmbet.

Era un omuleț mărunțel și grăsuț, de vârstă medie, cu ochi albaștri pătrunzători. Privi ostentativ zgârieturile de pe gâtul meu și tăietura de la ochi și strigă încântat:

— Ei bine! Pe cinstea mea! Nu s-a dat înapoi de la nimic tipa, ca să-și apere onoarea!

Joe, la rândul lui, mă privi fix.

— Nu vă faceți idei degeaba, am spus. E una din poveștile alea tâmpite. Era un tip care necăjea o gagică și eu, mai cu moț, m-am băgat în ciorbă. Și s-a nimerit că tipa era una din alea cărora le place să fie puțin smotocite și n-a apreciat absolut

deloc cavalierismul meu. Am avut baftă c-am scăpat cu viață.

Izbucniră amândoi în râs, dar Joe continua să mă privească cu un aer perplex. Ca să schimb vorba, l-am întrebat:

— Dar tu ce cauți aici, într-o duminică?

— Plănuisem să petrec ziua pe plajă, cu încornoratul ăsta, zise el, arătând cu degetul spre Buckley, și acum pretinde că are de lucru. Așa că, ciugulim ceva și apoi mă duc singur la plajă, doar dacă n-ai nimic mai bun de făcut și vii și tu să-mi ții companie.

— Aș veni cu plăcere, Joe, dar azi sunt prins...

— Din moment ce și ea este prinsă, o să ai companie! strigă ziaristul izbucnind într-un hohot de râs.

M-am gândit la Lucille, legată de pat. Fără să știe, era cât se poate de aproape de adevăr. Văzând ziarele pe care le pusesem pe banchetă, continuă:

— Ți-ai „Inquirer”, care-i acolo?

— Da. Îl vrei?

— Încă n-am avut timp să arunc o privire pe ziarul pe care l-am făcut ieri.

Luă ziarul, îl deschise cu o smucitură și privi prima pagină; apoi fornăi, întoarse paginile și se opri la una dintre ele. În sfârșit, împacheta la loc ziarul și mi-l întinse.

— Trei mii de cuvinte, scrise cu sânge și scotch, și ticălosul ăla împuțit scoate două sute! Câteodată mă întreb la ce bun mai lucrez pentru otreapă aia!

— Jim se ocupă de cazul polițistului ucis de un șofer, mă informă Joe.

Am luat o înghițitură de sandviș cât toate zilele și am mormăit cu gura plină:

— Nu zău? Încă n-am avut timp să citesc un ziar de dimineață. Au făcut ceva progrese?

Ziaristul luă o gură zdravănă de bere, se tolăni în scaun și-și aprinse o țigară.

— Dacă au făcut progrese? Ascultă aici, bătrâne, afacerea asta va fi cea mai senzațională a anului. E o poveste care s-ar putea să bage-n rahat până-n gât simpatica noastră municipalitate!

— Dacă ai lăsa deoparte retorica și ne-ai relata faptele,

intervenii Joe. Spui că-i groasă; atunci de ce nu apare cu titluri mari la știrile de ultima oră?

— Pentru că încă nu suntem gata. O să vezi mâine. Cu puțin noroc, avem de gând să dăm mâine totul în vileag.

— Ce să dați în vileag? Despre ce vorbești? se impacientă Joe.

— O să-ți spun. Dacă O'Brien n-ar fi fost omorât, nimeni n-ar fi descoperit, încă mulți ani de-aici încolo, ce trafic făcea. Toată vrăjeala aia pe care a debitat-o Sullivan, despre polițistul de elită care era O'Brien, ținea foarte bine până când am făcut și noi, la rândul nostru, o mică anchetă. Și-n momentul ăla, am descoperit secretul. Nu știi? O'Brien avea un cont în bancă, care se ridica la o sută douăzeci și cinci de mii de dolari; avea o casă la Palm Crescent care ar fi încântat și o stea de cinema. Atunci când un simplu polițist își permite să trăiască în luxul ăsta, nu-i decât o singură explicație: primește mită. Două persoane ar fi putut să ne spună exact ce făcea. Fata cu care urma să se căsătorească, o cântăreață de cabaret, și impresarul ei, un tip numit Nutley. Știi ce li s-a întâmplat?

Joe făcu ochii mari.

— Nu. Ce anume?

— Au fost omorâți amândoi. Nutley a fost descoperit la hotel Washington cu un glonț în inimă iar recepționarul de noapte cu capul crăpat. Asasinul a intrat în hotel, a obținut de la recepționar numărul camerei lui Nutley și l-a lovit. Apoi a urcat în cameră și l-a împușcat pe Nutley. Iar pe fată, a ucis-o pe când pleca de acasă.

— Dar nici nu scrie în ziar, se indignă Joe.

— Ba da. Pentru moment nu-s decât două rânduri. Dar mâine, bătrâne! Ah! Să vezi „Ultima oră!” Acum lucrăm la asta. Încercăm să descoperim combinația lui O'Brien. Șeful poliției crede că făcea parte dintr-o bandă. Sullivan tinde să creadă că-i vorba de șantaje.

— Și tipul care l-a călcat? am întrebat. Încă nu l-au descoperit?

Buckley ridică din umeri.

— Tocmai examinează permisele a douăzeci și trei de conducători ale căror mașini lovite au fost găsite. Le verifică

alibiurile. Polițiștii speră să găsească ucigașul printre cei douăzeci și trei; eu zic că dacă îl găsesc, ar trebui să-i decoreze. Dacă O'Brien n-ar fi fost ucis, nu s-ar fi descoperit niciodată faimoasa lui combinație.

— Dar fata aia care a fost asasinată ieri, nu lucra la „Little Tavern”? m-am hazardat eu, fără să las impresia că mă interesează.

— Da, așa e, o păsărică frumușică, dar care n-avea voce nici măcar cât să cânte pe stradă.

Am pus brusc o întrebare.

— Cui îi aparține „Little Tavern”?

Ziaristul ridică din sprânceană.

— Asta-i o chestie pe care încerc s-o aflu de mult. E pe numele de Art Galgano, dar nimeni nu pare să-l cunoască. Nu cred că locuiește aici. Gerantul localului este un oarecare Jack Claude care nu face doi bani. De ce întrebarea asta?

— Mi s-a spus ieri seară c-ar fi o ruletă la etajul întâi și că se joacă puternic.

Buckley mă privi fix, apoi clătină din cap.

— E-un banc. Jocurile sunt interzise aici. O grămadă de mahări au încercat treaba, dar poliția le-a închis localurile înainte chiar să se usuce zugrăveala. „Little Tavern” e deschisă de trei ani. Dacă ar fi fost un tripou acolo, s-ar fi aflat.

— Crezi asta? Ești sigur? Eram acolo aseară și un client mi-a spus că e o ruletă la etajul întâi.

Buckley își scarpină nasul umflat cu un aer interesat.

— Ia stai puțin... spuse el dintr-o dată, privindu-mă cu atenție. Era sectorul lui O'Brien. Probabil că le asigură protecție. Ia spune! S-ar putea să fi pus degetul pe rană! Poate că de acolo își trăgea banii! Te duci des?

— Nu, deloc, doar întâmplător.

— Dar n-ai putea afla dacă într-adevăr este un tripou la etajul întâi, ce zici? zise Buckley, aplecându-și în față trupul corpulent.

— Hei! îl întrerupse Joe. Da' știi că ai tupeu! Pentru ce să-ți faci Ches munca ta scârboasă?

Buckley îl îndepărtă cu un gest nerăbdător.

— Eu, dacă e să descopăr o ruletă, mă descurc mai bine ca un

polițai. Dar tipul ăsta e clientul localului. Dacă el vrea, nu văd de ce nu mi-ar da o mână de ajutor.

În timp ce ei discutau, am reflectat rapid și am sfârșit prin a spune:

— Dacă pot, o fac cu plăcere. Mă duc acolo după amiază și, dacă am un pic de baftă, vă dau un telefon.

Joe mă privi de parcă înnebunisem, dar ziaristul mă bătu pe braț.

— Așa-mi placi, și pot să-ți spun că „Inquirer” îți va fi recunoscător. Data viitoare când un tip de la firma voastră va veni să transmită anunțuri, o să am grijă să-i facem niște prețuri speciale. (Scoase o carte de vizită din portofel și mi-o întinse.) Dacă eu nu sunt, întreabă de Jack Hemmings. O să se ocupe de tot ce-i aduci. Dacă într-adevăr au un tripou acolo, atunci o să izbucnească un scandal de toată frumusețea. Ascultă, hai pe la mine la birou să-ți dau un aparat de fotografiat. Dacă o să poți face o poză cu ruleta, i-am prins cu mâța-n sac.

— Nu cred că o să mă lase să fac poze.

Îmi făcu cu ochiul.

— Așteaptă să vezi întâi aparatul. Se pune la butonieră. N-ai decât de apăsă pe declanșator, care îl ții ascuns în buzunar. Restul e treaba obiectivului și a peliculei. Fă-ne o poză cu masa de joc, Scott, și ziarul e al tău, sau aproape!

— Sper.

Mă strânse de braț.

— Ți-o garantez. Hai, vino. O ștergem și mergem să discutăm lovitura cu patronul meu.

Când mă ridicai, Joe mă luă de braț.

— O secundă, Ches. S-ar putea să te bagi într-o încurcătură nenorocită. Nu vrei să te însoțesc? Ce zici?

— Nu, Joe. Am ațrăge atenția. Nu-ți face griji. Nu risc nimic. O să mă descurc foarte bine.

— Bineînțeles, zise Buckley. Nu-i niciun pericol. Eu sunt convins că nu-i absolut nimic în localul ăla, dar dacă e ceea ce spui... Dumnezeu! Șeful poliției o să damblagească!

— Cu toate astea, insistă Joe, aș vrea să merg cu tine. Poate că dăm de bănuț, dar în caz de pericol, doi inși fac mai mult decât

unul singur!

— Nu, Joe. Există posibilitatea ca să n-ajung nici măcar la etajul întâi. Iar amândoi, ar fi prea bătător la ochi, am spus. Și, la urma urmei, poate că ruleta nici nu funcționează după amiază.

Joe mă urmă, încăpățânat:

— Am să te însoțesc, Ches. Chiar dacă va trebui să aștept afară.

Dacă voiam să reușesc, trebuia să scap de Joe, care n-ar fi făcut decât să mă încurce.

— N-am nevoie de tine, Joe. Vreau să îmbin utilul cu plăcutul și prezența ta n-ar face decât să mă deranjeze.

— Așa e. Du-te și te scaldă, Joe, interveni Buckley. Amicul meu și cu mine avem treabă. Du-te și te joacă cu puștii tăi, fă castele de nisip pe plajă!

Îl bătu pe Joe pe umăr, apoi mă luă de braț și mă conduse la Buick. Mergând spre redacție, am întrebat:

— Poliția are vreun indiciu referitor la asasinul micuței Lane?

— Nu-i știi numele, dar e ca și prins. Au semnalmentele și amprentele lui. Dacă nu e vreun nebun, atunci e un caraghios de amator. A lăsat amprente peste tot. A fost văzut părăsind apartamentul fetei și hotelul Washington. S-au găsit amprentele lui în camera lui Dolores și în cea a lui Nutley. S-ar părea că e un tip înalt, de vârsta ta și destul de arătos. Locotenentul West a declarat că arestarea lui e doar o chestiune de ore.

Stomacul mi se strânse de durere.

— Zău? am murmurat, fixând parbrizul, cu inima bătând.

— Dacă-ți spun. Acum se plimbă prin tot orașul cu fata care l-a văzut, în speranța că o să-l zărească pe undeva. Ceea ce-i posibil. Iar atunci, n-au altceva de făcut decât să-i ia amprente și o să-l vâre la camera de gazare înainte de a ști ce-i cu el!

DOI

Am ajuns la „Little Tavern” puțin după ora două. Parcarea era înțesată și cu greu am găsit unde să parchez.

Era una din zilele acelea înăbușitoare, sufocante, cum mai sunt câteodată la Palm City, când ești tot timpul în așteptarea celei mai mici adieri, când praful se strecoară pe sub cămașă și ți se lipește de piele, când toată lumea e nervoasă și caută scandal.

Pe terasa plină de lume, bărbați și femei, în ținută ușoară, sport, stăteau la mese și compuneau meniuri complicate.

Am urcat scările. Nimeni nu m-a băgat în seamă, cu excepția portarului, care părea mai plictisit și mai puțin impresionant la lumina zile, decât la lumina lunii. Mă recunosc, duse un deget la caschetă și răsuci ușa turnantă cu atâta grijă de parcă ar fi fost un coș cu ouă.

Fata de la vestiar mă recunosc și ea și nu-și mai dădu osteneala să vină să mă întâmpine. Îmi acordă doar un zâmbet palid și se întoarce. Un tip fără pălărie reprezenta pentru ea tot atâta interes ca și un cerșetor.

M-am îndreptat spre bar, dar n-am intrat. Era înțesat până la refuz de clienții obișnuiți de duminică, veniți să se îmbibe cu alcool, care vorbeau prea tare și cheltuiau banii câștigați din greu încercând să impresioneze blondele sau roșcatele pe care le târăseră cu ei până acolo.

Oscar Ross era la bar. La fel și cei doi mexicanii. Toți trei erau destul de ocupați; Ross se consacră în special clientelei feminine. Am putut constata că avea un oarecare succes la trei pisicuțe care sorbeau cu grație cocteiluri cu șampanie.

M-am tras puțin înapoi, căci nu doream să fiu văzut și am aruncat o privire circulară în căutarea amatorului de rom cu lămâie de aseară. Am reușit să-l descopăr când se îndepărtă de un grup compact aflat la celălalt capăt al barului și se îndreptă spre mine.

— Salut, i-am zis când s-a apropiat. Mă mai recunoști? Era puțin amețit, dar după ce îngustă puțin privirea ca să mă observe, își descreți fruntea într-un zâmbet, semn că-și amintea de mine.

— Salut, prietene, spuse. Ai venit să-ți îneci necazul?

— Am venit să văd dacă pot să scot un ban de buzunar, i-am răspuns, conducându-l în hol. Crezi că găsesc ceva de jucat pe sus?

- De ce nu? Eu tot acolo merg. Hai cu mine!
- Credeam că e vreo formalitate de îndeplinit.
- Da' de unde! Sunt cunoscut aici. Cum ziceai că te numești?
- Scott.
- Ca în scoțiană.
- Exact.

Se înecă de râs. Se amuza din orice.

— E bună poanta. Hai, vino, Scott, o să-ți dai și cămașa de pe tine.

Am traversat holul și am deschis o ușă. L-am urmat de-a lungul unui culoar până la un ascensor pentru patru persoane. Liftul ne-a dus cu mare blândețe până la etajul doi.

În timp ce urcam, simțeam în plină față răsuflarea îmbâcsită de rom a lui Welliver.

Modul ăsta de a pătrunde într-un tripou clandestin mi se părea mult prea ușor. În spatele reverului de la haină aveam prins aparatul foto miniatural pe care mi-l dăduse Buckley. Obiectivul de-abia se zărea prin butonieră. Ar fi trebuit să ai privirea ageră a lui David Crockett ca să-l poți observa. În buzunar, stăteam cu mâna pe firul declanșatorului. Buckley mă sfătuisese să nu fac decât o singură poză. N-aș fi avut timp să schimb filmul microscopic. Mă implorase să nu mă grăbesc.

„E o șansă la un milion, îmi spusese. Dacă reușim să facem o fotografie cu ruleta aia, admitând că există, o să aruncăm tot orașul ăsta împuțit în aer!”

Mi se părea că a neglijat totuși o eventualitate. Dacă eram surprins în timp ce fotografiam, eu eram cel care sărea în aer și nu orașul!

Ascensorul se opri cu un zgomot ușor și ușile de deschiseră cu un fâșâit abia-auzit.

Welliver pătrunse într-un culoar păzit de două namile care-și jucau bicepsii. Mi se păreau în stare să țină piept fără să clipească unui Joe Louis sau Rocky Marciano în plină formă.

Îl priviră cu ochi scrutători pe Welliver și apoi își mutară privirea asupra mea, cu aceeași surprindere cu care un sobor de preoți ar fi observat căzând din cer o dansatoare goală, drept în mijlocul unei slujbe religioase.

Welliver se îndreptă cu pas vioi spre ușa dublă din capătul culoarului și eu îl urmăam ca o umbră. Reușisem să iau o mină indiferentă, a unui simplu plimbăreț de duminică.

Matahalele nu se clinteau (de parcă erau de piatră) și era cât pe-acum să intrăm.

Cu o voce ca un rașpel, bun să curețe rugina de pe o epavă centenară, unul dintre tipi strigă:

— Hei! Voi de colo! Unde vă duceți așa?

Vocea ne lovi ca un baros în ceafă și ne opri brusc. Welliver se întoarse și încruntă sprâncenele. Era puțin descumpănit, dar în definitiv, era membru al clubului și nu se aștepta să fie tratat în felul ăsta. Replică cu o voce de stentor care, însă, în comparație cu cea a malacului, aducea mai mult a mieunat:

— Cu mine vorbești?

— Nu. Cu el! (Cel mai impunător dintre ei se apropie de mine ca un buldozer.) Tu, unde te duci așa?

— E unul din prietenii mei, zise Welliver cu toată demnitatea de care era în stare, dar care era destul de subțire. Merge cu mine. Vezi vreun inconvenient?

— Domnul Claude este de acord? Întrebă matahala.

— Bineînțeles, răspunse Welliver.

Și, luându-mă de braț, mă împinse pe ușă sub privirile bănuitoare ale celor doi cerberi.

Am pătruns într-o sală uriașă, plină de o mulțime pestriță, de fum, de lumini discrete și de gălăgia conversațiilor. O masă de ruletă trona în mijlocul camerei și în jurul ei se înghesuia crema bogătaşilor din Palm City. Welliver spusese că se juca din gros. N-a trebuit să arunc decât o privire spre teancurile de fise ca să-mi dau seama că nu bătuse câmpii. În momentul acela, trebuie să fi fost vreo cincizeci de mii de dolari împrăștiți pe masă.

— Lasă să treacă, murmură Welliver după ce apreciasse cu un ochi expert valoarea jocului. Nu putem să ne punem cu toți nebunii.

Toată lumea era cu ochii pe un bătrânel grăsan și pe mormanul de fise din fața lui. M-am apropiat și l-am văzut împingând un pachet de jetoane pe 5 negru.

Un mare număr de jucători îi urmăreau exemplul, mizând însă

mult mai puțin, și apoi ruleta începu să se învâртеască și se opri pe 5 negru.

Toți cei din jurul mesei scoaseră un oftat prelung când crupierul, un mexican sumbru și impasibil, strânse cu lopățica fisele celor ce pierduseră și împinse o mare parte spre grăsan.

Eram în picioare, în spatele unei tipe blonde care-și dăduse cam prea mult cu Channel 5. M-am strecurat până am ajuns lângă scaunul ei. De acolo, puteam vedea masa de la un capăt la altul. Lumina strălucitoare făcea să lucească fisele și jetoanele așezate în fața barosanilor. Era un unghi perfect pentru fotografie.

Buckley îmi explicase că n-aveam altceva de făcut decât să mă așez exact în fața mesei de joc și să apăs declanșatorul ascuns în buzunar. Obiectivul era atât de performant și pelicula atât de sensibilă, că n-aș fi avut cum să ratez poza.

L-am văzut pe Welliver depărtându-se de mine și căutând un scaun. Am luat o poziție convenabilă și degetele mi s-au strâns peste declanșatorul obturatorului. Mi-am ținut respirația și am rămas neclintit cum îmi recomandase Buckley și apoi am apăsat ușor butonul. Mi s-a părut că aud un țacănit ușor, semn că aparatul funcționase.

După care, evenimentele s-au precipitat.

N-am să știu niciodată dacă tipul care supraveghea jucătorii și mizele mă reperase, sau dacă mă trădase expresia mea încordată sau dacă nu cumva crupierul văzuse obiectivul minuscul pe care-l purtam la butonieră. N-are deloc importanță. Ceea ce contează este că m-am trezit deodată încadrat de două matahale. Niște pumni de oțel îmi încheștară mâinile de fiecare parte.

Cu inima bătându-mi sarabanda, am privit la stânga și apoi la dreapta. Cei doi tipi nu erau numai niște simple matahale. Erau profesioniști, doi indivizi cu fețe ascuțite; puteai să zici că-s gemeni, după privirea lor identică, distantă, de ucigași de profesie. Unul dintre ei era puțin mai înalt ca celălalt; unul era blond și celălalt brunet, dar amândoi aveau aceeași ochi negri lipsiți de viață, aceleași buze subțiri și aceleași fălci pătrate. Amândoi erau feroci, cruzi și insensibili și mi se păreau

îngrozitor de periculoși.

— Ușurel, tăticuțele, spuse încetișor blondul. Fără scandal. Patronul vrea să-ți vorbească.

Cu o îndemânare profesională, mă conduseră prin mulțime; aveam ambele mâini paralizate de strânsoarea lor. Presupun c-ar fi trebuit să strig și să mă zbat, dar nici măcar nu mi-a trecut prin cap.

Welliver, care tocmai găsisese un loc la masă, ridică surprins privirea, dar cum nu ținea să piardă locul câștigat cu greu, se mulțumi să-mi surâdă bucolic, mormăind că ne vom vedea mai târziu.

Evitând mulțimea, între cei doi gardieni, îmi ziceam că dacă voi mai avea vreodată ocazia să văd pe careva mai târziu, înseamnă că sunt al dracului de norocos. Gardianul cel blond reluă:

— Ușurel, bătrâne. Mulțumește-te să înaintezi liniștit. Dacă faci pe nebunul, știm noi cum să te potolim.

Îmi dădură drumul la mâini, dar, ca doi câini ciobănești bine dresați, mă ghidau cu mici lovituri discrete de umăr.

Nu ne băga nimeni în seamă.

Bineînțele că aș fi putut striga după ajutor și încerca să fug, dar eram convins sută la sută că n-aș fi făcut altceva decât să mă aleg cu un baston după ceafă, în timp ce blondul explica celor din jur că eram „încă un bețiv care caută scandal”.

Așadar, i-am urmat prin toată sala, spre o ușă pe care a deschis-o brunetul. M-au împins înăuntru cu nenumărate precauții, de parcă aș fi fost un miliardar neputincios ce mai are patru zile de trăit și încă nu și-a plătit datoriile.

Am traversat un coridor micuț. Blondul bătu la o altă ușă în timp ce brunetul îmi sufla în ceafă. O voce strigă să intrăm, blondul apăsă clanța și împinse ușa.

Brunetul mă împinse într-o încăpere care nu se hotăra să fie birou sau salon. Lângă o fereastră largă cu draperii portocalii se găsea un birou masiv cu fotolii pe rotile și un fișet metalic. Restul camerei era încărcat cu fotolii gen club, un radio cu difuzoare separate, un bar micuț și un divan cu o pătură spaniolă.

Așezat pe fotoliu la birou, stătea un tip voinic, îmbrăcat în smoking. Avea o chică roșcată înspicată cu fire albe, o față rumenă și o expresie din acelea mieroase care nu-ți spun nimic. Ochii lui mici, reci și imobili priveau puțin cruciș de parcă l-am fi tulburat dintr-o meditație profundă.

La prima vedere, putea să aibă între cincizeci și cinci și șaizeci de ani; în ciuda grăsimii părea încă destul de bine. Mâinile pline de pistruși și acoperite de un puf roșcat erau așezate fără vlagă pe sugativa albă.

Brunetul se apropie de birou în timp ce celălalt închidea ușa. S-ar putea să mă fi înșelat, dar mi s-a părut că am auzit cheia răsucindu-se în broască.

Mă simțeam din ce în ce mai înghesuit. Dacă descopereau aparatul, eram în pom. Tipul așezat la birou mă privi, apoi se întoarse spre cei doi zbiri și ridică interrogativ o sprânceană.

— Nu e membru, murmură brunetul.

Grăsanul, care trebuie să fi fost Jack Claude, mă privi din nou și-mi spuse pe un ton ce se vroia blajin:

— Îmi pare rău, dragul meu, dar sper că înțelegi că nu putem tolera vizitatori inopinați. Aș putea afla cum te numești?

— Sunt Chester Scott. Ce se întâmplă? Phil Welliver m-a adus aici. E unul dintre prietenii mei.

Claude nu păru impresionat în mod deosebit.

— Și unde locuiți dumneavoastră, domnule Scott?

I-am dat adresa. Întinse mâna, luă de pe birou cartea de telefon și o verifică.

— Domnul Welliver trebuia să știe de mult că n-are voie să-și aducă prietenii fără acordul meu și înainte ca aceștia să plătească taxa de intrare.

Am început să mă simt puțin mai bine.

— N-am știut. Welliver nu mi-a spus nimic. Asta vreau și eu, să cotizez. Cât costă?

— Douăzeci și cinci de dolari, spuse Claude.

Privirea i se îndreptă spre brunet, care rămăsese tot timpul lângă mine.

— Ce mai știm despre domnul Scott? îl întrebă.

— A fost aseară aici. A mers în culise să vorbească cu

domnișoara Lane.

Am început să transpir din nou. Privirea lui Claude se pierdu în depărtări. Își schimbă poziția și apoi mi se adresa, exact ca un dentist politicos care te roagă să deschizi gura mare:

— O cunoașteți pe domnișoara Lane, domnule Scott?

— Nu. Am ascultat-o cântând și mi-a plăcut, l-am propus să bea un păhărel cu mine.

Dădu din cap.

— Și ea a acceptat?

— Nu.

— Dar ai fost în cabina ei?

— Da. Am stat puțin de vorbă. De ce atâtea întrebări?

— Despre ce ați vorbit?

— De una, de alta. Ce te privește?

Claude aruncă o privire tipului brunet.

— Altceva?

— Altceva eu nu știu.

Urmă un moment de tăcere, apoi Claude reluă:

— Regret acest incident, domnule Scott. Deci e vorba de douăzeci și cinci de dolari.

— Am scos portofelul și am pus pe birou o bancnotă de cinci și două de zece. Tipul îmi semna o chitanță și mi-o întinse.

— Suntem obligați să fim vigilenți, domnule Scott, cred că vă dați seama. Sper că o să vă revedem cât mai des.

— Categorical, am spus, incapabil să cred că totul se putea termina așa de bine.

Blondul și brunetul se îndepărtaseră; amândoi arborau acum un aer plictisit și indiferent. Am pus chitanța în portofel și portofelul în buzunar.

— Ei bine! vă mulțumesc, am spus, pregătindu-mă să plec. În momentul acela ușa se deschise și m-am întors să văd cine e.

Era Oscar Ross, îmbrăcat în haina lui de barman și purtând o tavă cu o sticlă de scotch, un pahar și un vas cu gheață.

Nu mă văzu înainte de a ajunge în mijlocul camerei și nu mă recunosc decât după ce puse tava pe birou. Mă privi de parcă nu-i venea să-și creadă ochilor.

Am încercat să ajung la ușă, făcând un efort să nu alerg, dar

întinzând pasul cât puteam de mult.

Ross rămăsese împietrit, cu ochii cât cepele.

Blondul se apropie să-mi deschidă ușa, dar Ross strigă cu o voce sugrumată:

— Hei! Nu-l lăsați să plece!

Blondul rămase ținut pe loc.

Am apăsat clanța și deschisesem deja ușa când blondul țâșni ca o săgeată și bloca ușa cu piciorul.

— Ce caută ăsta aici? vru să știe Ross.

Blondul, vizibil încurcat, privi spre Claude în așteptarea unui ordin. Mi-am luat elan și i-am expediat o dreaptă în maxilar. Lovitura a fost așa de violentă că-mi amorți brațul de tot. Tipul căzu pe spate și se lovi cu capul de zid. Am apucat din nou clanța.

— Oprește-te!

Era brunetul. I-am aruncat o privire scurtă. Îndrepta spre mine o armă calibrul 38.

Mi-am zis că n-o să îndrăznească să tragă în clădirea clubului și, ignorând amenințarea, am deschis ușa cu o smucitură.

Ross țâșni după mine, cu brațele întinse, cu ochii sălbatici. Am ieșit pe culoar tocmai când năvălea peste mine. În momentul când mă întorceam să mă apăr, pumnul lui drept se îndrepta în direcția mea. Am eschivat la timp și am reușit să-i plasez una peste bot. Am simțit cu oarecare bucurie cum îmi plesnește pielea pe încheietura pumnului sub dinții lui și văzându-l cum se umple de sânge. Se prăbuși pe spate și am profitat ca să măresc pasul pe culoar spre sala de joc. Atunci am simțit ceva ca un tanc cum năvălește peste mine. Mă trânti la pământ și de-abia reușisem să mă răsucesc pe spate când gorila cea brunetă îmi trase un pumn în bărbie. Reușisem să feresc puțin capul; lovitura nimeri puțin prea sus ca să-și facă efectul, dar fu suficient de dură ca să-mi smulgă un geamăt de durere. L-am răsturnat printr-o zvâcnire pe brunet și m-am ridicat clătinându-mă, la timp ca să-l văd pe Ross repezindu-se la mine. Tot ce-mi doream atunci pe lume era să-i strivesc mutra odată pentru totdeauna. Am evitat pumnul care-mi era adresat, m-am lipit de el și adunându-mi toate forțele, i-am ars un upercut de

dreapta care-i sfărâmă mărul lui Adam. L-am văzut strâmbându-se de durere și căzând. Ochii îi ieșiră din cap, răsuflarea i se transformă într-un șuierat printre dinții încleștați, se prăbuși într-un vacarm asurzitor care-mi păru însă cea mai dulce melodie.

Dar vai, cursa mea se opri aici.

Brunetul își revenise și se năpusti spre mine cu grația unui bulldozer. Sosi prea repede ca să pot încerca ceva. Am vrut să mă întorc cu fața spre el, dar am făcut-o mult, mult prea târziu. Am simțit șuieratul măciucii care se prăvălea peste mine. Am încercat s-o eschivez... când tavanul cu lumini discrete mi se prăbuși în cap.

În definitiv, era un profesionist. Și când te lovea, te scotea definitiv din joc.

CAPITOLUL XIV

UNU

Mi-am revenit în fire simțind soarele arzător încingându-mi fața și o lumină orbitoare pătrunzându-mi prin pleoapele închise. Aveam impresia că zbor cu o viteză amețitoare. Mi-au trebuit câteva secunde ca să-mi dau seama că mă găseam într-o mașină care mă ducea undeva în cea mai mare grabă.

Aș fi vrut să pot geme de durere. Ceafa îmi pulsa; durerea îmi urca de-a lungul gâtului până-n creștet și-mi înfigea în ochi ace înroșite în foc.

Dar nu scoteam un sunet. M-am lăsat legănat de mașină până mi-am revenit suficient ca să pot deschide ochii și să pot arunca o privire în jurul meu.

Eram pe bancheta din spate a Buick-ului. Un tip era alături de mine. I-am recunoscut stofa de culoare gri a pantalonilor. Era ucigașul brunet, cel care mă lovise.

Blondul era la volan. Își pusese o pălărie moale de culoare gri deschis cu borul lăsat peste ochi.

Cu ochii închiși pe jumătate, priveam pe geam încercând să aflu unde ne aflam.

Treceam pe una din străduțele din Palm City; în duminica aceea sufocantă era la fel de pustie ca albia secată a unui râu în miezul verii.

Nu mă mișcăm și mă întrebam unde mergem. Dar în curând aveam să aflu.

După vreo cinci minute, am lăsat în urmă Palm City și am intrat pe șoseaua care ducea spre drumeagul de pe țărmul mării unde locuiam. Mi-am zis că o să mă ducă acasă.

Pe genunchi aveam o pătură subțire care îmi ascundea brațele legate cu ceea ce părea leucoplast. Îmi strânseseră atât de tare legăturile, că-mi simțeam sângele pulsând în vene și, în ciuda eforturilor mele, încheieturile mi-au rămas prinse ca-ntr-un

clește.

— La intersecție o iei la dreapta, spuse dintr-o dată brunetul. Hogeacul lui e la vreo trei sute de metri pe dreapta. Un colțisor liniștit cum mi-aș dori și eu.

Lew, blondul, râse fără prea multă veselie.

— N-ai decât să-l rogi să ți-o lase prin testament. Lui tot n-o să-i mai folosească.

— Ah! Știi, nici chiar așa.

Mașina continuă să înainteze.

Mi se cam tăiase respirația, dar n-am avut timp să mă gândesc mai bine ce-au vrut să spună, că Buick-ul încetini și se opri.

— Iată-ne ajunși, spuse brunetul.

— Bun. Să-l scoatem, zise Lew.

M-am lăsat în voia lor, cu ochii închiși, cu inima bătând să-mi spargă pieptul.

L-am auzit pe brunet coborând, apoi cealaltă portieră se deschise și mâini invizibile mă traseră din mașină. Pe când mă întindeau pe jos, Lew remarcă:

— Nu cumva l-ai plesnit cam tare, Nick? Ar fi trebuit să-și revină deja...

— L-am plesnit atât cât trebuia, replică Nick. O să se trezească dintr-un moment într-altul.

Amândoi mă târără, de bine – de rău, de-a lungul aleii și mă lăsară să cad în fața ușii.

— Ai cheile? Întrebă Nick.

— Mda. Iat-o pe cea care trebuie.

Am auzit cheia deschizând broasca, apoi m-au cărat de-a lungul holului în living și m-au azvârlit pe divan.

— Ești sigur c-o să-și revină? Întrebă Lew.

O mână îmi pipăi gâtul să-mi ia pulsul.

— Se comportă minunat. În cinci minute o să se trezească.

— Sper din tot sufletul, spuse Lew pe un ton îngrijorat. Galgano va fi furios dacă măgaru' ăsta dă ortu' popii înainte ca să vorbească cu el.

— Nu-ți face griji, umflatule. Îți spun că e bine. Când eu lovesc, lovesc cum trebuie. În cinci minute o să țopăie can-can,

ai să vezi.

Am lăsat să-mi scape un geamăt și m-am mișcat puțin.

— Ei, vezi? Își revine. Dă-mi frânghia.

Am simțit o frânghie înfășurându-se în jurul pieptului și lipindu-mă de saltea. Am deschis ochii și l-am văzut pe Lew legând frânghia de picioarele patului. Mă privi impasibil și se dădu un pas înapoi.

— Gata! zise el, apoi, aplecându-se deasupra mea, mă bătu ușurel pe obraz. Revino-ți, bătrâne. Patronul vrea să stea de vorbă cu tine. N-o să întârzie mult.

— Hai, vino, se impacientă Nick. S-o ștergem. Ai uitat că trebuie să ne întoarcem pe jos?

Lew trase o înjurătură.

— De ce n-a trimis mașina lui, ticălosul ăla de Claude?

— Du-te și întreabă-l.

Nick se apropie și verifică cu ochi sever frânghia și leucoplastul de la încheieturile mele. Mormăi ceva, se dădu înapoi și mă privi cu un surâs vag.

— Adio, tâmpitule! zise el.

Ieșiră amândoi în hol trăgând ușa după ei, fără s-o închidă de tot. I-am auzit deschizând ușa de la intrare și apoi închizând-o.

Câteva secunde mai târziu, liniștea coborî asupra bungaloului și făcu să răsunе puternic tic-tac-ul pendulei de pe șemineu.

Am pierdut un minut sau două făcând eforturi inutile în încercarea de a-mi elibera încheieturile mâinilor; apoi, constatând că nu era nimic de făcut, m-am lăsat să cad pe perne cu respirația întretăiată.

De abia atunci mi-am amintit de Lucille pe care o lăsasem legată de pat. Reușise poate să se dezlege. În cazul ăsta, mă va dezlega poate și pe mine.

— Lucille! am strigat. Lucille! Mă auzi?

Am tras cu urechea, dar în afară de ticăitul pendulei și de foșnetul unei perdele agitate de briză, nu se mai auzea niciun zgomot. Am început să strig:

— Lucille! Ești bine?

Liniștea se reinstala și, dintr-odată, o sudoare rece mă inundă. Pățise oare ceva? Sau reușise să se dezlege și plecase.

— Lucille!

Și atunci am auzit un zgomot pe coridor, scârțâitul unei uși care se deschide, poate ușa dormitorului.

Am ridicat capul să ascult. Ușa scârțâi ușor. Era cea de la dormitor. De luni de zile de când tot voiam s-o ung, dar mereu îmi fusese lene.

— Tu ești, Lucille? am strigat brusc.

Am auzit pe cineva mergând pe culoar, un pas lent și greu; și dintr-o dată am fost cuprins de spaimă atât de tare cum nu mai fusesem vreodată.

Lucille nu putea călca așa. Pașii lenți și înăbușiți, pe care-i auzeam, erau prea greoi ca să fie ai unei femei. Cel care înainta pe hol era un bărbat, un bărbat care ieșise din dormitorul meu, acolo unde o lăsasem pe Lucille legată și fără apărare, pe pat. Cu inima zbătându-mi-se în piept, cu o voce răgușită am întrebat:

— Cine-i acolo?

Pașii apăsați se opriră în fața ușii livingului, apoi fu liniște.

Am rămas neclintit, cu auzul încordat, șiroind de transpirație. Auzeam o respirație regulată de cealaltă parte a ușii. Cu nervii la culme, am strigat:

— Intră odată! Ce tot faci acolo, în spatele ușii? Intră și arată-te!

Ușa începu să se deschidă încetișor.

Tipul care era acolo avea de gând să mă îngrozească și reușise cât se poate de bine. Eram în pragul spaimei și al furiei neputincioase, când ușa de deschise larg, în sfârșit.

Individul care stătea în prag era corpolent și înalt. Purta o haină sport albastru închis, un pantalon de bumbac gri și pantofi din piele de căprioară maro. Rămase acolo, cu mâinile în buzunarele hainei, numai cu degetele mari în afară, îndreptate spre mine.

Eram împietrit, privindu-l fix, fără să-mi cred ochilor, cu inima înghețată dintr-o dată de groază.

Tipul care stătea în prag era Roger Aitken.

Cu un pas greoi și calm, cu un aer hotărât, cu o expresie demi înghețată măduva-n oase, Roger Aitken intră în cameră.

Mi-am dat imediat seama că nu șchiopăta și că mergea ca de obicei. Și totuși, cu câteva zile în urmă, alunecase pe scările de la Plaza Grill și-și rupsese piciorul.

Eram în plin coșmar. Era Aitken și totuși, nu era el. Figura încordată, ochii scăpărători mă făceau să cred că cel care era în pielea lui Aitken nu mai era același om, era cineva pe care nu-l cunoșteam și care mă înspăimânta. Apoi, vocea care-mi era familiară spuse:

— Mi se pare că te-am cam speriat, nu-i așa, Scott?

Era Aitken întreg. Vocea și zâmbetul nu puteau fi ale altcuiva.

— Da, am răspuns cu o voce răgușită și nesigură. Chiar că m-am speriat. Se pare că piciorul vi s-a refăcut extrem de repede.

— N-am avut nimic la picior, zise el, proptindu-se în fața mea și scrutându-mă cu ochii strălucitori. Am înscenat toată comedia asta numai ca să poți face cunoștință cu nevasta mea.

Mi se uscaseră gâtul atât de tare că n-am putut răspunde. Nu m-am mișcat și m-am mulțumit să-l privesc. Aruncă o privire de jur împrejurul camerei și apoi se așeză într-un fotoliu.

— E simpatic la tine acasă, Scott. Un pic cam izolat, dar foarte practic. Ai obiceiul să te încurci cu nevestele altora?

— N-a durat mult și nu m-am atins de ea. Îmi pare foarte rău. Dacă aș avea mâinile libere, aș putea să mă explic mai bine. Sunt enorm de multe lucruri de spus.

Mă întrebam ce se întâmplase cu Lucille.

Reușise oare să se elibereze? Mai era încă în bungalou? Dacă ar fi fost încă legată de pat, Aitken ar fi trebuit să știe, întrucât ieșise din dormitor. Scoase din buzunar un portțigaret din aur și își aprinse o țigară.

— Cred că am să te las aici. Cel puțin pentru moment.

Și dintr-o dată un gând nebun îmi trecu prin minte, un gând care mă făcu să tresar și să rămân cu privirea pironită asupra lui. Tipul de care vorbise Lew, cel care trebuia să vină să mă vadă, cel pe care eu îl cunoșteam sub numele de Roger Aitken era cunoscut de Lew și de prietenul lui sub numele de Art Galgano. Era incredibil și, totuși, absolut totul părea să confirme această

idee. Aitken care mă observa remarcă:

— Ai înțeles? Da, așa este. Eu sunt Galgano.

Înlemnit, îl priveam în tăcere. Își încrucișa picioarele.

— Doar nu-ți închipui că așa fi putut să-mi permit modul ăsta de viață cu ce-mi aduce Agenția Internațională a Pacificului, Scott? Acum trei ani, am avut ocazia să cumpăr „Little Tavern” și n-am ratat ocazia. Orașul e plin de degenerați bucșiți de parale care n-au nimic mai bun de făcut decât să alerge după nevestele prietenilor și să se îmbibe cu whisky. Mai știam că erau o grămadă de tipi care ar fi fost încântați să joace dacă li se dădea ocazia. Ceea ce am și făcut. De trei ani, ruleta de la „Little Tavern” nu s-a oprit o clipă. Mi-a adus o avere. Legile care interzic jocurile sunt severe. Mulți au încercat deja să deschidă case de joc, dar le-au fost închise tot așa de repede. Eu am avut mai mult noroc. Motociclistul Harry O'Brien era însărcinat să supravegheze șoselele care duc la „Little Tavern”. Avea misiunea să descopere indivizi mai mult sau mai puțin cinstiți care ar fi vrut să joace. El era cel care îl informa în acest sens pe șeful poliției. M-am aranjat ca să închidă ochii și n-a avut ce să regrete. Dar știam că mai devreme sau mai târziu o să devină prea lacom: și așa s-a și întâmplat. În loc să intre în buzunarele mele, beneficiile de la ruletă îl îmbogăteau pe O'Brien. M-a supt la sânge. În materie de șantaj, era un as. După șase sau șapte luni, mi-am dat seama că venitul meu era mai mic decât înainte să am „Little Tavern”. Tipul a devenit atât de amenințător că pentru a-l mulțumi, a trebuit să sustrag din banii agenției. Așa nu mai putea continua mult timp...

Pendula bătu dintr-o dată ora patru. Soarele de după-amiază încingea draperiile. Freamătul mării, atât de apropiat, avea ceva sinistru.

Stăteam legat fedeleș pe divan și-l ascultam privindu-l pe cel care-mi era patron și pe care îl luasem drept un geniu al publicității. Cu alura lui puternică, cu hainele bine croite și figura plină și rubicondă de băutor de whisky, era tot atât de impresionant, dar nu mai făcea asupra mea aceeași impresie.

Își stinse țigara într-o scrumieră și-și aprinse alta zâmbindu-mi.

— Nu era decât o singură cale de a pune capăt unui șantaj de asemenea anvergură, aceea de a ucide șantajistul. (Privirea strălucitoare a lui Aitken se aținti asupra mea și buzele lui subțiri se strânsură.) E întotdeauna periculos să ucizi un polițist, Scott. E o sfidare la adresa întregii poliții; și ea va face pe dracu' în patru să-l prindă pe asasin. Mi-am făcut planul. Ca în toate acțiunile mele, am privit totul în mare. Dacă tot trebuia să ucid un om, atunci să profit la maximum. Aveam mare nevoie de bani. Sustrăsesem deja cincisprezece mii de dolari din fondurile Agenției și nu puteam spera s-o ascund mult timp. Eram înglodat în datorii. Odată O'Brien eliminat, îmi trebuiau multe săptămâni ca să strâng o sumă mare de la ruletă: și era mai mult ca sigur că succesorul lui și-ar fi dat rapid seama de ceea ce se întâmplă la cabaret și mi-ar fi închis localul. Îmi trebuiau deci banii imediat. Și atunci m-am gândit la tine. Mi se spusese că ești bogat... Odată hotărât să mă servesc de tine, restul venea de la sine. Ca să te momesc, ți-am fluturat prin fața nasului afacerea de la New York și tu ai mușcat-o din plin.

Întins pe pat, ascultam vocea lui calmă și amenințătoare și nu încetam să mă întreb ce se întâmplase cu Lucille. Nu îndrăzneam să-l întreb pe Aitken dacă mai era în dormitor, poate că reușise să j scape din bungalou înainte de sosirea soțului ei. Cine știe dacă nu reușise să se elibereze la timp?

— În cazul în care lucrurile luau o întorsătură nefavorabilă, urmă Aitken, îmi luasem măsura de a-mi asigura un alibi. Numai doamna Hepple și Lucille știau că nu-mi rupsesem piciorul. Doamna Hepple este în serviciul meu de ani de zile și pot avea toată încrederea în ea. Lucille... (Se întrerupse și ridică din umeri.) Trebuie să-ți vorbesc despre Lucille. Era animatoare la „Little Tavern”. Când am cumpărat localul, am avut grijă ca să nu știe nimeni cine sunt, cu excepția lui Claude. Făceam pe clientul. Fata mi-a plăcut. Am făcut o prostie, bineînțeles. Era frumoasă, tânără și veselă, dar te plectisești repede să ai o soție atât de proastă ca Lucille. Are totuși o calitate, face întotdeauna ceea ce i se spune și asta e valabil și pentru leneșul de frate-său, Ross, care lucra și el la „Little Tavern” când am cumpărat localul. I-am chemat pe amândoi și le-am explicat ce doresc să facă. Le-

am spus că dacă O'Brien continua să mă șantajeze, „Little Tavern” își închide porțile, Ross își pierde slujba și Lucille se trezește soția unui tip sărac. Eu am fost cel care i-a sugerat lui Lucille să-ți ceară să-i dai lecții de conducere. Cred că a fost o idee bună. (Din nou, buzele-i subțiri i se strânseseră într-un rânjet sarcastic.) Când am fost gata, i-am spus lui Lucille să te atragă pe plaja aia pustie. Trebuia să mă întâlnesc cu O'Brien să-i dau cota lunară. Ne-am întâlnit. În timp ce eu îl țineam de vorbă, Ross a venit prin spate și l-a lovit. Între timp, Lucille și cu tine v-ați jucat comedia. I-am explicat foarte clar nevesti-mi ce are de făcut. Era indispensabil ca tu să încerci s-o seduci, pentru a-ți insufla ulterior un sentiment de vinovăție. Și tot așa de necesar era ca Lucille să fugă la volanul mașinii tale. Cunosc destul de bine reacția bărbaților. Eram sigur că vei reacționa așa cum ai făcut-o și nu m-am înșelat. (Se aplecă pentru a scutura scrumul țigării într-o scrumieră.) Lucille mi-a adus mașina. N-a fost greu să simulăm accidentul. O'Brien era întins pe șosea. Am trecut cu mașina peste el. Apoi am lovit cu putere motocicleta pe care o sprijinisem de cric în mijlocul drumului. A ieșit foarte bine. Apoi le-am dat mașina lui Lucille și lui Ross, spunându-le să o conducă la tine acasă.

— Ați comis o mică eroare, am spus. Toți asasinii o fac. L-ați călcat pe O'Brien cu roata din dreapta din spate și ați lovit motocicleta cu aripa stângă. Am înțeles imediat că accidentul ăsta nu era în regulă. Era imposibil să-l calci pe O'Brien în felul în care ați aranjat accidentul.

Aitken ridică sprâncenele.

— Asta n-are nicio importanță. Ai reparat foarte amabil greșeala mea, dând mașina la reparat. Ai avut o idee foarte bună, Scott, de-a schimba numerele mașinilor. Dar gestul ăsta i-a dat ocazia lui Ross de a-ți face o poză și când mi-a arătat-o am înțeles că te-am prins în laț. (Își întinse picioarele și ridică privirea în tavan.) Păcat că ai devenit prea șmecher! Mare păcat de asemenea că ai făcut cunoștință cu tipa aia, Lane! Pentru mine, lucrurile s-au complicat. Știam că, mai devreme sau mai târziu, voi fi obligat să scap de ea, deoarece O'Brien probabil că-i spusese că mă șantaja și ea și-ar fi dat seama fără îndoială că

moartea lui nu era accidentală. Unul din oamenii mei o supraveghea și ea știa asta. Nutley și cu ea erau îngroziți. Voiau să părăsească orașul ca să scape de răzbunarea mea, dar n-aveau bani. Când ai apărut, ea a prins imediat ocazia de a-ți storce niște bani ca să poată dispărea. Mi s-a spus că trebuia să te duci la ea acasă. Am ajuns puțin cam târziu, dar la timp totuși ca să-mi dau seama că te-a păcălit. O așteptam în fața apartamentului și am ucis-o. Era cât pe-acți să-i pierd urma lui Nutley; noroc că unul din oamenii mei m-a înștiințat că s-a dus la „Washington Hotel” și că tu erai pe urmele lui. M-am dus acolo și l-am împușcat în inimă. Am fost obligat să-l omor și pe recepționar. Îmi ceruse o sută de dolari ca să-mi spună camera lui Nutley. La coborâre, a trebuit să mă debarasez de el. M-ar fi recunoscut. (Își frecă obrazii roșii și dolofani și-și fixă asupra mea ochii strălucitori.) E ușor să ucizi, Scott, odată ce ai început, dar asta complică lucrurile. Asasinezi pe careva, și atunci ești obligat să comiți o a doua crimă ca s-o disimulezi pe prima, apoi o a treia ca s-o acoperi pe a doua.

— Probabil că v-ați pierdut capul, am suflat, pe un ton răgușit. Nu puteți să scăpați.

— Ba da, ce vorbești. În clipa asta sunt imobilizat la pat cu un picior rupt. Este alibiul ideal. Nimănui nu-i va trece prin cap că aș putea fi amestecat în povestea asta. Oricum, o să-ți pun ție totul în spinare. Văd că ai și o mașină de scris aici. Am intenția să scriu la mașină un început de mărturisire care va convinge poliția că l-ai ucis din greșeală pe O'Brien și că Ross și Lucille au vrut să te șantajeze, (Își aplecă zâmbind capul într-o parte.) Am uitat să-ți spun că, în timp ce oamenii mei te aduceau aici, l-am dus pe Ross la el acasă și i-am tras un glonț în cap cu arma care l-a ucis pe Nutley. Am măturat locul, Scott. Eram sătul de Ross; iar de Lucille, eram sătul până peste cap. (Zâmbi din nou.) Și revenind la mărturisirea ta, vor afla că Nutley și cu tipa aia, Lane, au încercat și ei să te șantajeze și i-ai ucis pe amândoi. Ai lăsat destule indicii în urma ta, ca poliția să fie convinsă de vinovăția ta. Vei mărturisi apoi că te-ai dus la Ross, l-ai ucis, ai revenit aici și ai omorât-o și pe Lucille, sugrumând-o cu una dintre cravatele tale.

Dintr-o dată am simțit că mă ia cu frig și-mi vine să vărs.

— Vreți să spuneți că ați ucis-o? am întrebat, ridicând capul să-l privesc.

— Bineînțeles. Era o ocazie minunată. Când am găsit-o pe pat, legată și fără apărare, a fost doar o joacă de copii să-i înnod una din superbe tale cravate în jurul gâtșorului ei tâmpit și să scap astfel de ea. Îți spun că am curățat locul, Scott. M-am debarasat și de ea și de Ross, asta face două belele mai puțin pe cap. M-am eliberat de șantajistul care mă storcea. Printr-un noroc extraordinar, Hackett a apărut ca prin minune cu suta lui de mii de dolari, astfel că nu mai am nevoie de banii tăi. Pot să reîncep de la zero. Chiar și dacă n-am să pot păstra ruleta la „Little Tavern”, cu o sută de mii de dolari și cu talentele mele, sunt sigur ca am să pot demara din nou foarte bine.

— N-o să scăpați, i-am spus, privindu-l. Sunt prea mulți în joc. Claude este la curent, la fel și cei doi ucigași...

Din nou își arboră râșnetul.

— Claude și cei doi ucigași, cum le spui, sunt legați de averea mea. Dacă eu cad, cad și ei, iar ei știu asta. Acum, nu-ți mai rămâne decât să-ți împaci conștiința și să-ți tragi un glonte în cap, Scott. Poliția nu se va mira că viața ta devenise de nesuportat după toate aceste crime, și că i-ai pus capăt.

Scoase o mănușa de piele din buzunarul hainei și și-o trase pe mâna dreaptă, apoi scoase un Colt 45 din buzunarul de la spate.

— E cel al lui Nutley, reluă el. Cu ăsta a fost ucis, ca și Ross; ăsta te va ucide și pe tine acum. (Se ridică.) Pe de altă parte, afacerea asta mă întristează, Scott. O să-ți simt lipsa. Erai un colaborator excelent, dar nu văd cum aș putea să scap altfel. Te asigur că n-ai să suferi. Se pare că un glonte în ureche omoară instantaneu.

Eram într-un hal de nervi de nedescris. Îl priveam pe Aitken apropiindu-se încetșor de mine, cu revolverul atârând-i în mână, când sună soneria de la intrare.

A fost un moment pe care nu-l voi uita niciodată.

Aitken tresări și se întoarse spre ușă. I-am văzut degetul ridicând piedica de siguranță. Rămase nemișcat, împietrit, cu auzul încordat. Am reușit să articulez cu un glas stins:

— Se știe că sunt aici. Mașina e în fața ușii.

Mă privi cu un rictus înfricoșător.

— Nicio vorbă, altfel vei fi primul pe care-l lichidez.

Sună din nou, nerăbdător și insistent.

Fără zgomot, Aitken înainta spre ușa livingului și aruncă o privire prudentă în hol. Era cu spatele la mine și tot cu spatele la fereastră. Și atunci am zărit o umbră, apoi, brusc silueta masivă a locotenentului West pătrunse pe fereastră și intra în cameră. În mâna dreaptă ținea un revolver calibrul 38.

Nici nu mă privi. Avea ochii ațintiți asupra umerilor largi ai lui Aitken. Își ridică arma și strigă pe un ton sec:

— Mâinile sus, Aitken, și aruncă-ți arma!

Am văzut cum un fior a străbătut spatele lui Aitken. Se întoarse ridicându-și arma, cu figura complet descompusă de furie și teamă.

West trase.

Revolverul lui Aitken bubui și el, dar, cum mâna începuse deja să-i coboare, glonțul lăasă o urmă pe parchet. O pată roșie apărură între ochii lui Aitken. Se aplecă în față și se prăbuși cu atâta zgomot, că toate bibelourile se clătinară. Murind, mai avu o tresărire, dar nu era decât un simplu reflex. Arma îi scăpă din mână și West înaintă s-o ridice.

Am auzit pași alergând și trei agenți năvăliră în trombă, cu armele în mâini.

— E-n regulă, e-n regulă, fiți liniștiți, spuse West. S-a terminat.

Se apropie de mine vârându-și arma în buzunar și-mi surăse.

— Pariez că erai mort de frică, zise.

Am ridicat ochii, dar eram încă atât de înspăimântat că n-am putut scoate o vorbă.

Pe când locotenentul se apleca asupra mea să-mi desfacă legăturile, Joe Fellows năvăli în cameră. Avea ochii ieșiți din cap și fața îi șiroia de transpirație.

— Salut, Ches, zise el, în timp ce eu mă ridicasem și-mi frecam încheieturile ca să-mi pun sângele în mișcare. Ești bine?

— Da. Dar tu ce dracu' cauți aici?

— Eu i-am anunțat pe polițiști, spuse el. (Apoi se întrerupse

brusc văzând cadavrul lui Aitken. Se făcu verde la față și se dădu brusc înapoi.) Dumnezeu! E mort?

— Hei, voi doi, interveni West, cărați-vă de-aici. (Mă bătu pe umăr și mă ridicai clătinându-mă.) Mergeți și stați pe terasă până-mi fac eu timp să discut cu voi. Nu vă faceți griji. Am auzit tot și asta vă scoate din cauză. Plecați și mă așteptați afară.

— El a ucis-o? l-am întrebat.

— Mda. Cred că era nebun. E adevărat că avea o ruletă la „Little Tavern”?

Am dus mâna la reverul hainei. Aparatul era tot acolo. L-am desprins și i l-am lăsat să cadă în palmă.

— E o fotografie înăuntru. „Inquirer” mi-a împrumutat aparatul.

— Cred că o să am de lucru după amiază. Duceți-vă și mă așteptați pe terasă, spuse el, ridicând receptorul telefonului.

Un agent ne împinse spre verandă. Ne-am așezat, sub privirea indiferentă a unui polițist, sprijinit nepăsător de pervaz.

— I-am văzut pe cei doi haidamaci cum te scoteau pe ieșirea de serviciu a clubului, urmă Joe. Te urmărisem, convins că vei avea necazuri. V-am ținut trena până aici, dar mi s-au părut prea tari ca să risc atacându-i singur; așa că am chemat poliția.

— Mulțumesc, Joe.

M-am lăsat în voie în fotoliul meu de nuiiele. Nu mă simțeam prea grozav. S-au scurs câteva minute în liniște, apoi Joe spuse dintr-o dată:

— Cum s-ar zice, am impresia că vom rămâne șomeri.

— Poate că nu. Cineva trebuie să facă să meargă agenția. Poate că dimpotrivă, e o șansă, am spus, contemplând plaja și oceanul.

— Da. La asta nu m-am gândit. (Se agită pe scaun, puțin jenat.) Cred că era nebun. Întotdeauna mi s-a părut că avea un aer bizar.

— Ai auzit ce-a spus?

— Nu mi-am părăsit postul de observație, chiar la intrarea pe verandă. Îmi era o frica de moarte să nu fiu surprins de Aitken. Dacă n-ar fi fost cu mine malacul ăsta de polițist, nici nu știu ce m-aș fi făcut.

— Nici eu nu mă simțeam în largul meu, am remarcat.

Din nou se așternu liniștea. Am așteptat cam o oră, după care locotenentul West ieși în sfârșit pe terasă.

— L-am arestat pe Claude și pe cele două matahale, zise el, cu un surâs larg. Fără să mai vorbim de patru dube pline, încărcate cu crema orașului, care sunt în drum spre zdup. Asta o să provoace niște titluri de toată frumusețea în ziarele de mâine. (Se așeză și mă privi.) Bun, acum povestește-ne totul de la început. Sunt anumite detalii pe care nu le-am înțeles. După care, va trebui să vii să dai o declarație. Dar, pentru moment, dă-i drumul și spune-ți povestea.

Așa că, m-am apucat să-i povestesc totul.

SFÂRȘIT

^[1] Cache-sex – care ascundea doar sexul.